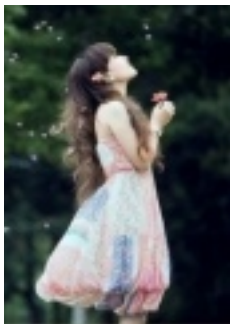

Thiên Đường Là Nơi Anh Yêu Em

Contents

Thiên Đường Là Nơi Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	66
24. Chương 24	69
25. Chương 25	71

Thiên Đường Là Nơi Anh Yêu Em

Giới thiệu

Đối với anh ta Thiên Đường Là Nơi Anh Yêu Em là nơi chứng tỏ một tình yêu thiêng liêng. Nhưng s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong-la-noi-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Đối với thành phố phía nam mà nói, mùa đông năm nay đến sớm bất thường.

Sau lập đông một tuần mà gió vẫn lạnh cắt da cắt thịt, nhiệt độ thường xuống mức âm, mưa tuyết rơi đầy trời.

Bà chủ không phải dạng người keo kiệt, ngày đầu tiên nhiệt độ giảm xuống đã gọi điện cho người ta mang đến máy sưởi loại lớn. Cửa hàng vải của bà tên là “Ninh Hình”, đương nhiên phải đề cao sự ấm áp yên tĩnh.

Thời tiết xấu, lại không phải ngày nghỉ nên ít khách, cửa hàng khá rảnh rỗi. Bầu trời ngoài cửa sổ xám xịt lạnh lẽo, càng khiến cho trong phòng có vẻ ấm áp hơn. Không khí ấm áp như mùa xuân thế này khiến cho người ta muốn tìm việc nhẹ nhàng gì đó để làm, thế nên dù tay nghề không tốt như Hàn Hiểu cũng cầm một bộ dụng cụ, ngồi cùng Mi Mi may vá.

Tay nghề của Hàn Hiểu không thể so với Mi Mi. Không phải là cô may xấu, mà cô làm khá chậm. Lúc này rảnh rỗi nên cô phụ giúp Mi Mi, coi như để luyện tập, tỉ như đính cúc vào gối ôm hay thêu một bông hoa nhỏ trên khăn tay.

Cô còn chưa đính xong mắt cho gấu bông thì có khách đẩy cửa vào, người này vừa tới đã ồn ào: “Chà, ở đây ấm thật!”

Mi Mi nhanh ý nhận lấy con gấu bông trong tay cô, Hàn Hiểu liền đứng dậy tươi cười đón khách. Đây là giáo viên của trường tiểu học quốc tế ở gần đây, dẫn các bé gái đến lấy đồ diễn văn nghệ. Cửa hàng vải Ninh Hình chuyên bán và nhận may đồ nội thất nhưng cũng có thể làm đồng phục trẻ em đơn giản. Cô giáo dạy trường tiểu học quốc tế này là khách quen của cửa hàng, có một lần cô giáo đến chọn rèm cửa thì thấy Mi Mi đang khoe với Hàn Hiểu bộ váy liền áo trẻ em mà cô ấy mới may. Đến giờ Hàn Hiểu vẫn nhớ vẻ mặt như bắt được vàng của cô giáo, cô ấy lập tức buông tấm vải trong tay, chạy qua hỏi: “Mấy bé gái lớp chị đang chuẩn bị diễn văn nghệ trong lễ Tạ ơn, các em có thể may trang phục biểu diễn giúp chị được không?”

Học sinh ở trường tiểu học quốc tế kia đều là người nước ngoài, mặc dù cũng có Hoa kiều nhưng phần lớn vẫn là người Mĩ. Bình thường họ đều dạy bằng tiếng Anh nhưng trong chương trình vẫn có môn học tiếng Trung, cô giáo này chính là người dạy môn tiếng Trung đó. Suốt hai tháng nay các em học sinh người Mĩ đang chuẩn bị cho lễ Tạ ơn, cô giáo cũng tập cho các em một bài múa truyền thống của Trung Quốc nên cần đến trang phục.

Mi Mi thấy hơi khó xử, sợ bà chủ nghĩ cô lợi dụng thời gian rảnh làm việc riêng, nhưng hỏi thì bà chủ cũng đồng ý. Mi Mi nhận việc nhưng vẫn còn ngại, nên chuyện bàn bạc với cô giáo giao hết cho Hàn Hiểu.

Cô giáo thấy Hàn Hiểu đi tới cũng mỉm cười: “Em Diệp, phiền em quá. Hôm qua em gọi điện bảo quần áo đã may xong có thể tới thử phải không?”

Hàn Hiểu gật đầu, cúi đầu nói với mấy bé gái: “Các bạn nhỏ đi ra đằng sau thử quần áo mới cùng cô nhé?”

Các bé gái cùng trả lời, phát âm còn lại lái giọng Tây: “Vâng ạ, cảm ơn cô!”

Hàn Hiểu dẫn các bé đến phòng trong góc, sáng nay cô với Mi Mi mới kéo thêm rèm, làm thành chỗ thay đồ đơn giản.

Các bé ồn ào vui vẻ nói chuyện, còn Hàn Hiểu giúp các bé mặc đồ. Các bé lớn biết tự mặc nhưng không biết cài khuy áo truyền thống, còn các bé nhỏ tuổi hơn thì không biết tự mặc đồ, Hàn Hiểu phải giúp từng bé một, rồi sửa sang lại cho vừa người. Tất bật một hồi, đến khi cô thấy một bé trai thì không biết cậu đã đứng nhìn cô từ bao giờ.

Cậu bé có đôi mắt to trong veo, lông mi dài cang khiến đôi mắt long lanh tinh khiết, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng như trái đào, cằm nhỏ bé xinh xinh, dễ thương như bé gái vậy.

Phòng thử đồ của cửa hàng vải Hình Ninh giống một nhà trẻ. Bởi khách hàng đến mua hay dẫn theo con nhỏ, bà chủ cũng tính ý tách riêng một căn phòng để mấy đứa nhỏ chơi ở trong này, người lớn có thể thoải mái yên tâm mua đồ.

Hàn Hiểu vừa sửa lại vạt áo cho bé gái, vừa quay lại nhìn bé trai kia, mỉm cười xoa đầu cậu bé: “Bé cũng đi mua đồ cùng mẹ à? Ngoan quá!”

Cô nắm tay cậu bé dắt qua phòng trẻ, quỳ xuống cởi giày rồi ôm cậu lên tấm thảm: “Con tự chơi xếp gỗ với tàu hỏa nhé? Cô giúp các chị thử đồ xong rồi qua chơi với con nha.”

Nói xong cô đứng dậy định đi, lại thấy cậu bé vẫn còn nắm chặt tay mình.

Cô ngạc nhiên cúi đầu cười với cậu, cậu bé chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn cô, lí nhí gọi: “Mẹ!”

Cậu bé nói nhỏ nhưng cũng đủ để Hàn Hiểu và cô giáo tiểu học ở bên nghe rõ. Hàn Hiểu sững sờ chưa kịp phản ứng, cô giáo ngồi bên đã bật cười: “Bé cũng à, không thể gọi lung tung như vậy đâu nha, mẹ con sẽ buồn lắm đấy. Còn hả, đây rõ ràng là cô, làm gì có mẹ nào trẻ như vậy chứ!”

Cô giáo vừa nói vừa nhìn qua Hàn Hiểu. Cô mặc đồng phục của cửa hàng, áo sơ mi trắng dài tay cùng chân váy bút chì xanh đậm, phối thêm thắt lưng trắng, trẻ trung như một nữ sinh vậy.

Nhân viên cửa hàng đều là những cô gái trẻ nên bình thường không chú ý, giờ tự dưng nghe cậu bé gọi “mẹ” một tiếng, cô giáo mới phát hiện ra Hàn Hiểu trẻ như thế nào, thậm chí trông cô như chưa tới hai mươi tuổi.

Vì thế cô giáo lại nói thêm: “Gọi cô nghe già quá, con phải gọi là chị mới đúng!”

Nói đến đó cô giáo lại nhìn kĩ cậu bé, rồi nhìn Hàn Hiểu đầy ngạc nhiên: “Hửm? Em Diệp, em nhìn xem, bé trai này cũng có nét giống em đấy, nếu đứng cùng nhau người ta còn tưởng là chị em ruột ấy chứ!”

Hàn Hiểu giật mình quay lại nhìn cậu bé, thấy bé vẫn đứng yên ở chỗ cũ lặng lẽ nhìn mình, cũng chẳng để ý đến đồng đồ chơi xung quanh, ngoan ngoãn khiến người khác đau lòng. Cô không nỡ để cậu bé ở một mình, hỏi bé: “Bé cũng à, con thấy bộ đồ mới của chị này đẹp không?”

Đó là bộ váy màu hồng do Mi Mi tự tay làm, mặc trên người cô bé gầy gầy nhỏ xinh, đáng yêu vô cùng. Hôm nay đi thử trang phục, không biết là mẹ hay cô giáo cột ối bé hai bím tóc, còn gắn thêm hoa, bé nào cũng dễ thương khiến cho người ta muốn ôm lấy hôn một cái. Cô bé múa chính còn có thêm một cái yếm nhỏ xinh xinh, đi giày thêu nho nhỏ màu hồng, ra dáng một bé gái Trung Quốc.

Bé trai thấy Hàn Hiểu hỏi liền nhìn thoáng qua các chị gái, rồi lập tức quay lại nhìn cô, khẽ gật đầu.

Khi cô giáo cùng các bạn nhỏ vui vẻ rời đi thì người lớn cũng đến đón cậu bé. Lúc này Hàn Hiểu mới thấy người dẫn cậu đến không phải mẹ cậu, mà là một bác gái khoảng hơn 40 tuổi, chắc là bảo mẫu trong nhà. Bà xách một cái túi lớn có logo của cửa hàng, gọi cậu bé: “Hàn Hàn về nhà với bác nào, hôm nay nhà có khách, về muộn bác không kịp nấu cơm đâu!”

Hàn Hiểu giật mình, cúi đầu đã thấy cậu bé Hàn Hàn ôm quả bóng cao su đứng dậy, tai nghe bác bảo mẫu gọi nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn Hàn Hiểu, không chịu đi. Hàn Hiểu bèn ôm bé ngồi xuống, vừa đi giày cho cậu vừa nhẹ nhàng hỏi: “Con đi nhà trẻ phải không?”

Hàn Hàn gật đầu. Cậu bé có vẻ hướng nội, trừ tiếng “mẹ” kia ra thì từ đầu đến cuối không nói một lời nào nữa.

Hàn Hiểu cúi đầu bận rộn: “Nào, đưa chân kia cho cô nào... Đúng rồi, ngoan quá! Con học ở nhà trẻ Tân Manh phải không?”

Nhà trẻ Tân Manh ở gần đây là nhà trẻ tốt nhất thành phố, Hàn Hiểu đoán chắc bảo mẫu của Hàn Hàn tiện đường đón cậu bé nên ghé qua cửa hàng mua đồ. Không ngoài dự đoán, Hàn Hàn lại gật đầu.

“Xong rồi!” Đi giày xong, Hàn Hiểu dắt cậu bé đến chỗ bảo mẫu, đồng thời đón lấy cái túi lớn trong tay bà: “Cô để cháu, cháu xách ra cửa giùm cô.”

Bảo mẫu vừa nói cảm ơn vừa đỡ lấy Hàn Hàn, nhưng Hàn Hàn vẫn cứ nắm chặt tay Hàn Hiểu, bảo mẫu đành cười gượng: “Thằng bé này hôm nay làm sao không biết, bình thường nó không quẩn lấy người khác như vậy đâu. Cảm ơn cô nhé!”

Hàn Hiểu mỉm cười nói không sao, hai người đành một trái một phải nắm tay Hàn Hàn đi ra cửa. Gió lạnh lập tức thổi cồng người, Hàn Hiểu kéo áo kín cổ cho Hàn Hàn, nhẹ nhàng vỗ vai cậu bé: “Mau về nhà với bác đi nào, gặp lại con sau nhé!”

Hàn Hàn được bảo mẫu dắt tới một chiếc taxi đỗ gần đó. Cậu bé cẩn thận bước đi, đôi chân nhỏ lúc lắc, miệng xụ xuống. Hàn Hiểu tưởng bé sẽ bật khóc, nhưng không, có điều khi cậu bé ngồi trên taxi vẫn quay người dí sát vào cửa kính nhìn chằm chằm về phía cô.

Hàn Hiểu mở cửa bước vào, Mi Mi ngẩng đầu nhìn cô: “Bên ngoài lạnh như vậy mà cậu cũng đi ra cho được, không sợ bị cảm à?”

Hàn Hiểu cười cười không nói gì, ngồi xuống bên cạnh. Thấy mắt con gấu bông đã được đính xong, Hàn Hiểu chợt không biết nên làm gì. Hai tay trống rỗng, không khỏi có chút thất thần.

2. Chương 2

Biên tập: Iris

Hai ngày sau Mi Mi xin nghỉ, bà chủ đến trông cửa hàng. Mới sáng sớm khách không nhiều nên Hàn Hiểu đi mua cà phê giùm bà chủ. Quán cà phê nằm ngay góc phố đối diện, cũng gần nên Hàn Hiểu lười mang áo lạnh, cứ vậy chạy đi mua.

Cậu nhóc bán cà phê nhìn qua cửa kính thấy cô thì mỉm cười, cô xoa hai bàn tay lạnh buốt, cũng cười chào lại cậu nhóc. Không cần cô nói, cậu nhóc cà phê đã quen thuộc hỏi: “Vẫn một ly Napoleon đen sao?”

Hàn Hiểu vừa đứng phía sau xếp hàng đợi đến lượt vừa gật đầu: “Ừ, một ly lớn nha.”

Hàng không dài, chỉ có khoảng ba, năm người thôi. Cô vừa đứng yên ở cuối hàng, chợt thấy tà váy như có con vật nhỏ nào đó kéo. Cúi đầu nhìn, cô ngạc nhiên ngồi xuống: “Hàn Hàn?!”

Hàn Hàn nhìn cô cười bẽn lẽn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng. Hàn Hiểu hỏi cậu bé: “Sao con lại ở đây? Hôm nay không phải đến nhà trẻ sao?”

Hàn Hàn nói nhỏ: “Con bị ốm, phải đi bệnh viện tiêm.”

Hàn Hiểu lấy tay sờ lên trán cậu, đúng là nóng thật, cô mềm lòng: “Ng Sloan, tiêm xong rồi uống thuốc để nhanh khỏi bệnh nhé.”

Hàn Hàn gật đầu. Cô định bỏ tay xuống, bỗng nhiên cậu bé lại giang hai tay ra, muốn cô ôm.

Hàn Hiểu ngăn người không biết làm sao, lại nghe thấy cậu nhóc cà phê đứng sau quầy cười nói: “Con nít có vẻ thích chị Hàn Hiểu nhỉ? Hay chị đến nhà trẻ Tân Manh xin làm giáo viên đi, lương chắc chắn cao hơn ở Ninh Hình nhiều.”

Hàn Hiểu hơi ngơ ngác, mà cậu bé ở trong lòng rất có tinh thần tự giác dùng hai chân kẹp lấy hông cô, như thể cô có thể ôm vững mà không cần dùng nhiều sức. Một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, ai mà không thương cho được.

Cô gượng cười: “Giáo viên mầm non cũng phải có bằng, huống gì là nhà trẻ Tân Manh, chị làm sao có cửa vào chứ!”

Cậu nhóc cà phê cũng chỉ nói đùa vậy thôi, nghe thế cười hì hì, không nói thêm nữa.

Hàn Hiểu cúi đầu nhìn cậu bé đang ngoan ngoãn tựa vào ngực mình, cắn môi như đang hạ quyết tâm. Sau đó, cô nhẹ nhàng hỏi: “Năm nay con bao nhiêu tuổi?”

Hàn Hàn xòe năm ngón tay.

Hàn Hiểu thấy tim mình như rơi vào xoáy nước, nghiêng ngả, chơi vơi.

Cô im lặng một lát rồi hỏi: “Con tên gì?”

Hàn Hàn trả lời: “Con tên là Trác Niệm Hàn.”

Hàn Hiểu ghen lời, dờ dẫm bước theo bóng người phía trước. Cậu nhóc cà phê đã quen với việc cô muốn uống gì, đưa cho cô một cái ly giấy to đã chuẩn bị sẵn. Hàn Hiểu trả tiền, nhân lúc chờ cậu nhóc trả tiền thừa liền đặt Hàn Hàn xuống đất, nhẹ nhàng vỗ lưng bé: “Bác bảo mẫu ở đâu vậy? Nhanh đi...”

Câu tiếp theo ghen ở trên môi, bên tai nghe thấy giọng nói mềm mại non nớt của Hàn Hàn: “Bác không có tới, ba chở con đi bệnh viện.” Trong mắt đã nhìn thấy người đang bước về phía Hàn Hàn, không phải bác bảo mẫu hôm trước mà là một người đàn ông mặc đồ tây đi giày da bóng loáng.

“Hàn Hiểu?”

Cậu nhóc cà phê đứng phía sau nhắc nhở, Hàn Hiểu như chợt tỉnh mộng vội vã đứng thẳng người, quơ tiền lẻ cậu nhóc để trên quầy chạy ra cửa, rồi lại chạy về cầm ly cà phê đen để quên, dưới cái nhìn ngạc nhiên lẫn buồn cười của cậu nhóc tông cửa chạy đi.

Về đến cửa hàng gặp hơi nóng từ máy sưởi, Hàn Hiểu lập tức hắt xì.

Bà chủ đang cúi đầu chợt bật cười: “Có ai nhớ em hả?”

Ngẩng đầu lên thấy bộ đồ phong phanh của Hàn Hiểu, bà chủ hoảng hốt: “Hay là bị cảm? Trời đất, là lỗi của chị. Con bé này lười quá đi, suốt ngày không mang áo lạnh, chị phải tự đi mua cà phê mới đúng.”

Hàn Hiểu cười cười đưa cà phê cho bà chủ, nói: “Không sao đâu ạ.”

Vậy mà đến khi về nhà, Hàn Hiểu thấy mình bị cảm thật. Là lạnh quá nên bị cảm hay bị lây bệnh từ Hàn Hàn đây?

Cô cười tự giễu. Hai người vốn chẳng liên quan, sao tự dưng lại gần bó đến như thế?

Hàn Hiểu chưa từng thấy tháng 11 nào lại lạnh đến như vậy, nhưng bây giờ thật sự rất lạnh, phòng trọ của cô lại không có điều hòa nên đành ôm túi chườm nóng cả đêm. Uống thuốc rồi mà ho thì vẫn ho, hắt xì thì vẫn hắt xì như thường, cả đêm hành hạ không sao ngủ yên được.

Hôm sau cô đúng lý hợp tình gọi điện cho bà chủ xin nghỉ.

Vừa là bị cảm thật, cũng vừa là cố ý. Mấy ngày nay cô thật sự không dám đi làm.

Mỗi khi chuyển mùa thời tiết cũng giống như đứa trẻ nghịch ngợm vậy, cứ thay đổi thất thường mà chẳng thể lường trước. Sau những ngày lạnh cắt da cắt thịt khi trời bỗng biến hóa, mưa gió âm ỉ, rồi lại mất mẻ như mùa thu, trời quang mây tạnh, ôn hòa vô cùng.

Phòng trọ Hàn Hiểu thuê có lợi hơn các phòng khác rất nhiều. Cùng một giá tiền nhưng phòng của cô có thêm một ban công để phơi nắng, tuy chật chội tới mức chỉ một người đi lọt nhưng cô đã thỏa mãn vô cùng. Bình thường giặt đồ xong cũng có chỗ phơi, mà tỉ như bây giờ cô có thể bắc một cái ghế bên cửa kính, ngồi tận hưởng ánh mặt trời ấm áp trong lành, còn tốt hơn cả điều hòa lẫn máy sưởi, thoải mái ngồi dưỡng bệnh.

Năm ấy, cô cũng bị cảm nặng.

Năm ấy cô đang học lớp năm, mười tuổi hay mười một tuổi nhỉ?

Ngày đầu tiên nghỉ học, chiều tối đã nhận được điện thoại của Trác Kiếm, tính ra thì chắc anh vừa tan học đã chạy về nhà gọi cho cô rồi.

Anh hỏi: “Diệp Hàn Hiểu, cậu bệnh có nặng lắm không? Đã đến bệnh viện khám chưa? Có khóc nhè không vậy?”

Mũi cô tịt cứng, nặng nề đáp: “Khỏe hơn rồi, ai thêm khóc chứ, bố mẹ tớ nói tớ không khóc nhè từ khi một tuổi kia.”

Anh nói: “Vậy à, thế mai đi học được chưa? Hay vẫn ở nhà nghỉ?”

Cô cũng không rõ ràng lắm: “Không biết, bố mẹ tớ nói đợi sáng mai dậy rồi tính.”

Vì thế anh nói lại bài học hôm nay cho cô nghe, môn Ngữ văn học gì, Toán học gì, Anh văn học gì, mỗi môn nói một lần rồi đọc bài tập về nhà cho cô.

Cuối cùng anh hỏi: “Mấy bài đó cậu biết làm không? Không biết cứ hỏi tớ, tớ sẽ chỉ cậu.”

Anh nhiệt tình quá lại khiến cô tự ái, thầm nghĩ: “Nghỉ học có một ngày thôi làm gì quá lên vậy, bài mới có một tẹo thế này, sao làm khó được mình chứ!”

Tuy nghĩ thế, nhưng cô vẫn lễ phép tỏ vẻ biết ơn: “Ừ, cảm ơn cậu nhé.”

Vậy mà mấy ngày sau mẹ Trác Kiếm gọi điện đến. Bà vốn không biết số điện thoại nhà Hàn Hiểu, thậm chí còn không biết Hàn Hiểu họ Diệp, cứ tưởng tên cô chỉ là Hàn Hiểu. Bà lên cầm cuốn sổ danh bạ của Trác Kiếm, gọi cho từng số một rồi hỏi: “Có phải nhà Hàn Hiểu không?”

Sau bao nhiêu câu trả lời “Chỉ nhầm rồi!”, cuối cùng đến lượt ba Hàn Hiểu nhận điện thoại: “Đúng vậy.”

Ba không gọi Hàn Hiểu đến nghe máy vì người gọi là người lớn, ông cứ tưởng là giáo viên gọi tới gặp phụ huynh.

Mẹ Trác Kiếm lập tức nói một tràng: “Ông Hàn, xin ông quản con gái ông một chút, tôi nghi nó đang thích con tôi. Ông xem, mới mấy bữa trước, có một hôm con tôi tự nhiên chạy từ trường về lấy thuốc đau dạ dày của ba nó rồi chạy đi, gọi cũng không dừng lại, đến khi học về hỏi mới biết nó mang thuốc cho con gái ông, nó nói con ông đau dạ dày. Ông xem, còn ra thể thống gì nữa? Đau dạ dày thì giáo viên phải lo chứ? Sao con tôi lại phải trốn học chạy về như thế?”

Chuyện này nói sau, mấy hôm trước con gái ông bị bệnh, phải không? Nói cái này tôi cũng xin lỗi trước, mong con bé đã khỏe mạnh hoàn toàn, nhưng hôm đó con trai tôi tan học chạy về, chạy nhanh tới mức người ướt mồ hôi, ông nghĩ xem thằng bé chạy trên đường lớn như vậy có nguy hiểm không? Nếu bị xe đụng thì phải làm sao bây giờ? Có đúng không? Theo tôi được biết con gái ông bị cảm, chỉ là bệnh vặt thôi, sao thằng bé phải gấp đến như vậy? Vừa bước vào cửa đã gọi điện thoại cho con ông, đến cặp sách cũng không bỏ xuống, nói chuyện thì thân thiết ngọt ngào, nói cả nửa tiếng đồng hồ!

Ông Hàn xin ông khoan đã chen ngang, tôi biết con trai tôi cũng không hiểu chuyện, nhưng ai cũng biết con gái trưởng thành sớm hơn con trai, có phải không? Nếu con gái ông không tỏ vẻ gì với con trai tôi thì sao thằng bé lại như vậy chứ? Từ lâu tới giờ, con gái ông mỗi ngày đều gọi cho con trai tôi, toàn nhá máy, cứ đổ chuông hai, ba tiếng là cúp, bắt máy cũng không nói gì. Ông xem xem, mới tí tuổi đã như vậy!”

Đợi mẹ Trác Kiếm nói xong, ba Hàn Hiểu đã vô cùng tức giận.

Ông cũng không khách khí: “Thưa bà, tôi không biết bà là mẹ đứa bạn nào của con tôi, nhưng tôi và con gái tôi không phải họ Hàn, ngay cả tên họ của con gái tôi bà cũng không biết, thì con tôi với con bà thân kiểu gì? Dựa vào đâu bà nghĩ là con tôi làm hư con bà? Con gái tôi trước giờ vẫn là đứa bé ngoan ngoan nghe lời, tôi thấy tốt nhất bà nên dạy bảo lại con bà đi!”

Trước mặt người ngoài ba vẫn luôn bảo vệ con gái, nhưng cúp điện thoại xong ba nghiêm mặt gọi Hàn Hiểu tới: “Con nói đi, có phải mỗi ngày con đều gọi điện ột thằng nhóc không?”

Hàn Hiểu âm ức nói: “Không có ạ, từ mầu giáo tới giờ con đều cùng lớp với cậu ấy, con chỉ gọi điện cho cậu ấy mấy lần vì có việc, còn lại không hề gọi.”

Hồi đó điện thoại còn chưa có chức năng hiển thị số gọi tới, mẹ Trác Kiếm chỉ dựa vào biểu hiện hằng ngày của Trác Kiếm mà đoán người gọi tới tìm anh là Hàn Hiểu, cũng vì thế mà bà mới gọi hết số này tới số khác tìm cô; mà ba Hàn Hiểu cũng chỉ có thể dựa vào hóa đơn điện thoại để nghiệm chứng xem con gái có nói dối hay không.

Tuy vậy ông vẫn bảo con gái: “Con lớn rồi, dù có thân cách mấy cũng phải giữ khoảng cách với con trai, hơn nữa mẹ cậu ta như vậy, con hiểu không?”

Hàn Hiểu gật đầu đồng ý, hôm sau đến trường đều tránh xa Trác Kiếm.

Trác Kiếm hoang mang không hiểu có

có chuyện gì, cứ đi theo cô hỏi sao vậy, rốt cuộc có chuyện gì, đến tốt cùng là làm sao? Trẻ con chẳng giấu được gì lâu, cũng biết không thể trốn tránh mãi, cô đành nói thật: “Mẹ cậu không thích chúng ta thân thiết như vậy.”

Trưa hôm đó Hàn Hiểu về nhà ăn cơm như mọi ngày, đang chuẩn bị dọn cơm thì ba lại nhận được điện thoại của mẹ Trác Kiếm. Bà muốn nói chuyện với Hàn Hiểu, mà không ngờ giọng điệu lại ngọt ngào ấm áp như mặt trời mùa xuân: “Hàn Hiểu à, cô xin lỗi, lần trước cô hiểu lầm con, con là đứa bé tốt, cô không nên áp đặt con như thế. Trác Kiếm nhà cô biết chuyện nên rất tức giận, bây giờ chẳng chịu ăn cơm, nói thế nào cũng không nghe, con giúp cô khuyên bạn ăn cơm được không?”

Hàn Hiểu đồng ý, nghe đầu dây bên kia vang lên tiếng Trác Kiếm, cô nghiêm giọng trách: “Cậu làm cái gì vậy? Đừng có giở cái tính công tử bột ấy nữa, lo ăn cơm đi!”

Trác Kiếm “Ừ” một tiếng, hẳn đã đồng ý rồi.

Buổi chiều đến lớp thấy anh, Hàn Hiểu lạnh lùng hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ăn mấy bát?”

“Ba bát.”

Hàn Hiểu nhú mày: “Sao cậu ăn nhiều vậy?”

Trác Kiếm đau khổ xoa bụng: “Đói muốn chết luôn!”

3. Chương 3

Cũng vì cuộc gọi kia đã đưa mẹ Trác Kiếm và ba Hàn Hiểu đến với nhau.

Ba Trác Kiếm mở một công ty quảng cáo kiếm được rất nhiều tiền, nên mẹ Trác Kiếm an nhàn như mệnh phụ phu nhân vậy. Vì thế mà hôm Hàn Hiểu đau dạ dày bà mới biết Trác Kiếm trốn học về nhà lấy thuốc.

Từ bé đến lớn Hàn Hiểu đi học đều do mẹ quản lí, từ thời đưa đón đi nhà trẻ rồi lên cấp một đều là mẹ đi họp phụ huynh, hai bà mẹ đều biết nhau nhưng chồng họ làm gì, tên gì thì không hề biết.

Bị cảm là chuyện thường tình, nhưng đau dạ dày đối với Hàn Hiểu năm lớp năm ấy là lần đầu tiên. Lúc đó cô còn không biết mình bị đau dạ dày nữa, chỉ biết bụng rất đau, đau vô cùng, tới mức không thể học thể dục được, đành phải xin phép ngồi trong lớp.

Trác Kiếm lo lắng hỏi: “Rốt cuộc cậu đau như thế nào?”

Hàn Hiểu chỉ cho anh xem: “Đau chỗ này này.”

Trác Kiềm thấy vậy nói: “Ba tở hình như cũng đau chỗ đó, ba nói chỗ này là dạ dày, chắc cậu cũng bị đau dạ dày rồi. Cậu chờ nhé, ba tở có thuốc, tở về nhà lấy cho cậu.”

Hàn Hiểu vội cản lại: “Không cần đâu, cậu đừng đi.”

Nhưng anh đã lao ra ngoài nhanh như chớp: “Tở chạy về rồi quay lại ngay, nhanh lắm, cậu ráng chịu đựng nha.”

Anh về nhà rồi quay lại rất nhanh nhưng vẫn trễ học. Thầy giáo hỏi lí do, anh quanh co không nói, thầy giáo phạt anh đứng trước lớp, không cho về chỗ ngồi.

Lúc này anh mới khai thật: “Diệp Hàn Hiểu bị đau dạ dày, em đi lấy thuốc cho bạn ấy, thầy để em đưa thuốc cho bạn rồi phạt sau được không ạ?”

Thầy giáo xấu hổ đành phải khen anh.

Hàn Hiểu đau dạ dày thật, uống thuốc một lát thì khỏi. Cũng vì chuyện này mà sau đó mẹ Trác Kiềm mới gọi điện hỏi tội Hàn Hiểu.

Cũng chính vì nó, sau này trở thành nguyên nhân lớn nhất khiến Hàn Hiểu không thể cảm kích, không thể tha thứ cho Trác Kiềm.

Ngày đó không cho anh về nhà lấy thuốc, sao anh còn chạy đi? Đi làm cái khỉ gì!

Nếu anh không đi, có lẽ mẹ anh sẽ không gọi điện thoại đến nhà tôi, sẽ không!

Nếu anh không đi, có lẽ mẹ anh sẽ không tìm được ba tôi!

Có lẽ, có lẽ...

...

Hàn Hiểu khỏi bệnh quay lại Hình Ninh làm việc, cũng vừa qua kỳ bận rộn. Bấy giờ đã cuối thu đầu đông, nhiều gia đình mua thêm hoặc đổi mới vật dụng phòng ngủ, rèm cửa, bộ sofa... Cửa hàng làm ăn càng thuận lợi.

Mấy ngày cô nghỉ, Mi Mi đã tăng ca làm xong nhiều đơn hàng. Nhiệm vụ của Hàn Hiểu hôm nay là giao hàng cho khách, giúp họ lắp đặt xong xuôi.

Thấy cô mới khỏi bệnh, bà chủ lo lắng: “Em có đi được không? Nếu thấy mệt thì phải nói, chị đi cũng được, không thì thuê thêm người hay gọi điện cho khách xin hoãn cũng được mà.”

Hàn Hiểu lắc đầu cười: “Em không sao, xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Cuộc sống luôn tràn ngập những bất ngờ, cho dù nó đáng sợ đến thế nào đi nữa. Chúng ta thường không nghĩ tới những điều như: hạnh phúc vui vẻ đơn giản hơn bạn nghĩ rất nhiều, mà gian nan khổ ải cũng không khó khăn như bạn tưởng.

Hôm nay Hàn Hiểu đã thấy như vậy.

Vì cuối tuần nên nhiều khách hàng ở nhà. Nhà đầu tiên muốn thay rèm cửa, ông chủ nhà thấy Hàn Hiểu gầy yếu cũng không nỡ để cô vất vả, để Hàn Hiểu đứng một bên chỉ đạo còn ông tự mình thay rèm.

Hai nhà tiếp theo cũng không có gì khó khăn cả, chỉ có một bà nói đặc tiếng Chiết Giang hỏi cô cả nửa ngày về chất lượng từng loại vải mà thôi.

Nhà thứ tư nằm ở một khu chung cư cao cấp, thang máy không ngừng đi lên, qua tầng kính thủy tinh trong suốt cả có thể thấy trọn thành phố nằm dưới chân.

Hàn Hiểu dựa theo tên nhà nhấn chuông, đến khi nhìn thấy khuôn mặt xuất hiện sau cánh cửa, cô suýt ném cái túi trong tay chạy đi. Cũng may cơ thể phản ứng chậm, bác gái hiền lành đã mở lớp cửa chống trộm để cô vào: “Cô Diệp, mau vào nhà đi!”

Hàn Hiểu chần chờ bước vào, bác bảo mẫu thấy vậy nghĩ cô là hạng bình dân chưa từng thấy căn nhà xa hoa như thế, trong lòng hơi khinh thường nhưng ngoài mặt bà cũng không biểu hiện gì, thân thiết bắt chuyện: “Cô Diệp, cửa hàng cô làm việc nhanh ghê, ba Hàn Hàn mới đặt hôm trước mà giờ đã làm xong rồi hả?”

Hàn Hiểu gượng cười: “Vẫn chưa may xong hết, anh Trác đặt một bộ ga trải giường cao cấp, hôm nay cháu mang bộ đó đến trước.”

Bác bảo mẫu đang định hỏi tiếp, chợt Hàn Hàn ôm một con gấu bông chạy ra, nhìn thấy Hàn Hiểu lập tức chạy nhanh ôm chầm lấy cô.

Hàn Hiểu vội buông túi đồ trong tay, ngồi xuống ôm lấy bé. Nhân lúc bác bảo mẫu vừa lắc đầu “Thằng bé này hôm này sao vậy?” vừa đi vào phòng, cô thì thầm hỏi cậu bé: “Hàn Hàn, ba có ở nhà không?”

Hàn Hàn lắc đầu.

Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, vội vã hành động.

Cô thả Hàn Hàn xuống, nhờ bác bảo mẫu đỡ bé đứng một bên, uống hai ngụm nước rồi hỏi phòng ngủ ông chủ ở đâu, lập tức ôm túi đồ đi qua.

Đẩy cửa bước vào, bên trong không lót sàn gỗ như ở ngoài, mà trải một lớp thảm nhung rất dày.

Hàn Hiểu do dự một lát, cởi dép lê nhẹ nhàng bước vào.

Rèm cửa, ga giường là cùng một bộ màu xanh đậm cách hoa, đơn giản mà đầy nam tính, điển hình cho căn phòng của người đàn ông độc thân thành đạt. Hàn Hiểu đi đến đầu giường nhanh tay tháo vỏ gối, hi vọng có thể làm xong trong thời gian ngắn nhất, yên bình rồi đi.

Nhưng khi ánh mắt liếc qua, dù không muốn thấy khung hình trên tủ đầu giường cũng không được.

Đó là một tấm hình được chỉnh sửa rất khéo, chỉ thiếu mức không đối cảnh nền nữa thôi. Nếu chưa từng thấy tấm hình gốc, chắc không ai nghĩ hình này nguyên bản chụp bốn người.

Năm ấy Trác Kiềm và Hàn Hiểu đều sinh vào đầu tháng ba, ba mẹ có nói sẽ tổ chức lễ kỷ niệm ngày kết hôn, nói mãi mới lôi kéo được họ cùng đi chụp ảnh gia đình.

Tấm hình này Hàn Hiểu không giữ, nhưng cô vẫn nhớ rõ trong hình ba và mẹ Trác Kiềm sóng vai ngồi, còn cô với Trác Kiềm đứng ở sau, mọi người nói mãi nên cô đành phải đứng sau mẹ Trác Kiềm, còn Trác Kiềm đứng sau ba cô.

Vì vậy hai người cũng đứng bên nhau.

Không biết Hàn Hiểu đã cầm khung hình lên từ khi nào, chìm sâu vào những kí ức xưa cũ. Năm ấy cô mười bốn tuổi, Trác Kiềm mười lăm, khuôn mặt hai người còn mang vẻ non nớt của thiếu niên, thật trẻ con. Trác Kiềm cười rất tươi, còn cô chỉ mím môi, nét cười như có như không thoáng hiện trên gương mặt, mong manh tựa thủy tinh trong suốt, giống như chỉ cần chạm nhẹ tất cả sẽ tan vỡ thành hư vô.

Cô hồi đó không phải là không giống bây giờ, nhưng hình chụp thời xưa cũ ngây ngô ấy trừ khi nói ra thì người ta mới biết, nếu không sẽ rất khó khiến người khác liên hệ với cô hiện tại.

Cũng khó trách sao bác bảo mẫu thấy cô rất quen, nhưng chưa bao giờ nhận ra được.

Mà Hàn Hàn thấy cô lại gọi “mẹ”.

Không lẽ ba Hàn Hàn từng cầm tấm hình này, biết bao lần dạy con rằng “Đây là mẹ con.”?

Hay anh chưa hề làm vậy mà bằng trí tuệ non nớt của trẻ nhỏ vụng trộm đoán, người đứng cùng ba chính là mẹ?

Không lẽ đây chính là máu mủ tình thâm mà người ta vẫn hay nói?

Không lẽ... Đã nhiều năm như vậy... hình chụp của anh... thậm chí bên cạnh anh, cho tới bây giờ chưa từng có người phụ nữ khác, vì thế thằng bé mới có thể chắc chắn như vậy?

Hàn Hiểu nhớ đến vẻ mặt đáng yêu cùng đôi mắt to ngời sáng của Hàn Hàn, lòng chợt nhói. Cô đặt khung hình về chỗ cũ, tiếp tục đổi ga giường.

Khi biết Trác Kiềm chắc hai người họ cũng bằng tuổi Hàn Hàn bây giờ, từ ba, bốn tuổi đến sáu, bảy tuổi, một người cuối lớp vỡ lòng còn một người mới lớp mầm.

Kỉ ức xưa đã phai mờ như sương phủ, cứ ngỡ sẽ lưu giữ tất cả vào hành trang cuộc đời nhưng khi ngoảnh lại đã hóa hư vô.

Chỉ có một chuyện thời đi nhà trẻ khiến cô nhớ mãi. Giữa trưa một ngày nọ, Hàn Hiểu lần qua lần lại mà vẫn không tài nào ngủ được, lại phải nằm yên không được chơi đùa, đối với một đứa trẻ thì đây chính là hình phạt đáng sợ nhất. Cô nhin rồi nhẩn, nhẩn rồi nhin, cuối cùng không chịu được nữa lén ngồi dậy.

Cả phòng nghỉ yên lặng, các bạn nhỏ khác đều đang ngủ.

Hàn Hiểu chán muốn chết, rung đùi suy nghĩ.

Lắc đầu một cái, chợt nghe “tách” một tiếng, thật là vui.

Đó là hai quả cầu nhỏ trên bím tóc buổi sáng mẹ cột cho cô. Cô giữ trẻ phải trông rất nhiều bạn, ngủ trưa dậy không có thời gian giúp các bé gái chải tóc, mà cô cột tóc cao, chỉ cần nằm thẳng tóc cũng không rơi nên mỗi lần ngủ trưa cô đều không tháo tóc ra.

Mà lúc này quả cầu nhựa theo tóc cô bay lên va vào tường đã vô tình trở thành “đồ chơi”. Cô chơi một mình vui vẻ đến quên trời quên đất, bỗng nhiên nghe thấy vách tường đối diện cũng vang lên tiếng “tách tách”.

Quay đầu ngó qua thấy Trác Kiềm. Hai cái giường nhỏ của bọn họ đều dựa vào góc tường cách xa nhau, nhưng rõ ràng anh cũng không ngủ, cũng đang chán muốn chết, nghe thấy tiếng ngồi dậy liền tìm được “đồng bọn” đang tự kiểm tra nghịch vui vẻ giống mình.

Anh không có quả cầu nhựa trên tóc nhưng lại có một cái đồng hồ điện tử đeo trước ngực, cũng hay lấy nó gõ lên vách tường chơi một trò giống Hàn Hiểu.

Hai người nhìn nhau cười, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng sáng, ăn ý cùng nhau bắt đầu chơi: người này nằm thì người kia ngồi dậy, người kia ngồi dậy thì người này lập tức nằm xuống, cứ liên tiếp như vậy đến khi Hàn Hiểu mệt tới mức không ngồi dậy được nữa, nằm úp mặt lên gối, không bao giờ muốn chơi tiếp nữa.

Trước khi chìm vào mộng đẹp, cô vẫn nghe thấy tiếng đồng hồ điện tử va vào tường kêu tích tắc, lần này không hề ngắt quãng, như chờ đợi như thúc giục, như nghi vấn như bắt mẫn.

Cô thấy mình thật có lỗi, nhưng cố gắng vẫn không mở mắt ra được, từng tiếng “tách tách tách” lại kiến cô ngủ ngon hơn.

Hồi đó đồng hồ điện tử là thứ đồ xa xỉ với trẻ mẫu giáo, trước giờ tan học hôm ấy mọi người đều nghe tin bạn học Trác Kiềm, người duy nhất trong lớp có đồng hồ, đã làm hỏng quà sinh nhật mới nhận được cách đây không lâu rồi.

Các bạn nhỏ ai cũng thấy vui khi người khác gặp họa. Ngày xưa ghen tị bao nhiêu khi thấy anh nhận được quà quý giá như vậy thì bây giờ vui sướng bấy nhiêu. Mà cùng lúc đó mọi người cũng thầm lo cho anh, không biết về nhà bị ba mẹ phạt như thế nào.

Rất lâu sau đó, Hàn Hiểu đều áy náy không dám nói chuyện cùng Trác Kiềm. Tuy chuyện đó không thể trách cô, nhưng mà nghĩ thế nào cũng đều thấy có lỗi với anh hết.

Mãi đến khi cùng nhau vào tiểu học, lại học chung lớp. Thầy giáo xếp Trác Kiềm ngồi trước Hàn Hiểu, anh quay đầu gọi cô: “Diệp Hàn Hiểu, cậu học lớp này à?”

Cô ngẩng đầu thấy mặt anh đầy vui vẻ kiêu ngạo, tựa như rất đắc ý khi thấy mình lên tiểu học còn được gặp người quen, thậm chí còn vui hơn khi thấy người quen là cô vậy. Thấy anh như thế, cô không tìm được lí do gì để ngại ngùng lảng tránh.

Thế nên cô mới hoàn toàn quên đi chuyện cũ, một lần nữa thoải mái làm bạn với anh.

4. Chương 4

Hồi đó Trác Kiềm và Hàn Hiểu là một đôi bảo bối trong mắt thầy giáo: chiều cao ngang nhau, diện mạo trắng trẻo đang yêu giống nhau, thành tích học tập không chênh nhau là mấy, hoạt động ngoại khóa cũng ăn ý như nhau. Vì thế đương nhiên thầy giáo luôn cử hai người tham gia các hoạt động thi đấu, cũng vô tình biến họ thành một đôi hợp tác ăn ý vô cùng.

Mà lần xuất hiện lung linh nhất của hai người là trong một lần diễn văn nghệ, tiết mục của lớp bọn họ là tốp ca, hai người là hát chính. Thầy giáo chuẩn bị cho hai người trang phục màu tím: của bé gái là váy dài màu tím nhạt duyên dáng yêu kiều, còn bé trai là áo lông màu tím đậm cùng với quần dài màu đen ổn trọng hào phóng. Hai người sống vai đứng cạnh nhau, tựa như hai con bướm xinh đẹp.

Cũng bởi thường xuyên hợp tác nên hai người gần bó như hình với bóng, sau khi tan học phải ở lại luyện tập nên hay về trễ, hai người đôi muống hoa cả mắt, thường hay mua đồ ăn vặt ở hàng quán bên đường lấp đầy bụng trước khi về ăn cơm mẹ nấu. Trí tuệ của trẻ thơ đều đúc kết từ kinh nghiệm thực tế, năm rộng tháng dài dần dần hình thành thói quen: hai người khẩu vị giống nhau, nhưng đều nhớ là phải tự mua đồ ăn khác nhau, như thế mới đổi đồ ăn cho nhau được, mỗi người một chỉ phần tiền lại có thể ăn hai món khác nhau, thật là thích.

Lần đầu tiên có ý tưởng này là khi mỗi người đều mua một gói bánh trứng, Trác Kiềm mua bánh trứng sữa nhân hạch đào còn Hàn Hiểu mua bánh trứng nhân vùng trắng. Trác Kiềm ăn một lát, nói: “Tớ ăn no rồi, còn chỗ này bọn mình ăn chung đi, gói của cậu còn dư cứ để dành đó, khi nào đói lại ăn tiếp.”

Hàn Hiểu nghe vậy lúng túng đưa gói bánh của mình qua.

Trác Kiềm nói: “Tớ không cần, cậu cứ để dành đó mà ăn.”

Hàn Hiểu ngượng ngùng: “Không phải, tớ chỉ còn một cái cuối cùng này thôi...”

Trác Kiềm tròn mắt nhìn cô, vì thế cô thừa dịp đem phần bánh còn lại của anh ăn sạch sẽ.

Trác Kiềm phục hồi tinh thần lại, nhún vai ra vẻ người lớn nói: “Người nhỏ vậy mà ăn nhiều thế!”

Hai người lần đầu tiên sử dụng máy bán hàng tự động cũng là cùng một nơi, đó là năm học lớp sáu, tiết mục văn nghệ của bọn họ được nhà trường chọn đi qua Nhật Bản biểu diễn. Giữa trưa khách sạn vô cùng yên tĩnh, giáo viên và các bạn học đều ngủ trưa, Hàn Hiểu lại tự nhiên thêm ăn bánh trôi tròn vô cùng hấp dẫn bày trong máy bán hàng tự động.

Dù sao cũng là con gái, cô không dám vi phạm nội quy, nhưng thật sự không thể nhịn được đành rón rén mở cửa đi ra đến phòng Trác Kiềm bên cạnh nhẹ nhàng gõ ám hiệu.

Cũng không dám hi vọng anh bước ra, nhưng hôm đó anh như nhớ tới buổi trưa của nhiều năm về trước khi cô không ngủ được, hai người cùng đùa nghịch với nhau.

Anh dắt cô đi, hai người một trước một sau lén lút đến trước máy bán hàng tự động. Nhét tiền giấy vào khe hở, một đồng tiền xu leng keng rơi ra, Hàn Hiểu sợ tới mức dưng hết tóc gáy, vội ngó nghiêng xung quanh coi giáo viên có tỉnh dậy cầm gậy đến gõ cô không.

Mà trong lúc cô luống cuống như vậy máy bán hàng còn bị điên, nhận tiền rồi mà chẳng chịu đưa bánh ra. Hàn Hiểu quỳnh lên, kéo tay Trác Kiềm ý nói bỏ đi, mau mau chạy về.

Trác Kiềm bực mình, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, xắn tay áo bắt đầu lắc mạnh máy bán hàng, tới mức nó kêu loảng xoảng. Hàn Hiểu ngơ ngác há miệng, sợ hãi mà không dám hét to, vội lấy hai tay bịt tai lại, giống như làm vậy sẽ không có ai nghe thấy.

Cuối cùng nghe “phịch” một tiếng, Trác Kiềm lấy hai ngón tay chọt chọt vai cô, cô mặt mũi trắng bệch quay lại. Anh một tay đưa cái túi nhựa cho cô, một tay rút túi quần, tựa như chẳng có chuyện gì hết.

Hôm đó lúc quay lại cửa phòng, Trác Kiềm nhin cười nói với Hàn Hiểu: “Cuối cùng tớ cũng biết được, hóa ra câu “bịt tai trộm chuông” không phải bịa ra mà nói, chuyện lạ có thật cơ đấy!”

Cả hai người đều biết bạn gái mỗi ngày gọi điện cho Trác Kiềm là ai, nhưng bọn họ đều không nói cho giáo viên và bố mẹ. Cùng giữ im lặng vì không muốn chuyện bé xé ra to, mà cũng vì chẳng muốn có liên hệ gì với con người không biết ý tứ kia.

Bạn gái đó tên là Kiều Tiểu, chuyển đến từ năm lớp bốn. Người trông cũng dễ thương mà tính cách lại chẳng ai ưa nổi.

Hồi đó Hàn Hiểu và Trác Kiềm ngồi cách nhau một lối đi, còn Kiều Tiểu ngồi trước Trác Kiềm. Cô ta hay hát những bài hát Hồng Kông đang thịnh hành, cứ quay xuống đong đưa đầy ẩn ý với Trác Kiềm.

Hàn Hiểu nhớ nhất cô ta hay hát bài nhạc phim “Tình nghĩa vô giá” lúc bảy giờ cứ chiếu suốt trên truyền hình: “Vì chưa từng có được nên sẽ không bao giờ mất đi, em yêu anh, yêu anh mà không thể nói ra, đành đứng phía sau đôi bước theo anh.”

Đây rõ ràng là tỏ tình một cách trắng trợn!

Vậy mà Trác Kiềm luôn tỏ vẻ không nghe thấy, mới nhỏ tuổi mà bình tĩnh hơn nhiều người.

Thật ra Kiều Tiểu cũng rất nhiệt tình với Hàn Hiểu, thậm chí đôi khi Hàn Hiểu cảm thấy mình là bạn gái mà Kiều Tiểu quý trọng nhất. Kiều Tiểu hay quần quýt lấy cô, Hàn Hiểu cũng không rõ người mà cô ta bám lấy thực sự là mình hay Trác Kiềm. Kiều Tiểu cũng thường hay nắm tay Hàn Hiểu khen lấy khen để: “Diệp Hàn Hiểu cậu dễ thương thật đấy, học cũng thật giỏi này, tính tình cũng vô cùng hiền lành tốt bụng này, múa cũng thật là đẹp này, hát cũng hay này, giọng đọc cũng vô cùng truyền cảm đi sâu vào lòng người này...”

Hàn Hiểu sờ mũi miễn cưỡng nghe xong một chuỗi lời nịnh nọt quá đáng của cô ta. Sau này có một lần cô cùng Trác Kiềm lái xe đi du lịch, cảnh đẹp ở ngoại thành khiến người ta vui vẻ thoải mái, Trác Kiềm bèn cảm thán: “Bầu trời thật trong xanh này, cây cũng thật xanh này!”

Hàn Hiểu xì một tiếng ôm bụng cười không dừng được.

Trác Kiềm vặn hỏi cô cười cái gì, cô không dám khai là anh nói chuyện giống y Kiều Tiểu, đành phải nói: “Sao cậu lại giống Quỳnh Dao như vậy chứ! Nhân vật trong truyện Quỳnh Dao đều nói: em thật đáng yêu này, anh yêu em vô cùng yêu em này... Ha ha!”

Trác Kiềm mặt tối sầm, nói: “Quá đáng quá thể!”

Hàn Hiểu cười muốn rớt từ trên xe xuống.

Mà đó cũng là quãng thời gian tốt đẹp cuối cùng trong kí ức của hai người.

Trác Kiềm ghét Kiều Tiểu không hẳn chỉ vì chuyện “đặc biệt” xảy ra cuối năm lớp năm. Trước trước chuyện đó Hàn Hiểu tuy không thích Kiều Tiểu nhưng không đến nỗi ghét cô ta như vậy.

Hàn Hiểu không thích Kiều Tiểu vì cô ta hay bàn tán sau lưng cô. Thật ra cũng chẳng có gì quá đáng, Hàn Hiểu chỉ nghe cô ta nói với người khác những câu như: “Diệp Hàn Hiểu trông cũng được đấy chứ, mang vẻ đẹp của người Châu Phi, y chàng mỹ nữ Châu Phi!”

Hồi đó Hàn Hiểu còn nhỏ, chẳng biết da đen hay trắng đẹp như thế nào cả, cũng chẳng quan tâm bề ngoài mình ra sao, hơn nữa nghĩ hè không cần đi diễn văn nghệ, không cần bôi phấn trắng điểm má hồng, vì thế cô hay phơi nắng, da đen thui.

Kiều Tiểu nói đều là sự thật, có vẻ như đang khen cô nhưng không biết vì sao lại khiến người ta cảm thấy khó chịu, như đang nói đến vậy.

Hàn Hiểu có thể hiểu được một chút vì sao Kiều Tiểu thích Trác Kiềm mà Trác Kiềm lại ghét cô ta như thế.

“Không biết vì sao” là một thứ cảm giác rất khó lí giải, nó khiến bạn không thể hình dung rõ ràng, chỉ có thể tự mình cảm nhận, sẽ bám rễ cắm cọc trong lòng bạn, không thể thay đổi.

Chuyện khiến Trác Kiềm hận Kiều Tiểu thấu xương, cũng như mở màn để Hàn Hiểu cực kỳ ghét Kiều Tiểu bắt đầu như sau:

Bởi vì Trác Kiềm và Hàn Hiểu vô cùng thân thiết, mà anh là con trai còn lớn hơn Hàn Hiểu một chút, Hàn Hiểu được anh chiều riết sinh ra một vài tật xấu. Nhưng chỉ sinh tật xấu với anh thôi và cũng chỉ mình cô được quyền đó.

Ví dụ trẻ con ngứa tay đều thích cào người khác, mà đối tượng ngứa tay của Hàn Hiểu chính là Trác Kiềm. Có thời gian nghiêm trọng nhất, hai mu bàn tay của Trác Kiềm đầy vết móng tay cào, chảy máu để lại vết sẹo dài. Mỗi lần anh đều im lặng chịu đựng để cô cào, chưa bao giờ ăn miếng trả miếng.

Qua thời kì đó anh mới nói cho cô, thật ra hồi ấy mẹ thấy tay anh cứ bị thương cứ tưởng còn đồ bắt nạt, lo lắng định đến trường tìm giáo viên, cuối cùng bị đưa con bảo bối uy hiếp tuyệt thực nên mới thôi.

Lại tỉ như vì bố có tiền nên Trác Kiềm có một hộp bút viết sang chảnh đủ loại. Những cây bút đó đều có cấu tạo phức tạp, mà thú vui duy nhất của Hàn Hiểu là lén mang chúng đi rồi tháo tung ra, sau đó lại lén để lại chỗ cũ, cuối cùng là che miệng cười trộm ngắm vẻ mặt phát điên của Trác Kiềm khi mở hộp bút ra.

Mà Trác Kiềm mỗi lần tức giận xong chỉ đành ngồi lấp lại bút, rồi nhìn cô thở dài: “Haiz!”

Hôm đó lớp có tiết thể dục, giữa tiết Kiều Tiểu xin nghỉ. Đến khi học xong Trác Kiềm cùng Hàn Hiểu về lớp, Trác Kiềm mở hộp bút ra chợt quay qua nhìn Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu thấy anh nhìn mình chằm chằm, quay lại thấy cũng ngạc nhiên vô cùng – cái hộp đầy những linh kiện tán loạn, hình ảnh quen thuộc như vậy không thể bàn cãi!

Cô vô tội nhìn Trác Kiềm: “Không phải tớ làm, cậu cũng biết mà.”

Cả buổi cô đều ở cùng Trác Kiềm, Trác Kiềm cũng biết đúng là cô không có thời gian “gây án”.

Mặt anh tối sầm, giờ hộp bút lên nói to: “Ai?!”

Phòng học ồn ào náo loạn chợt yên tĩnh. Hồi đó Trác Kiềm đã là nam sinh cao nhất lớp, lời nói của anh cũng khiến mọi người sợ hãi.

Kiều Tiểu quay lại, nhìn Trác Kiềm cười hì hì.

Loại phản ứng trơ trẽn như vậy khiến người khác vô cùng tức giận, vô cùng ghét.

Trác Kiềm vung tay, lạnh lùng gạt một cái, hộp bút cùng đồng vỏ bút linh kiện leng keng rớt xuống đất.

Kiều Tiểu gục xuống bàn khóc ầm lên.

Hàn Hiểu cũng thấy sợ, vội vàng khuyên giải, kéo tay áo Trác Kiềm: “Đừng gây chuyện nữa, mau nhặt lên, sắp vào học rồi.”

Trác Kiềm vẫn không nhúc nhích: “Những thứ kia tớ không cần!”

Hàn Hiểu không biết làm sao, sợ lát giáo viên đến lại phiền phức, đành vội ngồi xuống nhặt đồng ruột bút vỏ bút lên cho anh. Các bạn học lúc này mới tỉnh lại, cũng chạy lại giúp.

Đặt hộp bút vào tay Trác Kiềm cũng vừa lúc chuông reo, Trác Kiềm bước nhanh xuống cuối lớp, ném hộp bút vào thùng rác, nói được làm được.

Đó là lần đầu tiên Hàn Hiểu thấy Kiều Tiểu thật đáng ghét!

Cô ta bắt chước người khác cũng không nghĩ xem ai có thể bắt chước, chuyện nào có thể bắt chước chuyện nào không. Mà tại vì cô ta bắt chước Hàn Hiểu, khiến cho Hàn Hiểu thấy trong chuyện làm Trác Kiềm nổi giận cũng có lỗi của mình.

Hơn nữa, từ đó trở đi, dù Trác Kiềm vẫn cưng chiều Hàn Hiểu, nhưng Hàn Hiểu không tiếp tục thú vui biến thái kia nữa. Giống như Trác Kiềm thấy những cây bút đó bị vấy bẩn, Hàn Hiểu cũng cảm thấy thú vui của mình bị nhúng chàm.

Tất cả đều tại Kiều Tiểu, một kẻ xa lạ tự tiện xông vào thế giới riêng của hai người họ, cướp đi thú vui của Hàn Hiểu, cũng bóp chết một điểm ăn ý của Hàn Hiểu và Trác Kiếm.

5. Chương 5

Năm Trác Kiếm và Hàn Hiểu lên cấp hai cũng là khi mẹ Trác Kiếm – Như Lâm tái ngộ ba Hàn Hiểu – Diệp Căng Hoài.

Tại lần gọi điện thoại vạch trần nghi án hai đứa trẻ yêu sớm, ban đầu Như Lâm mất bình tĩnh nên khi nghe tiếng Diệp Căng Hoài nói “Hả” với “Đúng vậy” cũng không nhận ra.

Nhưng khi nghe ông dùng lí lẽ ngắn gọn mà rành mạch phản bác, cái cảm giác thân quen ấy như sét đánh ngang tai, khiến bà nghẹn lời không đáp trả lại được.

Diệp Căng Hoài lại tưởng đối phương bị mình nói làm chột dạ nên cũng không truy cứu.

Bọn họ đã xa cách gần hai mươi năm, giọng nói của Như Lâm đã khác xưa rất nhiều. Giọng nói trong trẻo nữ tính năm xưa giờ đã trở nên mượt mà đậm thắm, hơn nữa đa số phụ nữ đều hướng theo chồng, vậy nên khẩu âm và thói quen dùng từ của bà đều ảnh hưởng từ người chồng chung sống đã nhiều năm.

Mà Diệp Căng Hoài thì từ giọng nói, khẩu âm đến phong cách nói chuyện đều giống ngày xưa như đúc.

Sau này có lần Hàn Hiểu nhìn thấy tấm hình đen trắng của Như Lâm năm mười tám tuổi. Trong hình bà tết tóc hai bím, giống diễn viên trong mấy phim truyền hình cũ. Bờ quần áo rộng thùng thình nên nét mảnh mai yếu ớt và thanh tú tinh khôi chỉ có thể nhận ra trên nét mặt. Làn da trắng mịn mang theo chút mong manh, vóc dáng gầy yếu tựa như gió thổi sẽ vỡ tan. Bà có vẻ rất xấu hổ nhưng có lẽ họ đã thấm nhuần quan niệm chụp hình nhất định phải cười, nên thành ra trông bộ dáng như sau: miệng hơi hé, tựa như đang sợ hãi nhút nhát vô cùng, giống như cả máy chụp hình hướng vào người cũng khiến bà kinh hãi. Dĩ nhiên đây là chút kinh hãi được tạo nên từ lo lắng và vui tươi. Nụ cười sợ hãi nhút nhát này khá miễn cưỡng, nhưng lại khiến người ta thương tiếc.

Nhìn tấm hình đó, Hàn Hiểu chợt hiểu ra vì sao ba không quên bà ấy được, vì sao ba lại nguyện ý tổn thương mẹ và chính mình. Một cô gái xinh đẹp đáng thương như thế mang theo kí ức về tình yêu ngọt ngào khắc cốt ghi tâm sẽ là hồi ức trọn đời không thể xóa bỏ.

Nhưng hiểu không có nghĩa là chấp nhận hay tha thứ.

Có đôi khi Hàn Hiểu nghĩ ba và mẹ Trác Kiếm vẫn lén lút có tốt hơn không, cứ lừa dối mọi người, đem mối tình vụng trộm vui sâu thành bí mật cả đời, giống như từ hồi lớp năm đến lớp sáu vậy.

Hỏi bọn họ học lớp năm ấy, sau cuộc nói chuyện điện thoại kia rất nhiều ngày, cuối cùng Như Lâm cũng vượt qua sự do dự nhất gan của bản thân, ngập ngừng hỏi con trai: “Hàn... Hàn Hiểu không phải họ Hàn à? Vậy cô bé họ gì?”

Trác Kiếm nghe hỏi không kiên nhẫn đáp: “Diệp.”

Tảng đá đè nặng trong lòng Như Lâm bấy lâu nay tựa như biến mất. Bà biết bà đã tìm được người ấy.

Tìm được ông, mới nhận ra ông vẫn không quên mình, hoặc là, quá yếu đuối để có thể chối bỏ, để một lần nữa thuộc về nhau.

Cũng giống như muôn chuyện tình khác, khi mới yêu hai người đều che giấu gia đình, hơn nữa còn phải giấu các con còn thơ dại.

Vậy nên cho đến lớp sáu, Trác Kiếm và Hàn Hiểu vẫn còn có một tuổi thơ vô tư không cần lo nghĩ.

Lên trung học, môn thể dục có nhiều hạng mục mới mà trước giờ chưa từng thấy qua, ví dụ như nhảy ngựa.

Tệ hơn, thầy giáo thể dục còn nghĩ là ai cũng biết nhảy ngựa, không ọi người luyện tập trước, gần đến giờ thì mới đột ngột tuyên bố kiểm tra hạng mục này, lại chỉ cho 15 phút để tập, 15 phút sau trực tiếp kiểm tra.

Đáng thương hơn nữa, Hàn Hiểu chính là người duy nhất chưa từng nhảy ngựa bao giờ.

Cô đau khổ không biết phải làm sao, Trác Kiềm bỗng cúi người xuống làm ngựa cho cô: “Lại đây, chạy tới thì chống hai tay trên lưng tớ, giang hai chân ra là nhảy qua được mà, dễ lắm.”

Hàn Hiểu sống chết không dám nhảy, mỗi khi chạy đến gần đều dừng lại: “Lỡ tớ đá trúng đầu cậu thì sao bây giờ?”

“Không có chuyện đó đâu, yên tâm đi.”

“Có mà, tớ cảm thấy sẽ có, tớ sợ...”

“Đá trúng đầu tớ tớ còn không sợ, cậu sợ cái gì? Nhanh lên, nhảy đi!”

“Không... Tớ không làm được...”

Cũng may lúc thi ngựa không phải Trác Kiềm mà là dụng cụ nhảy ngựa chuyên dụng, Hàn Hiểu chạy một mạch, dễ dàng nhảy qua.

Cô vừa tiếp đất đã vội quay lại vẫy tay với Trác Kiềm, anh hồi hộp thay cô cả nửa ngày bấy giờ mới lắc đầu cười.

Anh nói với cô: “Ừm, đúng là cậu sợ đá vào tớ thật!”

Lại ví dụ như lần đầu tiên chạy tám trăm mét. Nam kiểm tra xong đến lượt nữ, Hàn Hiểu là người về đích đầu tiên.

Trác Kiềm vừa mới nói tiếng cổ vũ, chợt thấy cô loạng choạng ngã vào hố cát gần đó.

Anh vội vàng chạy qua, thấy cô ngồi bệt liều mạng thở giống con cá sắp chết, vội lấy tay kéo cô: “Mau đứng dậy đi, không nghe thầy giáo nói hả? Mới chạy xong không được ngồi xuống, nếu không bị suy tim đó!”

Cô dùng chút sức lực còn lại lắc đầu.

Anh nóng nảy, không thềm khuyên giải kéo cô đứng lên: “Cậu muốn sống nữa hay không? Đây! Thế cậu còn muốn đẹp hay không hả? Thầy giáo nói mới chạy xong ngồi xuống móng bị lấm đấy!”

Cô thở một hồi, cuối cùng mới có thể lắp bắp nói: “Không dậy nổi! Tớ, chân của tớ như muốn gãy rồi ấy, không đứng được... Đừng làm vậy!”

Trác Kiềm dùng sức nâng chân cô: “Sao chân cậu lại tê cứng như vậy hả? Đây! Diệt Hàn Hiểu! Cậu đứng dậy đã nào, tớ công cậu đi được không?”

Hàn Hiểu vẫn lắc đầu: “Tớ không đứng dậy đâu, đầu tớ choáng lắm, mắt tớ thấy sao bay đầy nè, tớ buồn nôn, còn muốn tiêu chảy!”

Trác Kiềm dở khóc dở cười: “Đây là phản ứng bình thường thôi, đứng dậy đi một lát sẽ không sao hết, cậu tin tớ đi được không? Lúc này tớ cũng bị như vậy, đi một chút là khỏe à!”

“Không, tớ không muốn làm gì hết, ngồi cũng vậy, tớ phải nằm, phải nằm mới được.” Hàn Hiểu nói xong nằm lăn ra đất.

Trác Kiềm bực mình kéo cô đứng lên, nửa lời nửa kéo đem tay cô đặt lên cổ mình, đỡ cô đến phòng y tế.

Hàn Hiểu nhìn anh, ngang ngạnh: “Được được được, đi nhanh lên, đợi tớ chết bất đắc kì tử tiện lợi đưa đi luôn!”

“Ừ!”

“Chân tớ nhũn ra vậy, có phải gãy thật rồi không? Bác sĩ có nối lại được không?”

“Ừ!”

“Cổ họng tớ khó chịu, nếu lát nữa ho ra máu có thể nhanh chóng gọi cấp cứu không?”

“Ừ!”

“Tớ thấy... Hử, Trác Kiếm, tớ khỏe rồi thì phải!

Trác Kiếm không thèm để ý, lườm cô một cái: “Thấy chưa, tớ nói đúng không? Đi lại một lát là khỏe à!”

Hàn Hiểu nhét ruột gối vào trong vỏ gối, vỗ vỗ cho phẳng, chợt nghe tiếng mở cửa. Theo bước chân đi vào, tiếng Hàn Hàn vui vẻ vang lên: “Ba ơi, mẹ đã quay lại rồi, ở trong phòng ngủ đó!”

Hàn Hiểu lập tức ngồi thụp xuống, co người lại đằng sau giường. Cô không biết chiều cao của cái giường có đủ che khuất mình hay không, cũng không có can đảm ngẩng đầu xem thử, sợ rằng một khi ngẩng đầu sẽ bắt gặp ánh mắt mà cả đời này cô không muốn gặp lại.

Cũng không kịp nghĩ xem, tên lính gác nhỏ bên ngoài đã khai hết mọi hành tung của cô rồi, cô còn trốn được đường nào?

Huống chi cô còn đang ôm gối đầu của anh, anh chỉ cần nhìn lên giường liếc mắt một cái là biết gối đầu biến mất.

Hy vọng anh không nhìn lên giường ư? Mơ tưởng xa vời! Ga trải giường mới tinh bắt mắt như thế...

Nếu là trước đây, anh đã sớm thay cô kết luận: “Hóa ra “Bị tai trộm chuông” không phải là bịa ra, chuyện lạ có thật cơ đấy!”

Thảm lông cách âm rất tốt, nhưng cô vẫn nghe từng thanh âm như vượt qua phạm vi thánh lực của con người.

Mà cánh cửa sau khi đón chủ nhân bước vào lại lặng lẽ đóng lại, nó chính là thủ phạm, cách âm không tốt gì chứ? Anh mở xong rồi cô mới nghe thấy!

Hàn Hiểu theo bản năng nhìn ra cửa sổ đối diện.

Nếu nơi đây hiệu quả cách âm không tốt thì sao chứ? Nếu cô nghe thấy tiếng anh trở về sớm hơn một chút thì thế nào? Chẳng lẽ còn có thể nhảy xuống từ đây sao?

Giọng nói lạnh lùng từ ngoài giường vọng tới: “Còn định ngồi trên sàn nhà tôi bao lâu nữa?”

Hàn Hiểu khê thở dài, nhận mệnh đứng dậy đối diện với anh, nhưng thế nào cũng không dám ngẩng đầu, đành ôm chặt cái gối trong tay. Ý muốn che giấu nhưng động tác lại càng thêm gượng gạo xấu hổ, nhanh tay bỏ gối lại trên giường.

Anh đứng đó, yên lặng, không nói tiếp.

Cô thả lỏng người, cúi đầu vội bước ra cửa.

Tay vừa đặt lên nắm cửa, cánh tay đã bị anh giữ chặt.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng gằn giọng: “Tim em làm bằng gì vậy? Không nhắc chuyện năm xưa em đã bỏ rơi nó từ khi sinh ra, bây giờ thằng bé đứng trước mặt em, nó nhỏ bé đáng yêu như vậy, suốt ngày mong mẹ, em vẫn còn nhẫn tâm không nhận nó sao?”

Ngực Hàn Hiểu nghẹn lại, đau đớn như có ngàn vạn kim đâm.

Cô cúi đầu, cố gắng dùng sự lạnh nhạt để che giấu hoảng hốt trong lòng: “Bởi vì ngày xưa bỏ rơi nó, nên tự biết không xứng với tiếng gọi “mẹ”.”

Anh dường như bị sốc, lúc mở miệng, giọng điệu đã lộn xộn chìm trong đay nghiến: “Vậy sao ngày xưa em còn sinh nó?”

Cô quay lại, sắc mặt từ hồng chuyển sang tái mét: “Anh tự hỏi mình đi! Lúc trước tại sao lại làm cho tôi mang thai nó!”

Lửa giận bùng lên trong mắt anh, tựa như hai con thú dữ bị giam cầm đang muốn phá tan xiềng xích. Trước khi buông tay cô, anh cay đắng nói: “Đó là việc làm duy nhất trong đời khiến tôi hối hận!”

6. Chương 6

Hàn Hiểu vừa khỏi bệnh không lâu thì bước qua tháng mười hai, tiết trời vô cùng xấu, hoàn toàn là những ngày đông tháng giá. Trời lạnh lẽo ẩm thấp, tựa như có một trận bão tuyết lớn nhất từ xưa tới nay sắp sửa xảy ra.

Ngày đông nhanh tới, mới ba giờ chiều mà trời đã tối đen như mực. Thời tiết xấu, cũng không phải cuối tuần nên buôn bán ế ẩm. Hàn Hiểu và Mi Mi ngồi trông cửa hàng cả buổi chiều mà khách vắng tanh. Mi Mi đang thêu tranh chữ thập để may thành gối ôm cho khách, còn Hàn Hiểu viết thiệp mừng Noel tri ân khách hàng thân thiết ở Hình Ninh. Để khách hàng cảm thấy Hình Ninh vô cùng chu đáo, bà chủ đã mời chuyên gia thiết kế bộ thiệp này, lại giao cho người viết chữ thư pháp đẹp nhất là Hàn Hiểu viết. Công việc này khá quan trọng, cũng may còn chưa đến ngày lễ, nhân buổi chiều rảnh rỗi Hàn Hiểu cuối cùng đã viết xong, bỏ bút xuống xoa cổ tay đau nhức, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô nói một tiếng với Mi Mi, cầm túi giấy, phong thư cùng thiệp chúc mừng đến bưu điện gửi. Lúc ngang qua “Wow! John!”, thấy ngoài cửa có đặt một người tuyết mập mập nhiều màu sắc, ngoan ngoãn đứng trong trời chiều tối mịt, khiến Hàn Hiểu thấy thoải mái như trút được gánh nặng, xua tan cái âm u tăm tối của tiết trời.

Niềm vui giống như có thể lan truyền, lúc quay về cửa hàng, cô phát hiện ra bầu không khí u ám lạnh lẽo trước đây đã được cuốn đi sạch sẽ, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng nói cười âm ỉ.

Hàn Hiểu như đang ngủ mơ nhìn về góc phòng giữ trẻ. Ở đó có chừng năm, sáu bạn nhỏ ngồi ngay ngắn đang mê ly nhìn người đàn ông trước mặt, chăm chú dõi theo từng lời nói, hành động của anh ta, còn thể giới xung quanh chúng không ngó ngang tới.

Mà người hấp dẫn sự chú ý của mấy đứa trẻ kia chỉ liếc cô một cái khi bước vào, rồi lại tiếp tục việc của mình. Chỉ thấy anh ta cầm một cây bút lông màu đen lướt nhanh từng nét trên bảng trắng, không chỉ các bé mà phụ huynh cũng chăm chú nhìn theo, đôi mắt sáng ngời đầy hứng thú.

Quan trọng là trên tấm bảng ban đầu chỉ có vài đường nét hoa cỏ đơn điệu, trong nháy mắt biến thành châu báu thần kì, giống như có phép thuật vậy. Anh ta vừa vẽ vừa để người đoán đây là nhân vật nào trong phim hoạt hình, mà thật ra cũng chẳng cần đoán, hình vẽ giống y như từ trong phim bước ra, khiến đám trẻ hào hứng hô lên:

“Oa! Doraemon!”

“A! Cừu vui vẻ!”

“Không phải đâu, đây là cừu lười biếng, trên đầu có đồng phân nè!”

Khuyến mãi cho hình con cừu lười biếng ^^

“Ha ha ha ha! Đúng rồi đúng rồi, là cừu lười biếng!”

“Chú báo hồng!”

“Này...”

“Cái này con biết, đây là gấu Pooh!”

...

Mi Mi thấy Hàn Hiểu trở lại, miễn cưỡng định đứng dậy. Hàn Hiểu gật đầu với cô, ý bảo cô ấy cứ ở đó chơi với mấy đứa trẻ đi, mình cô tiếp khách là được rồi.

Mi Mi cảm động nhìn cô, sau đó lập tức quay lại ngồi cùng bọn trẻ, hò hét tới mức mặt đỏ bừng.

Hàn Hiểu lắc đầu cười khổ, đưa mắt nhìn qua các bà mẹ của đám trẻ xem họ có chỗ nào cần giúp không. Có điều bọn họ cũng đều đang nhập tâm xem, vài người cầm khăn trải bàn trên tay mà mắt lại nhìn về

hướng khác, không biết rốt cuộc họ nhìn tranh vẽ hay nhìn người vẽ tranh, tóm lại, bọn họ chẳng cần đến Hàn Hiểu quan tâm.

Trong đầu Hàn Hiểu chợt thoáng qua một từ: sát gái!

Cười bất đắc dĩ, dù sao cũng chẳng phải việc gì quan trọng, không nên làm phiền họ, thôi kệ đi.

Lúc này anh ta lại đổi trò khác, bọn nhỏ nói còn anh ta vẽ theo. Từ Xì Trum đến Tôn Ngộ Không, trong khi mọi người vẫn còn hào hứng anh ta lại thêm trò mới, nói mỗi đứa trẻ tự nghĩ ra một đặc điểm, sau đó anh ta sẽ tập hợp tất cả đặc điểm này thành một nhân vật hoạt hình mới.

Kết quả rất bất ngờ, đám trẻ nhìn thấy những ý tưởng của mình khi kết hợp lại thành những con vật cực kì buồn cười, nhất thời cười ầm ĩ, khiến các bà mẹ đang mua đồ cũng bật cười theo.

Hàn Hiểu chợt nhớ ra một việc, đi đến cái bàn lúc này viết thiệp chúc mừng, mở ngăn kéo, kiểm tra số thiệp còn lại.

Chỗ thiệp này chuẩn bị cho khách không phải là hội viên, trước lễ Giáng Sinh một tháng, mỗi vị khách đến cửa hàng đều được nhận thiệp.

Dĩ nhiên, đây là phương thức quảng cáo vô cùng thông minh.

Hàn Hiểu chợt thoáng qua ý nghĩ: biết vậy, lúc trước đã mời anh đến thiết kế thiệp chúc mừng...

Từ nhỏ Trác Kiềm đã có thiên phú về nghệ thuật, từ vẽ tay đến đồ họa trên máy tính đều rất giỏi. Trong lúc mọi người còn đang gõ từng chữ trên máy tính, vẽ ngôi nhà hay ông mặt trời đơn giản, anh đã có thể vẽ những cấu trúc phức tạp.

Năm lớp mười một, Hàn Hiểu đảm nhiệm chức trưởng ban văn học của trường, còn Trác Kiềm là biên tập viên mỹ thuật tạo hình.

Trước khi anh nhận chức, tập san của trường đều tự vẽ bằng tay, do biên tập viên tự vẽ rồi photo ra, hình ảnh không được đẹp lắm. Mà Trác Kiềm một khi đã ra tay đã thể hiện đẳng cấp khác hẳn. Trước hạn nộp ba ngày, bìa tập san cùng tranh minh họa đẹp lộng lẫy như trên bìa các tạp chí thời thượng đã được nén thành một tệp, gửi đến hòm thư của trưởng ban Hàn Hiểu và chủ biên Kiều Tiểu. Làm khi nhìn thấy những bức hình đẹp ngoài sức tưởng tượng đó, Kiều Tiểu kích động hô lên: “Đẹp quá đi! Hàn Hiểu, chúng ta nhất định phải dùng những hình này, nhất định phải dùng những hình này!”

Hàn Hiểu gặng tỏ vẻ thờ ơ, lấy lợi ích chung suy xét: “Muốn in những hình như vậy tốn nhiều tiền lắm, chúng ta không có đủ kinh phí, mà nhà trường cũng sẽ không tài trợ cho những chuyện vô bổ thế này đâu.”

Kiều Tiểu không cam lòng: “Hử? Sao cậu có thể nói nói là vô bổ chứ? Thiết kế bắt mắt nhất định sẽ tăng lượng tiêu thụ lên rất rất nhiều lần! Cậu đi xin hiệu trưởng đi, hay là nghĩ cách xin tài trợ đầu đó, các nhà tài trợ mà thấy hình Trác Kiềm vẽ nhất định sẽ đồng ý ngay, cậu thấy đúng không? Bọn họ chắc cũng thích nhân tài, chắc chắn sẽ động lòng!”

Hàn Hiểu ậm ừ cho qua, mấy ngày sau cũng không trả lời Kiều Tiểu, đến khi tập san chỉnh sửa lần cuối để xuất bản, Kiều Tiểu lại chạy tới tìm cô: “Hàn Hiểu, Trác Kiềm nói tiền in ấn cậu ấy sẽ trả.”

Hàn Hiểu bị sốc: “Cái gì?”

Kiều Tiểu cười tới mức mặt muốn nở hoa, cũng không biết vui vẻ như thế vì Trác Kiềm quá hào phóng hay vì cuối cùng cô ấy cũng được nói chuyện với Trác Kiềm: “Cậu ấy nói ba cậu ấy tài trợ, chúng ta in ở công ty quảng cáo của ba cậu ấy chắc chắn sẽ đẹp hơn in ở trường mình nhiều!”

Hàn Hiểu thấy không ổn, nhưng cô cũng giống Kiều Tiểu, cũng không nỡ bỏ qua tập san lộng lẫy như vậy. Dù sao đây cũng là tập san đầu tiên sau khi cô nhận chức, nếu làm được coi như cô đã vô cùng thành công rồi.

Hơn nữa dù Trác Kiềm gánh hết chi phí in ấn, nhưng vì cô là trưởng ban nên cô cũng có công.

Không có thời gian suy nghĩ cũng không cho phép bản thân nghĩ nhiều, cô lập tức báo cáo với nhà trường, mà nhà trường cũng vui vẻ chấp thuận, thứ tốt ai chẳng muốn chứ?

Hôm đó trên đường về nhà, Trác Kiềm bưng bình đứng đợi cô dưới gốc cây lớn đầu đường.

Cô định làm như không thấy, song lại bị anh ngăn lại. Hai người cứ như đang chơi điều hâu bắt gà con, chẳng qua không có gà con, chỉ có mình điều hâu với gà mẹ.

Trong khoảnh khắc Trác Kiềm chợt nghĩ, xưa nay những người chơi trò này có ai từng tự hỏi: Tại sao điều hâu ngoài gà con ra không thể bắt thứ khác? Tại sao anh chỉ có thể bắt mình gà con? Sao anh không thể bắt gà mái chứ?

Ý tưởng đó như nẩy mầm bén rễ trong lòng, khiến không khí quanh anh như chùng xuống, áp lực khiến cô sắp không thở nổi: “Tại sao cậu bảo Kiều Tiểu tới gặp tớ?”

Cô lấy lại bình tĩnh, cố gắng cân bằng cảm xúc: “Tôi không bảo cậu ta đi gặp cậu, tự cậu ta đi đấy.”

Trác Kiềm theo sát từng bước, một lần nữa ép cô: “Cô ta chỉ là chủ biên, còn cậu mới là trưởng ban, những chuyện này không thuộc quyền của cô ta!”

Hàn Hiểu thản nhiên: “Chủ biên không phải chỉ quản lí bài viết, việc biên tập cậu ta cũng có trách nhiệm.”

Trác Kiềm giận dữ: “Được lắm! Tớ tốn bao công sức khổ cực như vậy, vừa mất công vừa mất tiền chẳng lẽ vì cô ta hả?”

Hàn Hiểu cười lạnh: “Nếu không thì vì ai? Cậu nghĩ cậu làm như vậy có thể vì ai chứ? Nên nhớ đây là tập san của trường, là chuyện của trường, là việc chung, không phải chỗ để cậu ban ơn! Nếu ba cậu biết, chắc chẳng bao giờ chi tiền để cậu làm mấy chuyện tầm phào này đâu!”

Trác Kiềm muốn nổi điên: “Tôi làm vậy vì cái gì chứ? Tôi thức ngày thức đêm vẽ những thứ kia là vì cái gì? Tôi cứ như kẻ trộm tránh né mẹ kế đi tìm ba là vì cái gì hả? Tôi gửi hình cho cậu, cậu không thèm ngó đến; in ấn gặp khó khăn cậu không thèm nói với tôi; tôi bỏ hết sĩ diện đi giúp cậu, cậu cũng chẳng để ý!”

Anh nắm chặt tay: “Được lắm, bây giờ cứ kiêu ngạo đi. Tôi không tài trợ nữa, để xem cậu làm được gì nào!”

Sống lưng Hàn Hiểu lạnh toát, nhưng đôi chân vẫn ngoan cố bước về phía trước.

Trác Kiềm đứng là ra tay thật tàn nhẫn, thậm chí không màng đến hình tượng bản thân, hôm sau thật sự nói với giáo viên phụ trách ban văn học là sẽ hủy tài trợ.

Giáo viên phụ trách lo lắng lập tức đi tìm Hàn Hiểu, bảo cô nghĩ cách kiếm nhà tài trợ.

Đúng như Kiều Tiểu đoán, ai nhìn thấy bản vẽ Trác Kiềm thiết kế đều không muốn bỏ cả, có tiền hay không đều muốn in cho bằng được!

Hàn Hiểu thực sự khó xử. Cô còn nhỏ tuổi sao phải gánh những chuyện như vậy chứ? Tuy tham gia hoạt động ngoại khóa là để rèn luyện bản thân, nhưng học sinh trung học chứ đâu phải sinh viên, đâu có nhiều thời gian rảnh đâu.

Ba mẹ cô chẳng quen ai làm ngành này cả, mà nếu có cũng liên quan đến tiền bạc, dù ít cũng vậy. Mà không phải phụ huynh nào cũng vì chuyện trường lớp nhỏ nhất của con cái mà nhờ mối quan hệ quý giá này.

Suy đi tính lại, người giúp cô được chỉ có Trác Kiềm.

7. Chương 7

Buổi tối trước khi hết hạn giáo viên giao cho, đợi lúc Như Lâm và Diệp Căng Hoài đi ngủ, Hàn Hiểu lén đến trước cửa phòng Trác Kiềm, căn môi khẽ gõ cửa.

Trong phòng vang lên tiếng va vào bàn, một lát sau, tiếng chân của anh mới từ từ truyền tới.

Cửa mở, anh đứng đó, một tay chống lên khung cửa, im lặng không nói gì. Vì ngược sáng nên khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, chỉ có đôi mắt vẫn ngời sáng.

Hàn Hiểu cúi đầu, nghe tiếng mình chìm trong hư vô: “Rất xin lỗi.”

Giọng anh vẫn lạnh lùng: “Một tiếng thật xin lỗi là xong hả?”

Hàn Hiểu nóng nảy liền mất kiên nhẫn, tỏ thái độ ngang ngạnh: “Thế cậu muốn sao?”

Trác Kiềm im lặng, đóng sập cửa lại.

Tối hôm đó là lần thứ hai trong đời Hàn Hiểu mất ngủ.

Cô biết mình đã làm mọi huyện hỏng bét rồi. Thái độ xin lỗi không thành khẩn, mắt trắng cơ hội, bây giờ dù cô có van xin nài nỉ đi chăng nữa thì anh cũng không đồng ý.

Nhưng không ngờ hôm sau đi học lại thấy mọi chuyện đã được giải quyết, giáo viên phụ trách và Kiều Tiểu cười tươi như hoa.

Gặp lại Trác Kiềm, cô thậm chí không có can đảm nhìn thẳng vào mắt anh, từ “Cám ơn” nghẹn trong cổ, mãi không nói ra được.

Trác Kiềm đổi màn biểu diễn tới mấy lượt, sau cùng có một bé gái lớn nhất trong đám trẻ lên tiếng hỏi: “Chú ơi, chú vẽ sao hay vậy? Có thể dạy bọn con được không?”

Anh vui vẻ đồng ý, thoải mái giảng giải cách vẽ truyện tranh cơ bản.

“Các bạn nhỏ xem nhé, đây là một chiếc giày... Đúng không nào?” Anh lướt vài nét bút, một chiếc giày liền xuất hiện: “Các con nhìn xem, như thế này, đem nét thẳng đổi thành cong, ở chỗ này vẽ nhọn lên một chút, lại vòng xuống... Nhìn xem, trông thế nào nhỉ?”

“Ha ha ha ha! Chiếc giày trông buồn cười quá!”

“Hiểu một chút rồi phải không? Chúng ta lại nhìn con thỏ này nhé... Lần sau các bạn nhỏ đến nhớ mang theo giấy bút nhé, chú sẽ dạy các con vẽ. Xem này, con thỏ vẽ xong rồi đó, rất giống thật phải không?”

Hàn Hiểu hoảng hốt: Lần sau? Còn có lần sau nữa ư?

Đám trẻ đâu biết nỗi lòng của cô, chỉ lo ríu rít bàn tán.

“Oa, chú siêu quá đi!”

“Chú còn lợi hại hơn ba của con nữa!”

“Chú còn lợi hại hơn thầy giáo bọn con nữa cơ!”

“Chú ơi, nếu chú là chú ruột của con thì hay biết mấy...”

Trác Kiềm cười ha ha, tiếp nhận lời ca ngợi hồn nhiên của bọn trẻ. Giảng xong các bước vẽ cơ bản, anh lại thêm các đường hoa văn, vẽ đường cong theo hướng khác, con thỏ lập tức thay đổi, vô cùng kì diệu.

Hàn Hiểu đứng nhìn từ xa, khuôn mặt bình tĩnh, tựa như cô bé năm xưa luôn giả bộ không để ý đến các bức vẽ nghệ thuật của anh. Cô là người trưởng thành, đã mất đi nét hồn nhiên mơ mộng trẻ thơ, phải vậy vùng trong hiện thực tàn khốc, vì thế cô hơn bọn trẻ một phần cảm thán, đó là về tốc độ vẽ tranh của anh. Cô sống nhiều năm như vậy cuối cùng đã tin, hóa ra phim hoạt hình được vẽ bằng tay là chuyện hoàn toàn có thật.

Khi “lớp” học vẽ kết thúc, đám trẻ đều lưu luyến. Trẻ con không biết nói dối, vừa rồi chúng ồn ào “Chú ơi, nếu chú là chú ruột của con thì hay biết mấy”, những lời đó đều thật lòng. Nếu được, có lẽ chúng càng mong Trác Kiềm trở thành ba mình, nhưng trông Trác Kiềm còn quá trẻ nên bọn chúng mới không có ý tưởng đó.

Bởi vậy, khi bọn trẻ phát hiện ba của cậu bé vẫn ngồi bên cạnh mình là Trác Kiếm, biết bao hăm mộ cùng ganh tị bùng lên, cả đám trông mong nhìn Trác Kiếm rồi lại quay qua Hàn Hàn, hận không thể lao vào lòng mẹ khóc lóc làm nũng: Mẹ ơi, bảo chú này làm ba con đi!

Hàn Hiểu nhìn qua Hàn Hàn, thấy trong mắt bé có chút hãnh diện vui sướng, cảm giác này hẳn xa lạ với bé, lại thêm một chút then thừng. Những trò của ba cậu xem nhiều rồi nên cũng không bất ngờ ngạc nhiên như đám trẻ, mà ở khía cạnh khác, trước mặt đám trẻ cậu luôn tự ti, nỗi mặc cảm tự ti lẫn át hết niềm tự hào mà ba dành cho cậu.

Cậu bé tự ti, vì cậu không có mẹ.

Vì thế, lúc mọi người tản ra, những đứa trẻ khác đều ganh tị với ba cậu, còn cậu lại nhìn quanh ngóng trông Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu không tìm được ôm bé, không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên lẫn tò mò của Mi Mi. Cô đau lòng Hàn Hàn, không phải vì thương hại mà đau tận tâm can. Nỗi đau tựa như dao kiếm đâm vào tim mình vậy. Hơn ai hết, cô hiểu rõ gia đình ly tán khiến đứa trẻ bị tổn thương nhiều thế nào.

Ba mẹ Hàn Hiểu cãi nhau lần đầu tiên là khi cô sắp lên cấp hai, chính xác là trước đêm thi chuyển cấp. Thi lên cấp hai là cuộc thi lớn đầu tiên của mỗi đứa trẻ Trung Quốc, mọi người – từ giáo viên, phụ huynh đến học sinh đều xem đây là chuyện trọng đại, ai cũng không ngoại lệ.

Một ngày trước khi thi, buổi sáng tan học giáo viên còn đem những điều cần chú ý khi làm bài thi nhắc đi nhắc lại một lần nữa, rồi vẫn không yên tâm cho bọn họ về. Hàn Hiểu bụng đói rệu rã, về đến cửa nhà ngửi thấy mùi thức ăn quen thuộc, cô vô cùng vui vẻ, những lo âu trước kì thi như tan biến, chỉ muốn chạy nhanh ngồi vào bàn ăn thật no nê.

Không ngờ vừa mở cửa, chào đón cô là tiếng đổ vỡ chất chúa!

Hàn Hiểu sợ run người, đứng đờ trước cửa. Cô không hiểu nhìn người mẹ hiền lành thường ngày giờ biến thành tóc tai bù xù nước mắt giàn giụa, cả người run rẩy đứng trước mặt ba, mà trên mặt đất hỗn độn mảnh vỡ cùng thức ăn.

Trong giận dữ, mẹ và ba đều không chú ý đến con gái đã về, hoặc có thấy cũng chẳng bận tâm. Hành động vừa rồi đã thổi bùng cảm xúc của mẹ, bà không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng đưa tay gạt một cái, cả bàn đồ xuống, Hàn Hiểu trơ mắt nhìn cả bàn thức ăn ngon đổ xuống đất, thành đồ bỏ đi.

Quá sợ hãi, cô che miệng khóc nức lên, cuối cùng khiến ba chú ý đến. Ba chạy về phía cô, mà mẹ vẫn đang chìm trong tức giận, không nghe ba nói “Cô làm gì vậy? Đừng dọa con bé”. Thấy ba quay đầu đi về phía cửa cứ tưởng ông muốn ra khỏi nhà, nhất thời nổi điên, bám lấy ông cào cấu cắn xé.

Hàn Hiểu không thể tưởng tượng nổi người hiền lành yếu đuối như mẹ lại có một ngày trở nên điên cuồng như thú dữ. Điều này khiến cô sợ hãi hơn bất kì chuyện nào khác, giống như trời đất điên đảo, thế giới đột ngột đến ngày tận thế. Cô đứng dựa sát vào tường khóc lớn, nghẹn ngào hét: “Ba mẹ đừng đánh nhau nữa”. Nhưng ba mẹ từ cãi vã đã dần chuyển thành đánh nhau, mẹ làm quá nhất định đã khiến ba tức giận, mà ba dù sao cũng là đàn ông, vừa tát đã làm mặt mẹ sưng đỏ.

Âm thanh đáng sợ cùng tiếng khóc của Hàn Hiểu làm kinh động đến hàng xóm, cô chú nhà bên cạnh vất vả mới ngăn được hai người lại, mà căn nhà lúc này đã hỗn độn hoang tàn.

Chiều hôm đó, ba ăn mặc đơn giản, soạn cho Hàn Hiểu một túi hành lí nhỏ, đưa cô ra khỏi cửa.

Giọng ba áy náy nhưng đầy kiên quyết: “Hàn Hiểu ngoan, mai bắt đầu thi rồi, con đến nhà bác ở hai ngày được không? Ba mẹ có một vài chuyện cần giải quyết, đợi con thi xong ba đón con về.”

Hàn Hiểu vừa đi vừa khóc thút thít. Cô không muốn rời khỏi nhà, không muốn đến ở nhà bác, lòng cô đau đớn phân uất: có ai cam tâm ở thời điểm quan trọng như vậy mà có nhà lại không thể về, không được ba mẹ mình thương yêu nhất quan tâm lo lắng?

Nhưng cô biết, cô không thể không đi, nhất định giữa ba mẹ đã xảy ra chuyện lớn, nếu cô ở nhà chỉ thêm phiền phức.

Trong hai ngày thi, cô không biết mình đã trải qua bằng cách nào. Toàn bộ tâm trí như cuộn thành một khối bông sũng nước, nặng nề bức bí. Cô chẳng còn bận tâm tới cuộc thi, chỉ cố gắng hết sức huyễn hoặc chính mình: đừng khóc, không được khóc, không thể để mọi người biết, không thể, không thể!

Giống như phần lớn những đứa trẻ trong gia đình ly hôn đều cảm thấy ba mẹ chia tay là do lỗi của mình, Hàn Hiểu năm mười hai tuổi cũng nghĩ vậy. Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, cho dù biết, chỉ sợ cô cũng tự cho đây là tội lỗi đáng xấu hổ của bản thân. Cô không muốn ai biết đến, ngay cả Trác Kiềm hay bác cũng vậy. Cô chẳng biết bác có biết nhà cô xảy ra chuyện hay không, cô không dám hỏi, cũng rất sợ ánh mắt thương hại của bác, nó khiến cô cảm thấy mình dù chưa bị ba mẹ bỏ rơi thì sớm muộn gì cũng bị.

Một ngày sau khi cuộc thi kết thúc, Hàn Hiểu thấy mẹ dắt xe đạp mỉm cười triu mến chờ cô ở cổng trường. Khi đó Hàn Hiểu vui như được sống lại, mọi chuyện như trở thành quá khứ, nếu trên mặt mẹ không có vết tím bầm thì Hàn Hiểu còn tưởng chuyện ba mẹ đánh nhau hôm trước chỉ là ác mộng mà thôi.

Sau chuyện đó, cuộc sống lại trở nên bình lặng, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ba mẹ không đánh nhau thêm lần nào nữa, ngay cả cãi nhau cũng không.

Nhưng đồng thời, hạnh phúc vui vẻ ngày xưa đã không còn nữa.

Hàn Hiểu vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô sẽ không hỏi bất kì ai, bình yên trước mắt là may mắn cô có được, thậm chí bình yên này chỉ là tự mình cô huyễn hoặc. Chuyện cũ đáng sợ kia giống như ma quỷ tạm thời bị phong ấn trong hộp gỗ, một khi cô nhắc đến nó, ma quỷ sẽ tỉnh dậy, trở lại phá hủy thế giới của cô.

Vì thế cô không bao giờ nhắc lại, cố gắng sống thật tốt, tự thôi miên mình phải quên những chuyện không vui đi, vẫn là cô bé vô tư hồn nhiên ngày nào. Ngay cả Trác Kiềm thấy cô hai ngày thi khác thường, sau khi nghe cô giải thích hai mắt sưng đỏ là vì cả đêm thức ôn bài cũng không nghi ngờ gì, hơn nữa còn lí giải chuyện cô tự dưng buồn bã thành căng thẳng mệt mỏi quá độ.

May sao cô là học sinh ưu tú, chuyện đó không ảnh hưởng đến cuộc thi chuyển cấp, cũng không ngăn trở cô và Trác Kiềm cùng thi đậu vào trường trung học trọng điểm mà mọi người vẫn mơ ước.

8. Chương 8

Hàn Hiểu ôm Hàn Hàn nhìn Trác Kiềm đang đi về phía mình, có chút bối rối nhưng vẫn chủ động hỏi: “Sao hôm nay lại đưa Hàn Hàn đến đây?”

Sắc mặt Trác Kiềm không còn ấm áp hiền hòa như khi đứng trước đám trẻ, giọng anh điềm tĩnh, lại mang theo không kiên nhẫn cùng hờn giận: “Tại sao tôi không thể mang thằng bé đến đây? Đừng quên em là mẹ nó, em phải có trách nhiệm với nó!”

May cho Hàn Hiểu là Mi Mi đang bận tiếp khách, không nghe được cuộc đối thoại bên này. Thái độ cùng lời nói của Trác Kiềm làm cô khó xử, suýt chút nữa cô đã buột miệng: không phải tôi đã đồng ý sau này cuối tuần đều ở bên nó sao?

Nhưng lời nói đến miệng, cô nhận ra mình không thể thốt nên lời. Hàn Hiểu là con trai của cô, ở bên thằng bé không phải là nghĩa vụ bắt buộc. Cô đã bắt đầu thấy nhớ nó, cũng biết nó nhớ cô nhiều thế nào, sao có thể giới hạn chỉ cuối tuần mới gặp nhau chứ?

Vậy nên cô đổi qua chuyện khác: “Vậy... Sao anh phải dẫn nó đến đây? Bác bảo mẫu đâu?”

Trác Kiềm nhìn ra cửa, có vẻ đang vội phải đi: “Con dâu bác bảo mẫu mới sinh, tôi cho bác nghỉ việc rồi.”

Anh quay lại, nhìn cô: “Tạm thời chưa tìm được bảo mẫu thích hợp, sau này buổi sáng tôi đưa Hàn Hàn đến nhà trẻ, còn chiều em đón nó được không? Dù sao em cũng ở gần đây, em cứ để nó ở bên cạnh cho nó tự chơi là được, tan làm tôi sẽ qua đưa nó về.”

Hàn Hiểu hơi khó xử, phải giải thích với bà chủ và Mi Mi sao đây khi chiều nào cũng phải ra ngoài một lát, rồi dắt một đứa bé về cửa hàng, hơn nữa Hàn Hàn còn gọi cô là “mẹ”...

Hàn Hiểu do dự khiến Trác Kiềm tức giận, anh lên giọng: “Sao? Chuyện đơn giản vậy cũng làm không được hả? Em nợ thằng bé nhiều năm như vậy vẫn chưa đủ sao?”

Hàn Hiểu bối rối nhìn qua Mi Mi và vài người khách, vội vàng xoa dịu: “Đương nhiên không phải, tôi... Sau này tôi sẽ đón Hàn Hàn.”

Trác Kiềm mím môi, giống như bất mãn vì cô nhận thua nhanh vậy, làm hại anh tức giận mà không có chỗ phát tác.

Nhưng tên đã trên dây không thể không bắn, dù không có cơ hội thích hợp anh vẫn muốn trút giận.

Anh nói thêm: “Sau này gặp chuyện gì đừng vội từ chối, tôi chỉ vì bất đắc dĩ thôi. Đừng nghĩ là tôi muốn lấy cớ tiếp cận em.”

Hàn Hàn nghe ba mẹ nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ, vui vẻ hào hứng còn hơn cả những đứa trẻ vừa này.

Bé thấy Hàn Hiểu đã nhận mình liền thoải mái, tùy hứng bám lấy cô. Cậu ôm cô Hàn Hiểu, đáng thương hỏi: “Mẹ, mẹ, buổi tối con có thể ngủ cùng mẹ không?”

Hàn hiểu sửng sốt, câu hỏi này khiến cô bất ngờ.

Xem ra bình thường Hàn Hàn đều ngủ cùng bác bảo mẫu, sợ bóng tối, bây giờ bác bảo mẫu đi vắng, dù tập cho bé ngủ một mình cũng phải mất một thời gian.

Nhưng mà... Chỗ ở của mình quá đơn sơ, mà với điều kiện kinh tế của Trác Kiềm thì Hàn Hàn từ bé tới giờ đều sống sung sướng. Cho dù bé không muốn xa mẹ, cũng sẽ không ghét chỗ ở của cô, nhưng sao cô đành lòng đây? Hơn nữa phòng trọ của cô không có điều hòa, không có bồn tắm, chỉ sợ bé bị cảm lạnh.

Cô đành nhẹ nhàng dỗ bé: “Hàn Hàn ngoan, giờ mẹ không có căn phòng lớn, chờ mẹ ở phòng lớn rồi sẽ cho con ngủ cùng mẹ, được không?”

Hàn Hiểu hồn nhiên nói: “Mẹ ơi, nhà chúng ta có phòng lớn nha, sao mẹ không về nhà? Đêm nay mẹ về nhà ngủ với con đi.”

Hàn Hiểu vô thức nhìn qua Trác Kiềm, vẻ mặt bối rối.

Hàn Hàn xem chừng mẹ đã dao động, nhanh chóng rên sất khi còn nóng hổi lên: “Về nhà thôi về nhà thôi, mẹ về nhà ngủ với con thôi! Mẹ ơi thật nhiều năm rồi mẹ chưa về nhà, có phải mẹ không tìm thấy đường về nhà không? Bây giờ con và ba tìm thấy mẹ rồi, bọn con biết đường nè, mẹ mau theo con và ba về nhà đi!”

Hàn Hiểu cười khổ. Phải giải thích với một đứa bé thế nào đây, rằng tuy mẹ là mẹ của con, nhưng nhà của con không phải là nhà của mẹ?

Trác Kiềm đứng một bên, vẻ mặt thâm thúy. Hàn Hiểu mong anh nói một câu “Hàn Hàn buổi tối ngủ cùng ba” nhưng mãi không thấy, đành phải tự nói: “Hàn Hàn ngoan, buổi tối ngủ cùng ba được không? Ba là nam tử hán, ngủ cùng ba không sợ lạnh nè, nếu có hổ hay sói xám tới ba sẽ đánh bay chúng nó luôn!”

Hàn Hiểu miêu tả chọc Hàn Hàn cười khanh khách, đồng thời càng thêm sùng bái ba mình. Cậu bé suy nghĩ một chút, cái đầu nhỏ dụi dụi vào ngực Hàn Hiểu, làm nũng: “Con muốn ăn tối cùng ba mẹ cơ, con chưa bao giờ được ăn tối với ba mẹ cả!”

Yêu cầu này thật khó để từ chối, Hàn Hiểu nhìn Trác Kiềm, lúc này anh có vẻ bận việc, lại thấy anh không có ý muốn đi, đành nhỏ nhẹ dỗ Hàn Hàn: “Ba có việc bận rồi, mẹ dẫn Hàn Hàn đi ăn tối được không?”

Hàn Hàn nhanh nhẩu đáp: “Trước khi đến đây ba nói là tối sẽ đưa mẹ và con đi ăn mà!”

Hàn Hiểu kinh ngạc nhìn Trác Kiềm.

Trác Kiềm rõ ràng khó xử, cau mày vuốt tóc, lầm bầm nói: “Em dẫn nó đi ăn? Ăn cái gì? Không lẽ định để con tôi ăn mấy quán lề đường đầy dầu mỡ?”

Hàn Hiểu im lặng, muốn đáp trả một câu “Tôi tuy nghèo nhưng vẫn đủ tiền vào nhà hàng”, nhưng lại không đành lòng cãi nhau với Trác Kiếm trước mặt Hàn Hàn. Vì thế cô chỉ đồng ý mà không nói gì, áy náy nói một tiếng với Mi Mi rồi gọi điện xin phép bà chủ.

Mi Mi cũng nghe loáng thoáng ba người nói chuyện, có lý nào lại không để cô đi. Cô ấy chỉ tiếc không thể điều tra chân tướng rõ ràng, nhưng chỉ có thể để Hàn Hiểu đi cùng hai cha con đẹp trai này thì mai mới có thể biết được nhiều tin hơn.

Lên xe Trác Kiếm, Hàn Hiểu tự nhiên ngồi cùng Hàn Hàn ở ghế sau, Trác Kiếm không hỏi ý Hàn Hiểu, suốt dọc đường chỉ nói chuyện cùng Hàn Hàn, cuối cùng quyết định đi ăn món Thái. Hàn Hàn hưng phấn nói với Hàn Hiểu: “Mẹ ơi, món gà cuốn lá dứa ở đây ngon lắm luôn! Mẹ có biết làm không? Mẹ của Lộ Lộ biết làm đấy, sau này mẹ cũng làm cho con ăn nhé?”

Hàn Hiểu xấu hổ nói với bé là cô không biết làm. Đến nhìn thấy cô cũng chưa từng, mà không cần cô nói, Trác Kiếm sao có thể không biết chứ? Khi ánh mắt anh nhìn qua kính chiếu hậu, Hàn Hiểu cảm thấy da mặt như muốn bốc cháy.

Hàn Hàn không buồn vì mẹ mình không bằng mẹ của Lộ Lộ, vả lại mẹ đã đồng ý sẽ học làm món này rồi, cậu hào hứng nói tiếp: “Khi ăn khó nhất là bóc lá dứa bên ngoài ra, mọi lần ba đều giúp con hết, mà ba siêu lười nha, không biết ba làm cách nào, chỉ lấy tay bóc nhẹ là lá rơi xuống hết luôn, con bảo ba dạy mà mãi vẫn không học được. Mẹ ơi, lát nữa mẹ bóc lá ra giùm con nha?”

*Chú thích: Nghe hấp dẫn lắm đúng không? Món gà cuốn lá dứa là đặc sản bên Thái đó, cho cái hình nhìn thêm chơi ^^

tải xuống

Rất nhanh Hàn Hiểu đã được biết lớp lá bao quanh miếng thịt gà khó bóc tới cỡ nào, cô thật hối hận vì vừa rồi chưa suy nghĩ đã đồng ý với Hàn Hàn.

Đây là lần đầu tiên Hàn Hiểu ăn món Thái. Ngày xưa lúc cô còn chưa rời khỏi nhà, tuy gia đình không khó khăn, ba mẹ, hay cả mẹ kế đôi khi cũng dẫn cô, sau này có thêm cả Trác Kiếm đi ăn ngoài, nhưng hồi đó món ăn nước ngoài còn chưa thịnh hành, hơn nữa ở tuổi ba mẹ không thích ăn món ngon vật lạ như giới trẻ. Họ chỉ có đam mê với món Trung, thành ra Hàn Hiểu chỉ biết các món ăn ở nhà hàng Trung Quốc.

Lúc này cô cố sức chín trâu hai hổ, tay lấm lem dầu mỡ mới miễn cưỡng bóc được lớp lá dứa được bao cẩn thận bên ngoài, đến khi Hàn Hàn bỏ miếng thịt gà vào miệng cô vẫn còn lo bé ăn phải vụn lá dính trên thịt lát có bị đau bụng hay không nữa.

Bóc xong thịt gà, Hàn Hiểu mới rảnh nhìn qua Trác Kiếm. Đúng như Hàn Hàn nói, anh siêu thật, không biết làm cách nào mà lá dứa vẫn nguyên vẹn thành cuốn nằm trên đĩa, còn thịt gà được gỡ ra sạch sẽ, hơn nữa nhìn tay anh kia, sạch sẽ không dính chút dầu mỡ!

Trác Kiếm tao nhã ăn một miếng thịt gà, lại gấp một miếng gà cuốn lá dứa, tay tùy ý bóc một cái, cả cuốn lá lại nguyên vẹn rơi xuống.

Anh đưa cho Hàn Hàn: “Nào, con ăn miếng này đi, thôi để ba bóc cho.”

Hàn Hàn kiên quyết lắc đầu: “Con ăn miếng mẹ bóc thôi ạ! Mẹ bóc thịt gà còn dính lá, thơm ới là thơm luôn!”

Hàn Hiểu đỏ mặt đỏ khốc đỏ cười, chỉ chăm chú nhìn Hàn Hàn, không dám nhìn qua Trác Kiếm.

Trác Kiếm bị con trai ghẻ lạnh, lơ đãng tiện tay bỏ miếng thịt gà vào đĩa Hàn Hiểu, giống như miếng thịt này được gắn mác “bóc cho người khác”, Hàn Hàn không ăn thì đổi qua Hàn Hiểu vậy.

Hàn Hiểu xấu hổ vô cùng, cúi đầu ăn món khác, cảm thấy chuyện đã nguôi ngoai rồi mới gấp miếng thịt gà kia, nhanh chóng ăn luôn.

Vừa rồi mãi bóc cho Hàn Hàn nên cô chưa kịp ăn, giờ ăn rồi mới thấy đúng là rất thơm ngon.

Ăn xong Hàn Hàn buồn ngủ, ôm Hàn Hiểu một lát đã ngủ say không biết trời đất gì hết. Hàn Hiểu cũng lười lười không muốn buông bé ra, đành yên lặng theo Trác Kiếm đến bãi đỗ xe.

Cô mở cửa xe, đang định đặt Hàn Hàn vào ghế sau để bé ngủ, chợt nghe Trác Kiếm nói: “Hôm nay tôi quên không mang ghế ngồi trẻ em cho thằng bé rồi, ngủ như vậy sao thất dây an toàn được, lát nữa nhỡ lặn xuống bị thương thì sao?”

Hàn Hiểu sững sốt. Giờ Hàn Hàn đang ngủ, không nghe thấy họ cãi nhau nên cô chẳng cần giữ ý: “Lúc trước anh để thằng bé ngồi xe thế nào hả? Dù nó không ngủ, không có ghế trẻ em vẫn là trái pháp luật, nó còn bé như vậy, không an toàn chút nào!”

Ghế ngồi trẻ em cho bà con ngắm chơi:

img10395452536

Trác Kiếm cau mày, dù trong bóng đêm mờ ảo vẫn có thể thấy mặt anh rất khó coi: “Em đang giáo huấn tôi ư? Nhiều năm như vậy có khi nào em quan tâm đến an toàn của nó không? Giờ lại ở đây giả nhân giả nghĩa!”

Hàn Hiểu ghen ngào không nói nên lời, dù biết anh cố tình nói vậy, nhưng lòng không kìm được nhói đau.

Trác Kiếm nói xong đi thẳng lên trước, ngồi vào ghế điều khiển khởi động xe, Hàn Hiểu bất đắc dĩ đành phải ôm Hàn Hàn ngồi ở ghế sau, thất dây an toàn bảo vệ cô và bé.

9. Chương 9

Lúc xe dừng lại dưới tòa nhà Trác Kiếm ở đã là chín giờ tối, Hàn Hiểu nhớ chuyến xe buýt cuối cùng về phòng trọ cô là chín giờ mười thì không khỏi sốt ruột. Cô ôm Hàn Hàn xuống xe, vội muốn đưa bé cho Trác Kiếm bế để mình chạy ra trạm bắt xe, không ngờ Trác Kiếm không nhìn cô, khóa xe rồi rút tay vào túi quần đi tới thang máy. Cô muốn gọi anh lại nhưng lại không nỡ đánh thức Hàn Hàn dậy để bé tự đi, đành phải bước vào thang máy.

Lần trước khi cô đến đổi ga trải giường chỉ vào mỗi phòng Trác Kiếm nên bây giờ là lần đầu tiên vào phòng ngủ Hàn Hàn, tuy cô là phụ nữ nhưng cũng hết sức hâm mộ công sức Trác Kiếm dành cho bé. Có điều nghĩ cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nghề của Trác Kiếm là thiết kế tạo hình, thiết kế cho con trai mình một căn phòng tinh xảo đơn giản giống như ăn sáng vậy.

Phòng sơn màu xanh biển, không biết do sơn hay do phối màu tốt mà căn phòng khiến tâm trạng trở nên thoải mái hơn, xúc cảm trong veo nhẹ nhàng. Khắp nơi bày những con cá đủ màu sắc cùng rặng san hô, trần nhà là một màu xanh biếc, ánh đèn mờ ảo, mặt trăng và các ngôi sao dạ quang lấp lánh.

Nhưng đến sáng hôm sau Hàn Hiểu mới biết được, hóa ra trần nhà chính là điểm đặc biệt nhất của căn phòng, ban ngày có ánh nắng chiếu vào, trần nhà chuyển sang màu xanh lam, trăng sao biến mất, thay vào đó là từng đám mây trắng muốt và ông mặt trời hé miệng cười tươi.

Hàn Hiểu cẩn thận đặt Hàn Hàn lên giường, vừa buông tay bé đã giật mình tỉnh dậy, theo phản xạ ôm lấy cổ Hàn Hiểu, vừa ngủ vừa khóc: “Mẹ đừng đi! Mẹ đừng bỏ Hàn Hàn mà! Mẹ đừng đi! Hu hu hu...”

Lúc nửa tỉnh nửa mê, toàn bộ tình cảm của đứa trẻ đều bộc phát thậm chí còn phóng đại hơn, Hàn Hàn tủi thân khóc lớn khiến lòng Hàn Hiểu tan nát. Cô luống cuống ôm bé vào lòng, vụng về dỗ dành: “Hàn Hàn ngoan, không khóc không khóc nha, mẹ không đi, mẹ vẫn ở đây được không? Mau ngủ đi bé con, mẹ ở ngay bên cạnh con mà...”

Hàn Hàn ghen ngào, dần dần bình tĩnh lại, nhưng đôi tay nhỏ bé vẫn nắm chặt áo cô không chịu buông.

Hàn Hiểu đợi một lúc lâu, tới khi nghe tiếng ngáy khe khẽ của Hàn Hàn mới cẩn thận gỡ tay bé ra, cởi giày và áo khoác, đắp kín chăn cho bé.

Xong xuôi, cô mới khẽ thở phào, đứng thẳng người, quay đầu nhìn Trác Kiếm.

Không đợi cô mở miệng, Trác Kiếm cứng ngắt nói: “Em đã hứa với thằng bé đêm nay không đi, nửa đêm nó tỉnh lại không thấy em, tôi chẳng đỡ nổi đâu.”

Hàn Hiểu vô cùng khó xử. Thật ra dây dưa từ nãy tới giờ đã trễ chuyển xe cuối cùng rồi, mà nhìn Trác Kiếm như vậy cô cũng không trông mong anh sẽ hảo tâm đưa mình về.

Nhưng nếu ở lại đây...

Cô chần chờ, đưa ra lý do hợp lý hợp tình nhất: “Tôi không mang quần áo để thay.”

Trác Kiếm không nói không rằng, xoay người đi ra ngoài, bóng dáng lạnh lùng như muốn nói “Em thật phiền phức” vậy. Nhưng lát sau anh lại đi vào, đưa cho cô một túi giấy lớn: “Đều là đồ mới, bác bảo mẫu đã giặt qua một lần rồi, yên tâm mặc đi.”

Hàn Hiểu mở túi ra, nhìn bên trong có đủ từ đồ ngủ tới bàn chải đánh răng, khăn mặt khăn tắm đến đồ của phụ nữ, tất cả đồ cô dùng được với không dùng được cái gì cũng có, đều xuất xứ từ các thương hiệu đắt tiền mà cô chưa bao giờ mơ đến. Cô đỏ mặt, không biết có nên cảm ơn hay không.

Trác Kiếm lại xoay người đi ra ngoài: “Dùng phòng tắm của Hàn Hàn hay phòng bên ngoài cũng được, tùy em. Nếu nhất định phải mặc đồ của em thì có thể giặt luôn, chừng hai tiếng là khô.”

Hàn Hiểu lưỡng lự, cuối cùng cũng cầm bộ đồ ngủ và đồ lót mới vào phòng tắm.

Dù sao muốn giặt đồ lót đang mặc trên người cũng phải mặc tạm đồ anh đưa đã chứ, không lẽ muốn cô khóa thân giặt đồ ư? Mà cho dù có mặc đồ bên ngoài thì bên trong vẫn trống, còn ra thể thống gì nữa.

Nếu là người đàn ông khác, việc chu đáo chuẩn bị hết thấy đồ dùng phụ nữ như vậy sẽ khiến Hàn Hiểu nghĩ đến một kẻ kinh nghiệm tình trường phong phú, nhưng Trác Kiếm thì khác. Trác Kiếm từng sống chung nhà với cô suốt năm năm, hai người họ dùng chung một cái toilet, quần áo đều phơi cùng một chỗ, cô dùng những thứ gì sao anh lại không biết chứ? Thậm chí cô đến tháng ngày nào anh còn biết rõ hơn cô nữa.

Bộ đồ lót Trác Kiếm mua hơi chật, nhỏ hơn một cỡ. Hàn Hiểu bị bó chặt khó chịu, nghĩ đi nghĩ lại vẫn mặc bộ đồ lót của mình vào.

Sao cô có thể không biết, đồ lót chật là vì Trác Kiếm mua theo số đo trước đây của cô.

Còn vì sao anh lại biết rõ đồ lót của cô như thế...

Hàn Hiểu thấy da mặt và bụng dưới nóng bừng, vô thức nhớ lại kí ức xa xăm...

Năm lớp mười một ấy, sau lần Trác Kiếm tài trợ tập san của trường, Hàn Hiểu vô cùng biết ơn. Quan hệ giữa hai người đã dịu đi nhiều, Hàn Hiểu không còn lạnh nhạt với Trác Kiếm như trước nữa. Đôi khi Trác Kiếm hỏi cô bài tập, tuy cô không tự mình giảng giải nhưng vẫn đưa vở bài tập cho anh để anh tự tìm hiểu; có khi đi học ngang qua sân bóng rổ, Trác Kiếm nghe đám bạn rủ vào chơi bóng, cô sẽ vô thức đón lấy cái áo anh cởi ra, mang vào lớp cho anh; cũng có khi cô đến tháng sớm hơn vài ngày, tan học xấu hổ lấy cặp sách che sau lưng, anh sẽ im lặng cởi áo khoác đưa cho cô, cô cũng không từ chối, lặn lấy quần bên hông.

Hồi đó cô và Trác Kiếm đã sống chung nhà một thời gian, nhưng cô vẫn không quen việc cả nhà đều phơi chung quần áo trên ban công như vậy. Cô ý tứ đem quần áo khác ngăn giữa quần lót của cô và quần lót của anh, như thế vừa không để anh nhìn được thứ đồ riêng tư của mình, cũng vừa ngăn chặn kiểu tiếp xúc thân mật gián tiếp.

Vậy nên có một ngày cô phát hiện cái quần lót thêu hoa cô yêu thích nhất không cánh mà bay, cô cũng không dám đi hỏi Trác Kiếm. Đương nhiên cô cũng không hỏi ba, dù sao cô đã lớn rồi, nam nữ khác biệt; còn mẹ kể, cô thấy mình không thân tới mức có thể hỏi được, mà dù sao đi hỏi đồ bị mất cũng giống như là không tin tưởng vậy.

Cô cầm cái móc áo trống trơn, ngó nghiêng nhìn quanh cũng không thấy đồ bị rớt. Những áo quần khác vẫn còn nguyên, trong nhà yên bình, không giống có trộm. Dù sao cũng chỉ là một cái quần lót, cô lắc đầu, vài ngày sau quên biến.

Gần một tháng sau, vào một buổi chiều thứ bảy, Hàn Hiểu như thường lệ làm bài tập xong sẽ ngủ trưa, nhưng được một lát lại bị tiếng động ngoài cửa sổ đánh thức. Cô nhìn ra cửa thấy gió lớn ầm ầm, mây đen dày đặc, dự là sắp có một trận mưa lớn.

Ba và mẹ kể đều đi vắng, cô cuống cuống chạy ra ban công lấy quần áo, đem quần áo người lớn đưa đến phòng họ, rồi lựa đồ của mình treo lên, cuối cùng là quần áo của Trác Kiếm.

Cô biết Trác Kiếm cũng không ở nhà, chiều thứ Bảy nào anh cũng đi chơi bóng rổ với bạn, hôm qua khi tan học còn nghe đám bạn anh hẹn chơi bóng, chắc giờ này cùng lắm anh đang trên đường về nhà thôi.

Vì vậy Hàn Hiểu ôm quần áo Trác Kiếm đến phòng anh, trực tiếp mở cửa phòng bước vào.

Sau đó Hàn Hiểu ngơ ngẩn cả người!

Cô dơ toàn tập, hai mắt mở to nhìn Trác Kiếm đang nằm trên giường. Trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, dưới thắt lưng anh có một dòng chất lỏng màu trắng sữa theo kẽ tay phun ra. Anh gầm lên một tiếng, mắt đỏ bừng nghiêng người nhảy dựng lên, lại thấy không ổn, cuống quýt kéo chăn che kín bụng dưới, xấu hổ quay mặt hét cô: “Cậu làm gì vậy? Ai cho cậu vào!”

Hàn Hiểu theo bản năng bỏ quần áo của anh lên ghế, xoay người đi ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại. Nhưng một giây sau cô lại mở cửa bước vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống quả bóng đầy nước.

Cô tròn mắt nhìn Trác Kiếm: “Vừa rồi cậu... Đắp cái gì lên?!”

Trác Kiếm thẹn quá hóa giận một chữ cũng không nói được, hai tay lại chợt dạ xê dịch dưới chăn. Hàn Hiểu bỏ qua ngưỡng ngừng, giận dữ bước tới trước giường anh, mạnh tay xốc chăn lên, giằng lấy “chứng cứ phạm tội”.

...

Quả nhiên, đây không phải cái quần lót thêu hoa mắt tích đã nhiều ngày của cô sao!

Kinh khủng hơn, vừa nãy cô thấy anh khoát tay lên quần lót, lại liên hệ đến chuyện mới thấy vừa rồi, cô chợt nhớ ra, quần lót của cô vừa rồi bị anh quần ở... chỗ đó!

Hàn Hiểu thấy bị sỉ nhục chẳng thua gì bị người người khác cưỡng bức. Cô giận tới run người, đầu óc quay cuồng, không nghĩ ngợi chỉ tay vào mặt Trác Kiếm quát: “Cậu...vô sỉ! Không biết xấu hổ! Đồ xấu xa! Cậu... Tôi không bao giờ muốn nhìn mặt cậu nữa!”

Nói xong, cô cầm cái quần lót từng là của mình lên, cầm trên tay lại chợt nhận ra nó đã bị vấy bẩn, vì vậy lại đổi sang khêu bằng một ngón tay. Cô giận dữ chạy ra, nhanh chóng ném nó vào sọt rác trong phòng mình, nghĩ lại vẫn thấy ghê tởm, mặc kệ trời mưa chạy ra khỏi nhà đem cả sọt rác đi đổ. Nếu không phải sợ giải thích với người lớn, cô đã vứt luôn cả sọt rác đi rồi.

Suốt mấy ngày sau đó, Hàn Hiểu đều ghê tởm tới mức ăn không vô, cứ nghĩ tới cảnh kia lại nổi da gà, mà quần lót cô mất lâu như vậy, có trời mới biết anh đã làm chuyện như thế bao nhiêu lần! Lại nghĩ đến anh là kẻ trộm quần lót của mình, cũng là kẻ trộm khó ngăn chặn nhất, cục tức như cái xương mắc trong cổ, không thể nói ra. Bản thân ở trong nhà này còn an toàn nữa không? Lấy gì đảm bảo sẽ được an toàn đây? Mà càng bức mình hơn nữa vì đây là chuyện tế nhị, cô không thể nói với ai được, dù là giáo viên, ba mẹ hay mẹ kế cũng vậy.

Hàn Hiểu thầm nguyên rủa Trác Kiếm trăm ngàn lần. Mặc dù cô cũng giống như những cô gái mới lớn khác đều mơ mộng về tình yêu, nhưng mơ mộng chỉ dừng lại trong suy nghĩ, tưởng tượng thân mật nhất cũng chỉ là nắm tay hay nhìn nhau đắm đuối. Còn tất cả những chuyện liên quan đến tình dục đều bị người lớn nói là dơ bẩn, đàn ông trước khi kết hôn mà có những hành động “lạ” đều bị giải thích là không tôn trọng phụ nữ, suy diễn thành không yêu thật lòng.

Vậy nên những khúc mắc giữa Hàn Hiểu và Trác Kiếm mới được tháo gỡ, tại buổi chiều hôm ấy một lần nữa khóa chặt, không thể quay lại được nữa. Cô hận anh, anh đã vạch vào đời cô một vết đen vĩnh viễn không thể xóa sạch, cô chỉ mong anh có thể lập tức biến mất khỏi thế giới này, đó là cách duy nhất lấy lại trong sạch của bản thân.

10. Chương 10

Sáng sớm hôm sau Hàn Hiểu bị Hàn Hàn đánh thức.

Trẻ con đều dậy sớm, Hàn Hàn đã nằm im hưởng thụ vòng tay ấm áp của mẹ một lúc lâu, đã sớm chán không chịu nổi. Thân mình bé nhỏ mềm mại bắt đầu ngo nguẩy, cái miệng nhỏ hôn chụt chụt lên má Hàn Hiểu, để lại toàn dấu nước miếng.

Hàn Hiểu xoa đôi mắt cay xè, mỉm cười nhìn bé: “Bé con tỉnh rồi hả?”

Hàn Hàn vui vẻ gật đầu: “Mẹ ơi, ngủ cùng mẹ thật là thoải mái, sau này ngày nào con cũng ngủ với mẹ nhé!”

Hàn Hiểu đồng ý qua loa, đứng dậy mặc quần áo cho bé rồi dẫn bé đi đánh răng rửa mặt. Cô chưa bao giờ làm việc này, cũng may đưa bé lên năm tuổi đã tự làm được rất nhiều việc nên cô chỉ cần hỗ trợ một chút là được.

Bây giờ mới hơn sáu giờ sáng, không nghe thấy tiếng Trác Kiềm nên cô nghĩ chắc anh chưa dậy. Hàn Hiểu mở phim hoạt hình cho Hàn Hàn xem rồi đi xuống phòng bếp, mở tủ lạnh xem có gì nấu được không.

Lúc Trác Kiềm vào bếp Hàn Hiểu còn đang chăm chú nấu ăn nên không biết, đợi khi cô bung khay bánh bao và ngũ cốc trẻ em quay lại, không khỏi giật mình.

Cô lúng túng nói: “Tôi thấy trong tủ lạnh có mấy thứ này, đoán là bình thường hai người cũng ăn nên nấu một ít.”

Trác Kiềm chỉ “Ừ” một tiếng, quay vào phòng khách, nhắc bóng Hàn Hàn lên, ôm bé tới phòng ăn: “Đi thôi, ăn sáng nào, mẹ làm món bánh bao và ngũ cốc con thích nhất đó!”

Hàn Hàn vui vẻ vỗ tay: “Mẹ thật tốt, mẹ thật tốt!”

Ăn sáng xong, Trác Kiềm lái xe chở hai mẹ con, trước tiên đưa Hàn Hàn đến nhà trẻ. Khi Hàn Hiểu nắm tay Hàn Hàn đến trước mặt cô giáo, cô giáo thoáng ngạc nhiên, có lẽ vì trông cô lạ quá. Nắm tay Hàn Hàn, cô giáo hỏi bé: “Trác Niệm Hàn, đây là ai vậy?”

Hàn Hàn kiêu ngạo trả lời, như muốn tuyên bố với toàn thế giới: “Đây là mẹ con ạ! Sau này ngày nào mẹ cũng đến nhà trẻ đón con đấy ạ!”

Mặt Hàn Hiểu nóng ran, gương mặt gật đầu với cô giáo.

Cô giáo ngạc nhiên nói: “Rất vui được gặp chị! Trước đây tôi chưa từng thấy chị bao giờ, chỉ gặp qua ba của Trác Niệm Hàn vài lần, còn bình thường đều là bác bảo mẫu đưa cháu đến.”

Hàn Hiểu hơi ngại, tránh nặng tìm nhẹ giải thích: “Ba cháu bận chuyện công ty, còn bác bảo mẫu đã về quê, sau này tôi sẽ đón đưa Hàn Hàn, mong cô giáo giúp đỡ.”

Cô giáo tươi cười đồng ý. Cô ấy thấy Hàn Hiểu còn quá trẻ, không giống là mẹ Hàn Hàn, dĩ nhiên ba Hàn Hàn cũng trẻ như vậy, nhưng cô dù gì cũng là phu nhân giàu có, sao có thể hiền hòa bình dị đến vậy? Ngay cả ba mẹ các trò có gia cảnh bình thường cũng không gần gũi khiên tốn như thế.

Nhưng có điều, quần áo của cô... có vẻ bề bộn quá nhỉ?

Hàn Hiểu mỉm cười dịu dàng nói với Hàn Hàn: “Mẹ phải về đi làm rồi, con ngoan ngoãn nghe lời cô giáo nhé, tan học mẹ sẽ đón con, được không?”

Hàn Hàn rưng rưng nước mắt, nhưng vẫn ngoan ngoãn giơ tay vẫy chào cô.

Hàn Hiểu nhìn xe Trác Kiềm vẫn còn đậu ở đó, hiển nhiên là đang đợi mình bèn đi qua, lên xe lại quay đầu nói tạm biệt với Hàn Hàn.

Lời “tạm biệt” không nói thì thôi, một khi nói ra Hàn Hàn lập tức òa khóc nức nở.

Hàn Hiểu hoảng hốt, vội mở cửa xe chạy lại. Trác Kiềm cũng xuống xe, cùng Hàn Hiểu ôm bé, đỡ nửa ngày mới khuyên được Hàn Hiểu buông góc áo Hàn Hiểu. Nhưng đến khi hai người rời đi, nhìn qua kính chiếu hậu vẫn thấy bé vùi đầu vào người cô giáo, vai nhỏ bé run run.

Hàn Hiểu đau lòng không thôi, kiềng lòng không được hỏi Trác Kiềm: “Thằng bé đi nhà trẻ từ khi nào thế? Ngày nào cũng khóc như vậy sao?”

Trác Kiềm hừ lạnh một tiếng: “Làm gì có chuyện đó. Ngày nào nó cũng khóc như vậy chẳng lẽ tôi còn ép nó đi? Đừng tưởng rằng ai cũng lòng dạ sắt đá giống em! Hôm nay nó khóc nhiều như vậy là vì ai chứ? Chẳng lẽ em còn không biết?”

Hàn Hiểu im lặng, không nói gì nữa.

Trác Kiềm biết mình nặng lời, im lặng một lát, dịu giọng: “Được rồi, thằng bé không sao đâu, đi nhà trẻ khóc nhiều như vậy, em nói xem nó giống ai?”

Hàn Hiểu nghe vậy, trong lòng ầm ập.

Trẻ con sợ li biệt – chuyện này với cô chẳng xa lạ gì, hồi bé cô cũng khóc lóc nhiều như vậy, dù chỉ xa một thời gian ngắn. Đi nhà trẻ suốt một học kì, ngày nào cô cũng khóc khi thấy bà nội rời đi, khóc từ sáng tới chiều, cũng chẳng chơi với bạn nào hết, ai dỗ cũng không được, đa số thời gian cô giáo đều dùng để dỗ dành tiểu tổ tông là cô.

Càng như vậy ba mẹ lại càng muốn đưa cô đi nhà trẻ, bà nội thương cô, nói đứa bé mới ba tuổi đã vội đưa đi nhà trẻ làm gì, bà già này chả lẽ không trông nổi cháu ư? Con gái ngày nào cũng khóc lên khóc xuống như vậy, các người không để ý nhưng bà già này không chịu được!

Cuối cùng, cả nhà đều thỏa hiệp một biện pháp, là học kì hai lại đưa cô đi nhà trẻ một tuần, nếu không cải thiện được gì thì tạm thời sẽ không đưa cô đi nhà trẻ nữa.

Kết quả như ý của ba mẹ, Hàn Hiểu không hề khóc, cùng lắm buổi sáng tạm biệt bà nội meo mào một chút, buổi chiều đến đón đều thấy cô vui vẻ nhảy nhót, nhưng khi rời nhà trẻ vẫn có chút lưu luyến.

Tất cả đều vì một bạn nhỏ mới chuyển đến tên là Trác Kiềm, chơi với cô rất vui. Mà bạn nhỏ này không biết có ma lực gì lại khiến cô thích đến như vậy, làm cô ngày càng vui vẻ hoạt bát hơn.

Đến giờ Hàn Hiểu vẫn không nói cho Trác Kiềm biết, thật ra cô vẫn nhớ câu đầu tiên anh nói với cô.

Hôm đó cô giáo mở phim hoạt hình “Cảnh sát mèo đen” cho các bạn nhỏ xem. Hồi ấy nhà trẻ chưa tiện nghi như bây giờ, không có TV DVD, nhiều lắm chỉ mở được băng đĩa thường. Cô giáo mở tập phim có âm thanh tốt nhất, các bạn nhỏ vừa nghe tiếng nhạc ầm ầm đều im phăng phắc, một tiếng động nhỏ cũng không bỏ qua.

Cảnh sát mèo đen:

mèo đen

Hàn Hiểu cũng vậy, cô nhanh chóng bị hấp dẫn, quên cả khóc, vô thức lấy hai tay ôm cái ghế nhỏ dưới mông xê dịch, càng ngày càng dịch sát lại cậu bé bên cạnh.

Cậu bé quay qua nhìn cô, không tỏ vẻ khó chịu mà còn nắm lấy tay cô.

Cậu bé nói: “Cậu sợ lắm phải không? Đừng sợ, có tớ ở bên cạnh nè.”

Hàn Hiểu vui vẻ gật đầu cảm ơn. Trên mặt vẫn còn vương nước mắt chưa khô, khóe miệng cười tươi, tựa như mảnh giấy Tuyên Thành ướt mực.

Cô nhớ kỹ tên cậu bé đó —— Trác Kiềm.

Trác Kiềm đưa Hàn Hiểu đến cửa hàng Hình Ninh, Hàn Hiểu vừa vào cửa đã bị Mi Mi nhìn thấy hét truy hỏi: “Hàn Hiểu, thật hay giả vậy? Thằng bé kia là con của cậu à? Ba của thằng bé...”

Mới sáng ra mà Hàn Hiểu đã thấy mệt mỏi. Cô vỗ tay Mi Mi, gượng cười: “Chuyện này dài lắm, nói sau được không?”

Hôm nay lại có vài bộ sản phẩm cần giao. Đến giữa trưa, Hàn Hiểu vừa ăn mì xong, bước ra khỏi tiệm thì nhận được điện thoại của Trác Kiếm: “Bây giờ em có ở cửa hàng không? Đi đón Hàn Hàn được không?”

Hàn Hiểu giật mình: “Không phải bốn giờ chiều mới tan học sao? Giờ tôi đang ở ngoài, còn phải giao hai bộ sô pha cho khách nữa, à, có một bộ của nhà anh đấy.”

Trác Kiếm thở dài: “Tôi đang bận tối mắt tối mũi thì cô giáo ở nhà trẻ gọi, nói Hàn Hàn cứ khóc suốt, vừa khóc vừa gọi mẹ, dỗ thế nào cũng không được. Em đang ở ngoài thì thôi, để tôi đón. Em giao hàng cho khách rồi về mau, còn bộ sô pha của tôi để tối tính tiếp, bác giúp việc không có nhà em không vào được đâu, để mai tôi đưa chìa khóa cho em.”

Hàn Hiểu không để ý câu “bộ sô pha để tối tính tiếp” hay “để mai tôi đưa chìa khóa cho em” có ý nghĩa gì, cô vừa nghe Hàn Hàn khóc nhiều như vậy đã cuống hết lên. Cúp điện thoại xong vội vàng đi đổi bộ sô pha cho khách rồi chạy về, quên cả lấy tiền, cũng may khách hàng tốt bụng đuổi theo trả tiền, cô rối rít cảm ơn, suýt rơi nước mắt.

Về đến cửa hàng đã gần hai tiếng sau đó, Trác Kiếm đã đưa Hàn Hàn đến tự lúc nào. Vừa thấy cô, Hàn Hàn đã chạy như bay tới, nghẹn ngào gọi “mẹ”.

Trác Kiếm cầm áo khoác bước lại, nói với cô: “Vừa nãy tôi đến nhà trẻ thấy nó khóc nước mắt nước mũi tèm lem, lên xe cứ chỉ bên này nói mẹ, lại chỉ bên kia nói mẹ, giống như nghĩ thế nào cũng không đủ.”

Hàn Hiểu trong lòng vừa đau xót vừa ngọt ngào. Cô vừa nghe đã hiểu, là Hàn Hàn chỉ chỗ tối qua cô ngồi, lại chỉ chỗ cô ngồi sáng nay, giống như làm vậy có thể gần mẹ thêm chút nữa.

Trác Kiếm nói xong lo ngại nhìn Hàn Hàn, đưa tay sờ má bé, thì thầm: “Đang còn nhỏ đã nặng tình như vậy, sau này khổ nhiều thôi, haiz, sao em lại đành lòng vậy chứ...”

Anh liếc Hàn Hiểu, nói tiếp: “Cứ quần lấy mẹ như vậy, sao điểm này không giống mẹ con chút nào thế?”

Hàn Hiểu ngẩn ra, vừa định nói “Thằng bé đi nhà trẻ thích khóc chắc gì đã giống tôi?”, lời nói vừa đến miệng, cô chợt hiểu ẩn ý của anh, không khỏi căng thẳng.

Trác Kiếm ổn định cảm xúc, lại quay về bộ dáng lạnh lùng cao ngạo, nói một câu: “Tôi còn bận nhiều việc, phải về đây.” Nói rồi bước nhanh ra cửa.

11. Chương 11

Hàn Hiểu để Hàn Hàn ở phòng giữ trẻ cho bé tự chơi, lát sau lại mang cho bé một cái bàn, để bé tự vẽ tranh viết chữ. Mi Mi rất thích Hàn Hàn, cứ một lát lại chạy lại chơi với cậu bé, chỉ hận không thể bày tỏ tình thương mến thương với bé nữa thôi, nghĩ nghĩ, chợt nảy ra ý tưởng: “Nếu Hàn Hàn là con gái thì tốt biết bao, tớ sẽ may thật nhiều đồ đẹp, làm thật nhiều phụ kiện cho bé! Ý, hay là để tớ may cho nó một bộ váy nhí? Thằng bé dễ thương như vậy, mặc váy sẽ thành nàng công chúa chuẩn không cần chỉnh luôn!”

Hàn Hiểu van xin: “Cậu đừng có hại đời trai của con tớ!”

Mắt thấy sắp tới giờ cơm tối mà Trác Kiếm chưa tới đón Hàn Hàn, cô sợ Hàn Hàn đói bụng lại không dám để bé ăn nhiều đồ ăn vặt, đành gọi điện cho Trác Kiếm.

Trác Kiếm bắt máy rất nhanh, nói tự nhiên: “Tối nay tôi còn phải tặng ca, em cứ dẫn thằng bé đi ăn trước đi. Cửa hàng em không phải chín giờ mới đóng cửa sao? Đến lúc đó tôi sẽ đón nó.”

Hàn Hiểu cúp máy rồi dẫn Hàn Hàn đi ăn tối, lại mua về cho Mi Mi một phần. Trẻ con ngủ sớm, hơn tám giờ tối Hàn Hàn đã buồn ngủ díp mắt lại, dựa vào đùi cô ngủ ngon lành.

Hàn Hiểu sợ bé bị cảm, lấy áo khoác của mình đắp cho bé rồi đặt bé nằm trên sô pha. Trác Kiềm đứng chín giờ tới đón nhưng lại gặp vấn đề giống hôm qua: anh lại quên mang ghế trẻ em.

Hàn Hiểu thầm trách mình bất cẩn, sáng nay quên không nhắc anh một tiếng. Nhưng lúc sáng đi Hàn Hàn cứ bám lấy cô kể chuyện, còn cô tập trung nghe bé nói, khi đó chẳng còn nghĩ đến chuyện gì khác nữa.

Trác Kiềm thấy cô dùng áo khoác đắp cho Hàn Hàn còn bản thân thì phong phanh, không nói không rằng quay người lên xe, cầm một túi giấy lớn đưa cho cô: “Xé mác là mặc được luôn đấy.”

Hàn Hiểu liếc bên trong túi một cái, ý kiến: “Sao lại mua đồ cho tôi?”

Trác Kiềm không kiên nhẫn bé Hàn Hàn, ý bảo cô nhanh chóng mặc áo khoác vào: “Sau này ngày nào em cũng đi đón Hàn Hàn, đó là nhà trẻ dành cho quý tộc đấy, Hàn Hàn gọi em là mẹ, bạn bè, giáo viên, phụ huynh... tất cả mọi người đều nghe thấy, em muốn để thằng bé mất mặt à?”

Hàn Hiểu theo bản năng định phản bác, nhưng cũng nhận ra những lời đó không sai.

Cô kiềm chế không bật lại câu “Trẻ con thì biết quần áo sang giàu gì chứ”, song nghĩ lại thấy không hẳn vậy, trẻ con biết chuyện còn nhiều hơn người lớn ấy chứ.

Còn nữa, cô suyết nữa thì nói ra: “Không phải hôm nay bận lắm à, không có thời gian đón con mà lại rảnh rồi đi mua quần áo cho tôi đấy?”

Nhưng cuối cùng vẫn kiềm lại, thay bằng câu nói pha chút bối rối: “Vây mua một cái là được rồi, sao lại nhiều thế?”

Trác Kiềm chế giễu: “Em có thấy vợ người nào chỉ có một bộ đồ mặc đi mặc lại chưa?”

Hàn Hiểu gắng lắm mới nhịn được câu “Tôi không phải vợ anh”, chỉ nói: “Tiền mua quần áo này... Trong thời gian ngắn tôi sợ không trả được.”

Trác Kiềm im lặng một lát, mới nói: “Vây cứ nợ đã.”

Ôm Hàn Hàn ngồi ở ghế sau, Hàn Hiểu thấy lòng rối như tơ vò, nhất thời không thể gỡ nổi. Ví dụ như chẳng lẽ tối nay cô lại ngủ ở nhà Trác Kiềm sao? Mà không chỉ tối nay, công việc của Trác Kiềm rất bận – anh lúc nào cũng nói mình bận việc, như thế sau này chắc sẽ thường xuyên để Hàn Hàn ở chỗ cô đến khuya, rồi cũng lặp lại vấn đề tương tự. Nếu cứ ở lại nhà anh mãi thì phải làm sao? Còn nếu cứ kiên quyết về phòng trọ mình, tiền lương ít ỏi sao trả nổi tiền xe đây?

Mà nếu muốn Trác Kiềm nhanh nhanh thuê bảo mẫu cho bé, bảo cô mở miệng thế nào? Nghe cứ như cô mới làm mẹ một ngày đã muốn trốn tránh trách nhiệm, mà tiền thuê bảo mẫu cô chẳng thể chi nổi dù chỉ một nửa. Không trả nổi tiền, cô lấy tư cách gì yêu cầu Trác Kiềm chứ?

Cân nhắc một lúc, cô quyết định bàn bạc chuyện khó nói nhất, mà bây giờ có vẻ thành chủ đề đơn giản: “Vây... bà chủ tôi hỏi anh, sau này liệu có thể — ví dụ như một tuần đến cửa hàng một lần? Giống hôm qua dạy bọn nhỏ vẽ vậy đó.”

Nếu được vậy thì tốt quá, cửa hàng Hình Ninh nhất định sẽ thu hút được rất nhiều khách. Bà chủ còn bảo “Lương theo thỏa thuận” nhưng Hàn Hiểu quyết định không nói ra. Bằng hiểu biết của cô về Trác Kiềm, bà chủ thật sự không đủ khả năng mời anh, huống hồ Trác Kiềm là ai chứ, sao có thể bằng lòng đến một cửa hàng nho nhỏ câu khách hộ bà ấy? Nói ra để bị chê cười, thậm chí còn rước lấy nhục ả. Hàn Hiểu mặt dày nói ra, thứ nhất là vì bắt buộc dĩ được người ta nhờ vả, thứ hai là vì dù có phải lịch sự hay không thì Trác Kiềm cũng từng nói với bọn nhỏ câu “Lần sau các con đến” đúng không nào?

Trác Kiềm qua kính chiếu hậu liếc cô một cái, ánh mắt lạnh thấu xương.

Hàn Hiểu ngập ngừng giải thích: “Tại Mi Mi kể chuyện chiều qua cho bà chủ nghe, mà hôm nay tôi lại xin bà chủ sau này chiều nào cũng đón Hàn Hàn rồi cho thằng bé ở trong tiệm. Bà chủ tốt lắm, nếu vô ý động chạm đến anh mong anh bỏ quá cho.”

Trác Kiềm hoàn toàn bác bỏ đề nghị này: “Tôi thấy tốt nhất em đừng làm việc ở cửa hàng đó nữa, sau này em còn phải trông Hàn Hàn, tốt nhất nên kiếm việc văn phòng mà làm, sau đó đúng giờ đón thằng bé về

nhà ăn cơm. Đồ ăn bên ngoài dù cao cấp đến đâu cũng không bằng tự mình nấu, với lại cứ để Hàn Hàn thức khuya vậy sao được?”

Phiền phức như vậy sao cô không biết chứ? Nhưng cô chỉ cười khẩy: “Việc văn phòng? Anh nghĩ tôi xin vào làm được sao?”

Trác Kiềm im lặng, lạnh lùng.

Hàn Hiểu nói đúng, đây là chỗ anh có lỗi nhất với cô, sao cô có thể im lặng cả đời không lên án được chứ?

Một lúc lâu sau, Trác Kiềm mới nói: “Đến công ty tôi làm việc đi.”

“Hả?” Hàn Hiểu nghĩ chắc mình nghe lầm.

Trác Kiềm kiên nhẫn lặp lại: “Công ty tôi thiếu một nhân viên hành chính, với trình độ của em nhất định làm được, chỉ cần trực điện thoại với thu ngân thôi. Tranh vẽ bên tôi cũng cần có văn bản thuyết minh, nếu em thích thì làm cũng được, sau này có thể thăng chức lên biên tập viên. Nếu... em muốn đi tu nghiệp, công ty sẽ hỗ trợ.”

Hàn Hiểu còn chưa định hình được, anh lại lưu loát nói: “Bên nhà trẻ Hàn Hàn tôi có thể nói giáo viên năm rưỡi đón, tan tầm xong em bắt taxi qua đón nó là được. Sau này nó học lên, tôi sẽ mua xe riêng cho em.”

Chuyện lớn mà có thể nói một cách trôi chảy như vậy, nếu không phải tư duy siêu tốc thì chỉ có thể là đã suy nghĩ từ rất lâu rồi.

Đây quả thật là chuyện lớn nên Hàn Hiểu chưa trả lời ngay, Trác Kiềm cũng không giục cô. Quãng đường còn lại không ai nói với ai câu nào, đến khi vào cửa, Trác Kiềm lại thêm một đề nghị.

Anh nói: “Em trả phòng trọ đi, dọn qua đây ở.”

Hàn Hiểu đang hoàn thành nốt công việc ban ngày – đối bộ sô pha cho anh, nghe vậy sững sờ, người cứng ngắc.

Trác Kiềm nhanh nhẹn bổ sung: “Vì con thôi, lẽ nào em không thấy cứ như bây giờ rất bất tiện sao?”

Sao Hàn Hiểu không biết chứ? Nhưng người bất tiện là cô, có phải anh đâu?

Cô nghĩ một lát mới miễn cưỡng nói: “Tiền thuê nhà ở đây, tôi càng không trả nổi.”

Trác Kiềm lặp lại câu vừa nãy: “Vậy cứ nợ đã.”

Cứ nợ đã? Nợ nhiều chứ có phải một đồng hai đồng đâu, giờ đã loạn xì ngầu như thế, sau này biết trả thế nào đây?

Hàn Hiểu mất ngủ cả đêm, càng nghĩ càng thấy không ổn, mà cũng chẳng nghĩ ra cách nào khác. Thôi kệ, cứ coi như vợ chồng ly hôn, bên vợ nghèo không có tiền chăm con nên nhà chồng chu cấp, không chỉ lo nhà cửa mà còn bao luôn công ăn việc làm.

Tuy nhiên, có một điểm không ổn cho lắm, là từ giờ trở đi cô chẳng thể ngẩng cao đầu với “chồng trước” được nữa.

Chẳng có cách nào khác, tất cả chỉ vì đứa bé thôi.

Hàn Hiểu dưới sự ủy thác của bà chủ đi lôi kéo người không được, lại còn tự bán mình đi. Cũng may bà chủ là người tốt, đã không làm khó cô mà còn cười đầy ẩn ý: “Chị biết là không giữ em được mà.”

Cũng đúng, một cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh giỏi giang như thế chẳng hiểu sao lại chịu khổ đủ đường, nay hoàng tử bạch mã tìm đến nhắc lại chuyện xưa, còn mang theo máu mủ cốt nhục nữa, sao cô có thể tiếp tục ở lại ngôi chùa nhỏ tránh gió này được chứ?

Bà chủ sảng khoái cho cô nghỉ, còn trả lương tháng này cho cô, dù biết bây giờ cô chẳng cần chút tiền đó nữa.

Bà chủ tốt như vậy khiến Hàn Hiểu áy náy: “Cửa hàng thiếu người trông nom làm sao bây giờ?”

Bà chủ vỗ ngực cam đoan: “Chị tự trông được mà, đợi khi thuê được người mới lại tiếp tục sống an nhàn sung sướng, có sao đâu!”

Đã đồng ý đến công ty Trác Kiềm làm việc nhưng Hàn Hiểu không đi báo danh ngay, không phải cô tự cao tự đại, mà tại Trác Kiềm hoãn cho cô vài ngày.

Đầu tiên là vì cô phải chuyển nhà mất một ngày, cô không có nhiều đồ lắm, hơn nữa những vật dụng bình thường của cô không phù hợp với căn hộ sang trọng của Trác Kiềm nên không chuyển qua.

Mà ở bên này trước khi cô dọn qua đã có nhiều đồ dùng “độc quyền” thuộc về cô. Ví dụ như Trác Kiềm mua cho cô rất nhiều mỹ phẩm, mỗi loại một mùi hương khác nhau, có mùi Violet đắm say lòng người, chỉ cần dùng một chút xíu, thoảng qua, sẽ khiến người ta sảng khoái dễ chịu vô cùng, hơn nữa còn cảm thấy yêu đời, yêu người, thật yêu bản thân mình...

Những thứ đồ của phụ nữ đó đặt trong ngôi nhà chỉ có hai người đàn ông một lớn một nhỏ, cô không dùng thì còn để cho ai?

Violet hay còn gọi là Hoa Phi Yến, tên đẹp ^^

violet

Mà nguyên nhân chính khiến Trác Kiềm để cô ở nhà là vì gần đây không khí lạnh tăng cường, Hàn Hàn lại bị cảm, sốt sào, còn ho rất nhiều nữa.

Trác Kiềm nhớ hồi bé rất thích uống xi – rô chữa ho, chỉ mong bệnh để được uống, mà Hàn Hàn thì ngược lại, mỗi lần anh bắt bé uống thuốc cứ như đi đánh trận ấy. Giờ Hàn Hiểu dỗ bé uống mới đỡ hơn một chút, nhưng cậu bé cứ luôn phụng phịu, vẻ mặt vừa miễn cưỡng vừa tủi thân lại càng khiến ba mẹ đau lòng.

Hôm đó Trác Kiềm đi làm về, vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi thơm ấm áp đến kì lạ, giống ngón tay bé xíu nghịch ngợm theo lỗ mũi chui vào tận xương cốt, rồi mạnh mẽ tản ra, gãi ngứa dạ dày từng tí một.

Là Hàn Hiểu làm món bò câu hầm thuốc bắc. Tâm Trác Kiềm như chìm trong làn nước ấm mềm mại, chân bước cũng nhẹ nhàng hơn, đổi dép trong nhà xong lặng lẽ đến cửa phòng Hàn Hàn.

12. Chương 12

Qua cánh cửa, Trác Kiềm thấy Hàn Hiểu đang múc từng muỗng thuốc nhỏ bón cho Hàn Hàn. Cô bón rất chậm, vừa dụ vừa lừa, nhân lúc bé hé miệng say mê nghe cô nói chuyện, lén đút một muỗng vào miệng bé.

“Hàn Hàn nói chuẩn luôn, xi – rô ho khó uống kinh khủng, hồi trước mẹ cũng ghét uống lắm luôn!”

Trác Kiềm hậm hực: Hừ, tật xấu của thằng bé là từ đâu đến chứ!

“Có lần mẹ cũng bị ho rất lâu, chữa thế nào cũng không khỏi, uống thuốc nè, đi tiêm nè đều không được. Sau đó bà ngoại con mới đi tìm những bài thuốc dân gian...”

“Mẹ ơi, thuốc dân gian là gì thế?”

“Thuốc dân gian là thuốc không phải do bác sĩ kê đơn, có bài thuốc không có tác dụng, có bài thuốc lại chữa bệnh rất tốt. Đầu tiên bà ngoại con tìm được một bài thuốc dân gian là trộn mật ong với đậu hũ nấu lên, rồi bắt mẹ uống hết khi còn nóng kìa...”

“Mẹ ơi, sao bà lại “bắt” mẹ uống? Mật ong uống ngon lắm mà mẹ?”

“Nhưng đậu hũ ăn có ngon không nào?”

“...Không ngon lắm...”

“Đúng vậy. Còn nữa, bình thường Hàn Hàn ăn một viên đường đã thấy ngọt ơ là ngọt rồi phải không, vậy nếu bắt con ăn một lúc mười viên đường thì sẽ thế nào nhỉ? Ngọt thấy ớn luôn đúng không? Bài thuốc kia giống vậy đấy, cứ uống một miếng lại cảm thấy ngọt ngấy dính trong cổ họng á, khó uống muốn chết luôn!”

“Khó uống hơn xi – rô chữa ho nữa hả mẹ?”

“Khó uống hơn nhiều! Khi đó mẹ đều năn nỉ bà ngoại: “Để con uống xi – rô ho được không? Cho con uống đi cho con uống đi!”

“Ha ha...”

“Nhóc con, còn cười được nữa à? Có biết khi đó mẹ rất đau khổ không hả? Cũng may món đậu hũ nấu mật đó không có tác dụng, mẹ con may mắn không bị bắt ăn nữa đấy!”

“Rồi sao nữa mẹ?”

“Sau đó à, bà ngoại lại đổi một bài thuốc dân gian khác, là lấy một quả thận heo, rạch vài đường bên ngoài rồi bỏ tiêu vào trong, bọc lá sen bên ngoài, giống gà cuốn là đứa á, rồi vùi vào tro nường ẹ ăn.”

“Oa! Vậy chắc ăn ngon lắm mẹ nhỉ?”

“Đúng rồi, ngon lắm luôn, mẹ chưa bao giờ ăn loại thuốc nào ngon như vậy hết! Nhưng thuốc kia không chỉ ăn ngon mà còn hiệu quả nữa, mẹ khỏi ho rất nhanh, cũng không được ăn món đó nữa, đau lòng quá đi!”

“Mẹ ơ, đau lòng là sao ạ?”

“Là buồn bã khổ sở đó con.”

“Mẹ, vậy bữa sau mẹ làm cái thuốc dân gian kia cho con ăn nhé?”

“Mẹ cũng muốn làm, nhưng giờ không có than, không nường được.”

“Than là gì vậy mẹ?”

Than là cái gì ư? Trẻ con thời nay chắc chẳng đứa nào biết, mà có lẽ Trác Kiếm cũng vậy, bởi vì từ nhỏ đã sống trong sung túc, chắc chưa bao giờ trông thấy lò than.

Mà ngày xưa của Hàn Hiểu, tới mùa đông cả nhà chỉ biết đốt than củi sưởi ấm, đó cũng là cảnh tượng mỗi dịp vào đông khiến cô nhớ mãi không quên, dù chậu than không thể sánh bằng máy sưởi hay điều hòa đi nữa, dù cho nó vô cùng bất tiện. Ví dụ như chỉ ngồi quanh chậu than mới ấm, còn những chỗ đều lạnh vô cùng, làm cho người ta chỉ muốn cắm rễ bên chậu than, người cũng trở nên lười biếng. Hơn nữa quanh chậu than lúc nào cũng đầy khói bụi lách tách, khiến người ta có cảm giác mình cứ như con thiêu thân cố chui vào lửa.

Nhưng ngọn lửa đỏ hồng rực rỡ rất đẹp mắt, còn có thể hầm canh hoặc cháo ở trên, nướng đậu phộng hoặc hạt phỉ bên dưới – hạt phỉ ăn sống có tính nhiệt nhưng nướng chín lại chuyển sang tính hàn, ăn ngọt bù tuyệt không thể tả. Mẹ Hàn Hiểu còn gấp than bỏ vào trong lò để bên cạnh, dùng để nướng bánh mật và bánh mì, món ăn lấp đầy bụng làm ấm thêm dạ dày cũng làm căn nhà nhỏ ngập tràn ấm áp.

Đó là những tháng năm Hàn Hiểu chìm trong ngập tràn ấm áp, cô luyện lưu hoài niệm nó. Chỉ có gia đình mới dành trọn cho cô ấm áp thoải mái, chỉ có ngôi nhà bé nhỏ kia mới có thể cho cô ấm áp thoải mái, cũng chỉ có khoảnh khắc ba mẹ và cô ngồi tươi cười đùa vui bên chậu than hồng mới có thoải mái ấm áp.

Bởi vậy, khi tất cả mộng đẹp vỡ tan thì ấm áp thoải mái lập tức hóa thành ác mộng, nhấn chìm cô suốt bấy nhiêu năm.

Hàn Hiểu vĩnh viễn không quên được ngày đó.

Có lẽ đó cũng là ngày mà Trác Kiếm không bao giờ quên được.

Trước ngày đó hết thấy đều yên bình, thậm chí vô cùng bình yên hơn những ngày khác.

Đó là ngày đầu tiên nghỉ hè, Hàn Hiểu và Trác Kiếm đều phải học thêm nên nghỉ hè không được nghỉ hè, bốn giờ chiều mới được về. Nhưng, so với đi học bình thường thì bốn giờ chiều vẫn sớm chán, mà mùa hè

trời tối muộn nên sau khi học xong bọn họ thường đi dạo phố hoặc khám phá từng góc ngách lớn nhỏ của phố phường.

Mục tiêu ngày hôm đó của hai người là một bến tàu cũ. Trước đây ở đó là một bến tàu nhưng sau giải phóng bị ngưng hoạt động; gần đây có người phát hiện ra vẻ đẹp hoang sơ của nó, thu hút rất nhiều sinh viên và người dân đến thăm thú.

Vừa rời trường, Hàn Hiểu và Trác Kiếm lại sóng vai đạp xe, tìm đường đến bến tàu kia.

Đó là một ngày hè điển hình ở miền Nam, khi xuất phát ở trường học mặt trời vẫn chói chang gay gắt nhưng chỉ lát sau nóng bức lại kéo theo một cơn mưa.

Mưa đám mây chỉ rơi xuống một khoảng đất nhỏ, Hàn Hiểu và Trác Kiếm vừa cười vừa la hét, đạp xe đến trú dưới mái hiên ven đường. Ngẩng đầu trông đám mây đen mới đó đã che khuất mặt trời, xuyên qua khe hở giữa đám mây là muôn vàn tia sáng chiếu rọi, mây đen như một khối bông tròn bao quanh tinh linh bé nhỏ vừa choàng mắt bừng tỉnh, tựa như tiếp theo sẽ phá kén thoát ra. Nhìn cảnh tượng trước mắt, hai người họ tặc lưỡi trầm trồ.

Sau đó mưa tạnh. Nhiều năm sau, khi vết thương đã lành, đôi lần nhớ lại tình cảnh hôm đó mới nhận ra đúng như lời mở đầu bài “Bí mật của thời gian” mà Trác Kiếm vẫn thường hát: Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh mặt trời ngượng ngùng lộ ra.

Đường xa lại phải trú mưa một lúc nên đến khi hai người tới bến tàu thì mặt trời đã khuất sau biển nước, trên hồ có nhiều thuyền nhỏ lặng lẽ trôi, bầu trời phía Tây hắt lên một màu đỏ cam, bóng tối đổ dài.

Bức tranh ấy đẹp không sao tả xiết.

Nhưng trong khung cảnh đẹp đẽ ấy, lại có một đôi tình nhân không hợp cảnh.

Trác Kiếm và Hàn Hiểu cùng lúc nhìn thấy hai người họ.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Trác Kiếm thấy Diệp Căng Hoài cũng như đây là lần đầu tiên Hàn Hiểu thấy Như Lâm.

Hai người vội vã dừng lại, tiếng phanh xe chói tai kin kít.

Hàn Hiểu nhảy xuống xe, hai mắt tròn tròn, lặng người nhìn phía trước.

Sau đó cô đột ngột quay đầu xe, liều mạng đạp trở về.

Trác Kiếm đuổi theo, Hàn Hiểu đạp xe điên cuồng khiến anh phải cố sức mới theo kịp, anh vừa thở vừa gọi cô: “Hàn Hiểu! Dừng lại, cậu làm gì vậy? Cậu đợi đã, chúng ta nói chuyện!”

Hàn Hiểu quay đầu, có lẽ gió mạnh thổi vào, hai mắt cô mờ mịt. Cô nhìn bóng người mờ ảo quát lớn: “Cậu cút đi cho tôi! Tôi không bao giờ muốn thấy mặt cậu nữa!”

Sau đó, Trác Kiếm không chỉ một lần hỏi cô: “Tại sao? Tôi đã làm sai gì nào?”

Thật ra anh nói đúng, anh hỏi cũng đúng, anh không làm gì sai cả.

Nhưng mà Hàn Hiểu không thể chấp nhận, không bao giờ có thể thừa nhận, thấy mặt anh đã khiến cô khó chịu, còn làm bạn bè cái gì nữa chứ?

Hóa ra, cơn ác mộng hôm thi lên cấp hai một năm về trước, là vì bà ta – mẹ anh ư?

Hóa ra, suốt một năm nay ba mẹ mặt nặng mày nhẹ với nhau đều vì bà ta – mẹ anh?

Đối với Hàn Hiểu năm mươi ba tuổi ấy, người cha mà cô hết mực kính yêu, hình tượng người cha hoàn hảo trong lòng cô bấy lâu nay lần đầu tiên bị phá vỡ.

Cô không cam lòng cũng không muốn hình tượng ba trong cô sụp đổ như vậy, vì thế cô đổ tội cho người phụ nữ kia. Ba cô không hề sai, tất cả đều là lỗi của bà ta, bà ta chính là hồ ly tinh! Không ngờ trên đời này đúng là có hồ ly tinh thật, còn là hồ ly lớn tuổi như thế.

Lại còn là mẹ anh nữa!

Mẹ làm con chịu, mẹ anh có lỗi với nhà cô thì anh cũng có lỗi với nhà cô như vậy.

Lên trung học gặp môn chủ nghĩa Mác Lê – nin, Hàn Hiểu chợt nghĩ, chẳng đường trưởng thành của mỗi con người có khi nào cũng giống như xã hội loài người không, phải trải qua nhiều giai đoạn từ công xã nguyên thủy đến nô lệ, phong kiến, rồi mới tiến lên tư bản và xã hội chủ nghĩa?

Ví dụ như năm mình mười mấy tuổi ấy không thể thoát ly tư duy phong kiến cổ hủ, cứ cho rằng lỗi lầm là kéo theo, mẹ sai thì con chịu, cho rằng đây là lẽ dĩ nhiên.

Vì thế, cô không tha thứ cho Như Lâm đồng thời cũng không thể tha thứ cho Trác Kiềm.

Khi Hàn Hiểu phát hiện ba ngoại tình cũng là một năm sau khi mẹ biết ba có tình nhân, ba mẹ vẫn chưa ly hôn. Khi đó họ vì nghĩ cho Hàn Hiểu, sợ cô buồn cũng sợ gia đình đổ vỡ khiến cô chịu tổn thương.

Mà sau khi Hàn Hiểu biết mọi chuyện, một năm sau nữa bọn họ mới chính thức làm thủ tục ly hôn, bởi vì mẹ muốn trút giận, muốn tiêu xài hoang phí theo quyền lợi “chính đáng” của mình —— Ta kéo theo các người, muốn chết cùng chết! Cho dù ta đau khổ, cũng quyết không cho các người vui vẻ như thế!

Suốt một năm lớp tám, Hàn Hiểu chẳng thể coi Trác Kiềm như kẻ thù, vì thế cô xem anh như người qua đường, không quan tâm không để ý giống như anh là không khí vậy. Cho dù anh nói chuyện hay hỏi cô, cô đều không nghe vào tai, ngoảnh mặt làm ngơ càng không rảnh trả lời.

Học kì hai năm lớp tám, lớp bầu ra tổp đoàn viên đầu tiên, như thường lệ đều là những học sinh ưu tú nhất, trong đó xuất sắc nhất là Kiều Tiểu, cô ta được bầu làm Bí thư chi bộ.

Kiều Tiểu vừa lên cấp hai đã trở hết tài năng. Tuy cô ta học giỏi nhưng vẫn kém hơn Hàn Hiểu, song Hàn Hiểu ở kì thi chuyển cấp kết quả thất thường, kiến thức hơi rối loạn nên danh hiệu học sinh giỏi nhất chuyển sang Kiều Tiểu.

Vì thế trong ngày khai giảng, Kiều Tiểu làm đại biểu học sinh lên phát biểu ý kiến.

Từ trước tới giờ những chuyện lên phát biểu như thế đều thuộc về Hàn Hiểu, giáo viên và các bạn học đều không biết, thật ra Kiều Tiểu cũng làm rất tốt, tuy không bằng Hàn Hiểu nhưng không gặp sai sót gì; hơn nữa trước mặt giáo viên Kiều Tiểu luôn thể hiện rất tốt, tỏ vẻ mình là người ngoan ngoãn hiền lành, cũng cố gắng học tập, rất nhanh đã thành học trò cưng của các thầy cô cấp hai.

Tuy sau này thành tích học tập của Hàn Hiểu tốt hơn, cũng thể hiện tài năng của mình, lấy lại sự chú ý của giáo viên, nhưng căn bản cục diện ngang tài ngang sức giữa cô và Kiều Tiểu đã được thành lập, từ đó trở đi có Hàn Hiểu cũng sẽ có Kiều Tiểu, sẽ chẳng bao giờ cô trở thành người nổi bật nhất nữa.

13. Chương 13

Giữa kì hai, lớp Trác Kiềm và Hàn Hiểu được chọn làm lớp có thành tích học tập giỏi nhất trường, sắp sửa sẽ có các giáo viên đại diện thành phố đến dự giờ. Để thể hiện chất lượng giáo dục vượt trội của mình, nhà trường quyết định chọn tiết Sinh học làm tiết học tiêu biểu.

Môn Sinh học được giảng dạy bằng tiếng Anh, đầu tiết lúc nào cũng có mục ôn bài cũ, sẽ có hai bạn đứng trước lớp biểu diễn một đoạn kịch ngắn tự sáng tác, để củng cố kiến thức cũng như nâng cao hứng thú học tập.

Tiết Sinh học này cũng không ngoại lệ, nhưng vì nó vô cùng đặc biệt nên giáo viên không theo thứ tự bình thường, giáo viên chỉ định Hàn Hiểu và bạn cùng bàn lên diễn kịch. Bạn cùng bàn của Hàn Hiểu tên Triệu Nam, là một bạn nam hòa đồng vui vẻ. Kinh nghiệm lên bảng báo cáo cùng tài năng biên kịch của Hàn Hiểu kết hợp với té bào hài hước của cậu ta luôn khiến tiết học báo cáo hài hước hấp dẫn vô cùng, là cặp đôi đáng mong chờ của cả lớp.

Tuy nhiên, không biết Hàn Hiểu có phải trời sinh chỉ ăn ý với Trác Kiềm hay không, trước đây đi diễn kịch nhiều như vậy cũng chẳng gặp vấn đề gì, mà lúc này, chỉ một vở kịch ngắn ngủi thôi cũng khiến cô phải tập dượt rất nhiều lần. Gần đến ngày diễn cô còn bị viêm họng, giọng khàn khàn không nói ra tiếng cũng không thể đứng trước lớp diễn kịch được nữa.

Cũng may để chuẩn bị cho tiết dự giờ, bọn cô đã tập dượt trước lớp rất nhiều lần, mà vở kịch không có gì phức tạp lắm nên ai cũng có thể đem lời thoại của Hàn Hiểu đọc thuộc lòng.

Vì thế giáo viên chỉ định Kiều Tiểu thay Hàn Hiểu.

Sở dĩ vở kịch của hai người cần diễn tập trước lớp vì khi diễn cần thêm các “diễn viên quần chúng” nữa. Diễn kịch với mục đích để học sinh ôn bài một cách hiệu quả, vì thế nên trong vở kịch thường có các câu hỏi dành cho “khán giả”, để các bạn có thể nhớ kĩ hơn. Hàn Hiểu và Triệu Nam diễn kịch luôn được giáo viên ưu ái, không chỉ vì bọn cô có thể gây cười mà vì bọn cô có thể biến những kiến thức khô khan thành thú vị, những chủ đề đơn giản thành lí thú, tạo ấn tượng sâu sắc hơn.

Vở kịch lần này cũng do Hàn Hiểu và Triệu Nam biên kịch, Triệu Nam vào vai chú của Hàn Hiểu, Hàn Hiểu là đứa cháu ngốc nghếch của Triệu Nam. Tiết học hôm đó ôn bài về ruột thừa, Hàn Hiểu sẽ hỏi khán giả như sau: “Từ ‘manh’ có nghĩa là gì nhỉ?”

Giáo viên chỉ định người trả lời là Trác Kiềm, lời thoại của anh rất đơn giản: “Có nghĩa là mù.”

Sau đó Hàn Hiểu sẽ làm bộ hiểu ra vấn đề, quay lại ồn ào với Triệu Nam: “À, cháu biết rồi nha chú, nghĩa là ruột mù nè!”

Tới đây cả lớp cười ầm lên còn Triệu Nam muốn giận đến điên người: “Ruột tôm? Nói ruột cua đi còn hơn!”

Chú thích: Đại ý là thế này: học về ruột thừa nên có từ ‘manh tràng’, vì manh tràng dính với ruột thừa. Trong tiếng Hán, ‘Manh’ có nghĩa là mù, vì Hàn Hiểu hỏi riêng 1 từ ‘manh’ nên Trác Kiềm mới trả lời là mù. Còn tôm cua thì chịu, chơi chữ gì đó.

Sau này lớn rồi mới thấy đoạn kịch kia thật ngớ ngẩn, cũng chẳng buồn cười đến mức như thế, nhưng trong mắt bọn trẻ mười ba, mười bốn tuổi khi ấy thì cực kỳ buồn cười, cực kỳ vui vẻ. Mỗi tiếng cười đều phát ra từ tận trái tim, vô tư hồn nhiên biết bao.

Mà hôm nay, đoạn kịch gây cười ấy rơi vào tay Kiều Tiểu lại có Trác Kiềm hỗ trợ, bảo sao cô ta không mừng tới ngất ngất chứ?

Vì thế, từ lúc vào học tới khi giáo viên thông báo học sinh lên bục biểu diễn mọi chuyện đều thuận lợi.

Cho đến đoạn đối thoại của Trác Kiềm.

Kiều Tiểu cũng học theo Hàn Hiểu mời Trác Kiềm đứng dậy, lặp lại nguyên văn câu hỏi: “Trác Kiềm, bạn có thể nói inh biết từ ‘manh’ có nghĩa là gì không?”

Cô ta ngược đôi mắt to tròn long lanh nhìn Trác Kiềm đầy tự hào, đợi anh ăn ý phối hợp.

Không ngờ Trác Kiềm không giống như mọi ngày, cố ý kéo dài tiếng, dùng tư thế cao ngạo nhìn xuống cô ta. Mà ánh mắt khinh miệt như thế cũng chỉ kéo dài dừng lại một giây miễn cưỡng, anh nhanh chóng quay mặt đi, dùng giọng điệu khinh miệt như muốn nói “Thế mà cũng không biết, cậu bị ngu à” trả lời: “Nghĩa là không nhìn thấy.”

Kiều Tiểu sững sốt, Triệu Nam sững sốt, Hàn Hiểu sững sốt, giáo viên sững sốt, tất cả bạn học đều sững sốt.

Mặt Kiều Tiểu đỏ bừng, xấu hổ lấp liếm: “Có nghĩa là người mù đúng không?”

Cô ta rưng rưng nước mắt, giống như khẩn cầu nhìn anh.

Trác Kiềm đã ngồi xuống, thấy cô ta hỏi lại đành phải đứng lên nhưng cũng không hoàn toàn đứng dậy, chỉ “hừ” một tiếng, lại ngồi xuống ghế.

Kiều Tiểu ngất người, cũng không biết mình đã quay qua Triệu Nam nói câu “À, cháu biết rồi nha chú, nghĩa là ruột mù nè!” như thế nào. Cô chỉ thấy bên dưới có biết bao ánh mắt chăm chăm nhìn mình, có

không hiểu, có cảm thông, có cười nhạo khinh bỉ. Những ánh mắt đó như vô vàn thấu kính độc ác xấu xa nhất thế gian, khuôn mặt xinh đẹp của mình soi vào đó biến thành con hề vừa kinh tởm vừa đáng thương!

Dĩ nhiên tiết dự giờ không vì chút chuyện ngoài ý muốn đó mà thất bại, ngược lại còn rất thành công, cả một thời gian dài sau giáo viên Sinh học vẫn còn vênh mặt kiêu ngạo, các giáo viên khác trong trường cũng được thơm lây.

Nhưng đối với Kiều Tiểu, đó là một lần thất bại thảm hại trong đời.

Vào ngày hội Đoàn viên mấy hôm sau, lần đầu tiên Kiều Tiểu chính thức trở mặt với Hàn Hiểu.

Nguyên nhân vì Hàn Hiểu không mang huy hiệu đoàn.

Thực ra không chỉ mình Hàn Hiểu không mang huy hiệu đoàn, từ trước tới giờ chuyện đó cũng chẳng có gì to tát. Đôi khi giáo viên cũng sẽ “giết gà dọa khỉ”, răn đe vài người để làm gương, nhưng không ngờ “gà” bị giết lần này lại là Hàn Hiểu.

Hôm đó tự dưng Kiều Tiểu gây sự, thẳng thừng chỉ Hàn Hiểu, vừa mở miệng đã phê bình cô một tràng dài: “Cậu có phải là đoàn viên hay không? Là đoàn viên tại sao không mang huy hiệu? Mới làm đoàn viên vài ngày đã vô tổ chức vô kỷ luật như vậy à, đừng tưởng thầy cô cho cậu vào đoàn đầu tiên đã tinh tướng, cậu làm sai tôi vẫn báo cáo cấp trên khai trừ cậu!”

Hàn Hiểu không sợ Kiều Tiểu, cũng không sợ bạn bè cùng lớp, nhưng cô chưa bao giờ bị nhục nhã trước mặt mọi người như vậy, nhất thời bị sốc, nước mắt trào ra, cô muốn cãi lại nhưng không thể mở miệng, sợ nói ra sẽ bật khóc.

Kiều Tiểu không ngờ cô yếu đuối như vậy, có chút ngạc nhiên, vốn định nói thêm một tràng nhưng ghen không nói ra được.

Trong khoảnh khắc tạo cơ hội cho người khác.

Chỉ thấy Trác Kiềm liếc nhìn trước mặt mọi người – cả Kiều Tiểu, gỡ huy hiệu đoàn xuống đưa cho Hàn Hiểu, trùng mắt với Kiều Tiểu: “Ai nói cậu ấy không mang huy hiệu đoàn? Huy hiệu cậu ấy ở chỗ tôi, mở to mắt chó của cậu ra mà nhìn cho kỹ!”

Trác Kiềm mắng rất khó nghe vì muốn bảo vệ Hàn Hiểu, trước giờ anh luôn ghét Kiều Tiểu nhưng chưa bao giờ nói ra mặt như thế. Kiều Tiểu bị mắng sượng sùng cũng không giả bộ hiền lành dịu dàng nữa, hét lên: “Cậu nói ai là chó?”

Trác Kiềm lạnh lùng: “Đương nhiên là cậu! Cậu bị ngu à? Không hiểu tiếng người à? Mắt chó xem người thấp, miệng chó không mọc được ngà voi, tất cả đều nói cậu đấy! Mắt dài miệng dài như thế, không phải chó thì là gì?”

Kiều Tiểu rút nước mắt, chỉ vào Hàn Hiểu: “Cậu, các cậu... các cậu đừng khinh người quá đáng, tôi, tôi mặc kệ!”

Dứt lời, cô ta khóc ầm lên chạy ra ngoài, để lại hơn nửa đám bạn trong lớp im lặng bất quá.

Người thứ hai xách cặp đi ra khỏi lớp là Hàn Hiểu, Trác Kiềm đi theo cô, dù gì cũng phải giải thích.

Hàn Hiểu không nhận được nữa, cuối cùng quay đầu nhìn anh: “Tôi không lấy huy hiệu đoàn của cậu, cậu đi theo tôi làm gì?”

Trác Kiềm hai mắt đỏ bừng: “Tớ ra mặt giúp cậu, sao cậu lại trưng vẻ mặt đó ra với tớ vậy?”

“Ai mượn cậu ra mặt? Tôi có phúc đức gì để cậu ra mặt giúp tôi thế?”

“Này, cậu cũng biết được tớ giúp là có phúc ư? Bị người ta bắt nạt chỉ biết khóc nhè, còn khi bắt nạt tớ sao cậu lại hung dữ thế?”

“Bắt nạt tôi? Cậu không thấy cô ta vì cậu nên mới trút giận qua tôi sao? Chẳng lẽ cậu không biết tại sao cô ta lại trút giận lên tôi hả? Giận chó đánh mèo đấy biết không?”

“Tớ đã làm cái gì nào?”

“Còn không phải vì cậu làm mất mặt cô ta trong tiết sinh học hôm trước sao?”

“Vậy thì sao hả? Tổ chỉ trả lời câu hỏi của cậu, cô ta là cái thá gì mà tổ phải nói?”

Tim Hàn Hiểu nóng lên, mặt đỏ bừng.

Cô ghen một chút, đổ vạ: “Được rồi được rồi, cậu cứ bắt nạt cô ta như vậy không phải vì thích cô ta sao? Bọn con trai các cậu đừng hòng qua mặt được tổ.”

Những lời này rất có tác dụng, Trác Kiếm vừa rồi còn tức điên lên chọt ghen lại, đứng tại chỗ gào lên: “Fuck! Cậu bị điên hả? Đồ bệnh! Cậu cmn có bệnh!”

Sau khi Hàn Hiểu chuyển đến nhà Trác Kiếm, vì Hàn Hiểu bị bệnh nên uống thuốc xong đều ngủ li bì, khi bé ngủ Hàn Hiểu rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn đi dạo quanh nhà Trác Kiếm.

Ở tầng dưới có phòng chiếu phim, cô tìm thấy cả kho báu đĩa CD gốc, có phim điện ảnh kinh điển, có băng đĩa nhạc, trong góc khuất còn có đĩa nhạc “Luôn là ngày đẹp trời” mà mười một năm trước Hàn Hiểu hay hát.

Cái đĩa này vốn của Hàn Hiểu, nhưng nó chỉ thuộc về cô vài giờ đã biến thành của Trác Kiếm.

Luôn là ngày đẹp trời.

Mà ngày mua đĩa nhạc đó, cũng chính là cái ngày cô cùng Trác Kiếm đi chơi ở bến tàu cũ.

Bỗng dưng Hàn Hiểu rất muốn nghe lại nó một lần.

14. Chương 14

Ban đầu người mê Hứa Như Vân là Hàn Hiểu nhưng ba mẹ cô sợ con gái trưởng thành sớm, nghe những bài hát tình yêu suốt mười mấy năm tuổi cũng bị lệch lạc tư tưởng nên cấm không cho cô nghe. Tiền mua đĩa nhạc đều là tiền tiết kiệm cô dành dụm cũng thường năn nỉ Trác Kiếm đi mua giúp cô. Trác Kiếm đồng ý nhưng đòi trả công là cô phải để anh nghe trước một lần.

Ban đầu Hàn Hiểu còn kháng nghị, cứ cảm thấy thứ mình chẳng tích góp bao lâu mới mua được lại bị người khác dùng trước, vậy còn gì là mới nữa. Nhưng Trác Kiếm nói nghe cũng có lí, anh nói: “Được voi còn đòi tiên! Tổ nghe thử giúp cậu, nếu đĩa nhạc có vấn đề tổ còn phải đi đổi cho cậu nữa, phải đi mấy lượt rồi còn phải cãi nhau với cậu. Mà tổ chỉ nghe trước có một lần, cậu mất cái gì nào?”

Hàn Hiểu nghĩ cũng thấy đúng, sau này chẳng so đo nữa. Vì thế về sau những bài hát cô nghe anh đều đã nghe trước, rồi trong vô thức, anh bắt đầu sưu tầm những album phát hành trước đây của Hứa Như Vân, tự anh bỏ tiền mua rồi cho cô mượn.

Mang danh mượn nhưng thực chất là cho không, vì cô cứ giữ lại nghe bao giờ chán mới thôi, dù sao anh cũng chẳng bao giờ đòi trả.

Sau này, mỗi khi anh mua đĩa giùm cô cũng đều tự mua thêm một album mới, sau đó hai người sẽ đổi cho nhau nghe. Ví dụ như Hàn Hiểu nhờ anh mua ‘Nếu như mây biết’ thì anh sẽ tự mua ‘Biển nước mắt’; Hàn Hiểu nhờ anh mua ‘Em vẫn yêu anh’, thì anh sẽ mua ‘I wanna be loved by you’; Hàn Hiểu nhờ anh mua ‘Chân tình chân mỹ’, anh sẽ mua ‘Em rất hạnh phúc’. Hàn Hiểu lúc ấy ngây thơ, chỉ thấy vui vẻ vì nghĩ mình có thể tiết kiệm một nửa tiền mà có được cả bộ.

Hôm hai người tới bến tàu, Trác Kiếm lại mua đĩa, Hàn Hiểu chọn ‘Luôn là ngày đẹp trời’, còn anh mua ‘Hoa cười’. Giống như mọi lần, Hàn Hiểu cầm được đĩa liền mở ra nghe nhưng nghe xong lại thấy thất vọng, cảm thấy không hay bằng những bài khác. Ngược lại khi nghe đĩa ‘Hoa cười’ của Trác Kiếm xong, cô lại mê bài ‘Chỉ còn một giây yêu’, bèn năn nỉ đổi.

Trác Kiềm giả giọng người lớn: “Trong đĩa của cậu có bài ‘Bí mật của thời gian’ hay như vậy mà lại không thích à? ‘Chỉ còn một giây yêu’ có gì hay đâu chứ, con gái các cậu toàn thích mấy kiểu sâu thăm đạo đức giả.”

Hàn Hiểu như bị đâm phải đuôi, giấy nảy lên: “Ai sâu thăm? Ai đạo đức giả hả? Hay như vậy mà không biết! Cậu có đổi hay không hả? Không đổi thì thôi, hừ, sau này tớ chẳng thèm nhờ quý họp hỏi như cậu mua nữa, tớ tự mua, kéo làm cậu chướng mắt!”

Trác Kiềm cũng tức lên, vừa oan uổng vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể hậm hực đổi đĩa nhạc cho cô.

Bởi vì nghe lần đầu tiên thấy không hay nên cô chưa từng nghe lại lần nào nữa, cũng chưa thăm thía ca từ bên trong. Giờ đã là mười một năm sau rồi, cô sớm chẳng còn chút ấn tượng nào với nó nữa.

Đến khi đĩa nhạc chuyển qua bài ‘Bí mật của thời gian’, cô mới ngỡ ra lời bài hát nhẹ nhàng tha thiết biết bao. Nó tựa như một bức thư tình, trên mặt giấy tinh khôi vẽ nên từng đường nét giản đơn, bởi vì tình yêu đã lấp đầy tất cả, nên chỉ có thể phác thảo những gì đơn giản nhất.

Thời gian phẳng phất như một thẻ đánh dấu trang, thậm chí có thể kẹp riêng rẽ anh và em vào một ngày nào đó...

Hóa ra, sở thích của cô và Trác Kiềm không hề khác nhau, những gì anh thích, sớm muộn gì cô cũng sẽ nhận ra, rồi sẽ càng thích nó nhiều hơn thế. Anh là nhà chiêm tinh của cô, còn cô là đuôi sao băng, những cảm tình cô dành cho anh mà nói, có lẽ ngay từ đầu đã là một hồi ức tốt đẹp.

Hàn Hiểu chăm chú lắng nghe, không màng tới xung quanh, đến khi tỉnh lại đã thấy Hàn Hàn mặc áo ngủ đứng bên kéo kéo góc áo cô.

Hàn Hiểu giật mình, tự trách bản thân lơ là nhiệm vụ, lại lo Hàn Hàn cảm lạnh nên vội ôm bé về giường. Cửa đóng, lát sau cô liền quên mất mình đang mở nhạc, khi đĩa quay hết cũng chẳng còn âm thanh nào nữa.

Đến tối Trác Kiềm mở phim, thấy một cái đĩa nhạc còn chưa lấy ra.

Anh vừa cầm lên, lập tức quay lại nhìn Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu đỏ mặt, vội vàng cầm cái đĩa cất đi: “Ngại quá, chiều nay mở cho Hàn Hàn nghe, quên không lấy ra.”

Vừa nói, cô vừa muốn bỏ đĩa nhạc về chỗ cũ. Giống như đi ăn trộm bị bắt, cô càng luống cuống càng không tìm được vị trí ban đầu để cái đĩa. Ngón tay lần theo từng dãy vỏ hộp, lại cố gắng nhớ ra, chợt nhìn thấy...

‘Hoa cười’!

Chính xác là cái đĩa ‘Hoa cười’ năm đó Trác Kiềm đổi cho cô. Sau này cô và Trác Kiềm thành người một nhà, những album nhạc của Hứa Như Vãn vốn chia làm hai nửa được đoàn tụ. Lúc cô rời khỏi nhà không mang theo, dĩ nhiên chúng sẽ vào tay anh.

Chỉ không ngờ rằng, sau nhiều năm như thế anh vẫn còn mang theo chúng bên người.

Cô vô thức nghĩ đến bài hát ‘Chỉ còn một giây yêu’ năm đó bị anh cho là sâu thăm đạo đức giả. Hồi đó cô nghe rất nhiều, hơn nữa khi đó còn trẻ trí nhớ tốt, đến giờ cô vẫn còn nhớ rõ từng lời bài hát:

... Mất thấy hạnh phúc chỉ còn một giây, anh còn rơi lệ cầu xin tha thứ, mong em buông tay, không biết phải nói gì cho trọn, khi người mình yêu cứ như một đứa trẻ thơ suốt ngày gây sự...

Như vậy... thật ra... Đứa trẻ năm đó phải là cô mới đúng, có phải cô cũng cố tình gây sự không?

Qua đầu tháng ba, ba mẹ Hàn Hiểu và Trác Kiềm cuối cùng đã xong thủ tục ly hôn.

Bên ba Trác Kiềm không có gì khó khăn cả, những năm gần đây ông chỉ lo sự nghiệp mà bỏ bê gia đình, ông cũng thấy có lỗi với vợ con, tình cảm hai vợ chồng từ lâu đã bình thản như nước, huống chi bên ngoài còn bao cô gái trẻ vây quanh, ông không lo lắng chuyện bắt đầu hạnh phúc mới. Cho nên khi nghe vợ nhắc

tới chuyện ly hôn, ông không ngần ngại ký vào đơn. Trước đây Như Lâm sợ ông không chịu buông tay, cũng cảm thấy mình có lỗi nên cũng không yêu cầu chia nửa tài sản nhưng ông vẫn cho bà một số tiền lớn.

Máu chốt ở chỗ mẹ Hàn Hiểu. Như Lâm ly hôn xong, Diệp Căng Hoài dọn qua sống chung với bà, bình thường muốn gặp Hàn Hiểu thì đến trường, cũng không về nhà nữa. Mẹ Hàn Hiểu khóc lóc âm ỉ đủ kiểu nhưng không được, mãi đến khi luật sư bảo bà có thể khởi tố Diệp Căng Hoài tội trùng hôn (hai vợ).

Nghĩ đến cảnh chồng bị kết tội, lúc đó bà như chợt tỉnh mộng. Mặc dù bà không muốn nhượng bộ, muốn mọi người đều phải khổ sở, nhưng bà nhận ra người chịu khổ nhất cuối cùng vẫn là mình, tiếp đến là con gái. Sắp tới con gái sẽ thi tốt nghiệp, không nói đến chuyện con bé chịu ảnh hưởng vì ba mẹ cãi nhau, mà con bé đã lớn, đã hiểu nhiều chuyện, bà không thể tiếp tục như vậy được. Một bé gái hoạt bát lanh lợi nay lại trở nên trầm mặc, dù lỗi do ba của con bé nhưng giờ ông ta đã đi vào ngõ cụt, chỉ mình bà có thể giải vây nửa thôi.

Vậy nên, cho dù vì bản thân mình hay là vì con gái, không bằng để ọi người một đường sống, xóa mâu thuẫn hiện tại, ai nấy tự lo ình đi.

Các vụ ly hôn thường để con cái theo mẹ, giống như Trác Kiềm theo Như Lâm; nhưng Diệp Căng Hoài và vợ bàn bạc xong, đưa ra quyết định Hàn Hiểu sẽ ở cùng Diệp Căng Hoài. Mẹ Hàn Hiểu không giống Như Lâm, Như Lâm là tìm được tình yêu rồi mới ly hôn, có Trác Kiềm cũng không ảnh hưởng tới việc bà tái hôn. Còn mẹ Hàn Hiểu thì khác, nếu bà mang theo một đứa con gái mới lớn sẽ rất khó khăn để tái hôn.

Mà mẹ Hàn Hiểu lo lắng chuyện khác, hồi đó bà nghe qua nhiều vụ án về đạo đức gia đình rất đáng sợ: một bé gái lớp sáu ngủ ở nhà, không biết bị ai đưa tới ngủ với ba của bạn học, không lâu sau đó mang thai; rồi một người mẹ trẻ đón em trai lên chơi, nhà không có phòng nên để hấn ngủ chung với con gái năm tuổi của mình, mấy ngày sau phát hiện thân dưới con gái bị rách.

Những tin đó làm mẹ Hàn Hiểu không thể tin tưởng bất kì người đàn ông nào nữa, nếu bà mang theo con gái như hoa như ngọc bên người dù có gặp người đàn ông tốt thì bà cũng không dám phó thác chung thân.

Cứ như vậy, dù không muốn, Hàn Hiểu vẫn không thể không mang theo hành lí chuyển đến ở nhà mới của ba.

Đó là một căn hộ thông tầng nằm trên tầng cao nhất của khu chung cư, rộng hơn 180 mét vuông. Lầu dưới rộng, có phòng khách, phòng bếp, ban công, thư phòng, có phòng ngủ và phòng tắm riêng, Diệp Căng Hoài và Như Lâm ở đây; lầu trên nhỏ hơn, có hai phòng ngủ, một phòng khách và một ban công, Hàn Hiểu và Trác Kiềm ở đó.

Diệp Căng Hoài và Như Lâm hưởng thụ cuộc sống tân hôn chỉ có riêng hai người, Hàn Hiểu đành phải đối mặt với “láng giềng” Trác Kiềm, còn phải dùng chung một nhà vệ sinh, vô cùng xấu hổ.

Lúc đầu Hàn Hiểu muốn tránh mặt Trác Kiềm, chạy xuống dưới lầu dùng nhà vệ sinh. Phiên nhất là nửa đêm còn mắc đi vệ sinh, do mặc áo ngủ, Hàn Hiểu càng muốn tránh gặp phải tình huống vừa mở cửa phòng vệ sinh đã đụng mặt Trác Kiềm.

Nhưng có một đêm, lúc cô đi ngang qua phòng ngủ Diệp Căng Hoài và Như Lâm, chợt nghe bên trong phát ra âm thanh khiến người ta mặt đỏ tai hồng. Cô lập tức chạy một mạch lên lầu, từ đó trở đi không bao giờ dám xuống lầu lúc nửa đêm nữa.

Một chuyện xấu hổ khác là ăn cơm. Nhà Hàn Hiểu không giàu nhưng cô cũng là cô gái được nuông chiều từ bé. Từ nhỏ đến lớn, đừng nói đến chuyện gấp cho người khác, đến đồ cô ăn hơn phân nửa đều là người ta gấp cho cô. Tất cả đều do mẹ chiều, trước đây cô cầm đũa không được, mẹ cho cô dùng muỗng ăn cơm, còn bà gấp đồ ăn cho cô. Thành ra bây giờ trình độ dùng đũa của cô chỉ dừng lại ở đứa trẻ mấy tuổi, động tác yếu cầu cao như gấp đồ ăn trong canh càng không thể thực hiện. Đây cũng là điểm mâu thuẫn lớn giữa Diệp Căng Hoài và vợ trước. Diệp Căng Hoài cho rằng trẻ con không thể nuông chiều như vậy được, làm gì có người Trung Quốc nào lại không biết dùng đũa không? Còn vợ trước mỗi lần như vậy đều bỏ ngoài tai, tuyên bố “Con gái tôi tôi làm chủ, giờ tôi lo cho nó, sau này cũng sẽ có người khác lo cho nó, sao lại không được chứ.”

Nhưng bây giờ Hàn Hiểu sống cùng Diệp Căng Hoài, không có mẹ ở bên, Diệp Căng Hoài đương nhiên sẽ

không nuông chiều tật xấu của cô, lúc ăn cơm mọi người đều dùng đũa, muốn ăn tự mình gấp. Chuyện này khiến cô sứt đầu mẻ trán một thời gian. Tuy từ nhỏ đến lớn cô ăn cùng Trác Kiếm rất nhiều lần nhưng đều không phải ăn một cách dằn hoẵng, vả lại, bình thường đi diễn đều ăn cơm hộp, chỉ cần muống là được, còn nếu ngồi vào bàn ăn cơm cô cũng chỉ cố gắng ăn những món dễ gần mình. Cứ thế nhiều năm qua, trước mặt Trác Kiếm cô chưa từng gặp tình huống xấu hổ nào hết.

Nhưng bây giờ dù sao mọi người cũng là người một nhà, mỗi ngày đều ăn cơm cùng nhau, không muốn gặp sự cố cũng không được. Lần đầu tiên là khi ăn bánh trôi, Diệp Căng Hoài nhìn Hàn Hiểu chệnh vênh gấp một cái bánh, thành công ngay trước mắt, đến giây cuối cùng nó vẫn từ không trung rơi xuống cái đĩa, nước tương cùng dấm chua bay tung tóe, áo cô và một bên áo Trác Kiếm đều bị dính bẩn.

Hàn Hiểu xấu hổ không nói nên lời, Diệp Căng Hoài cau mày: “Thật không ra gì, người đã lớn như vậy rồi còn không biết dùng đũa! Con xem tư thế cầm đũa của con rồi nhìn mọi người xem, có ai giống con không hả? Đây là đũa, không phải bút!”

Hàn Hiểu cắn môi, ghen ngào đứng dậy, chạy trước Như Lâm vào phòng bếp lấy khăn lau bàn. Nhưng mới đến cửa bếp đã thấy Trác Kiếm cầm một cái khăn ướt từ phòng vệ sinh đi ra, Trác Kiếm đưa khăn cho cô, ý bảo cô lau quần áo.

Hàn Hiểu cúi đầu nhìn ngực mình, nếu lau ướt sao còn gặp người khác được chứ? Cô đỏ mặt lắc đầu, vội vàng lấy khăn lau khô bàn rồi chạy về phòng thay quần áo.

Lúc trở lại bàn ăn, Hàn Hiểu kinh ngạc thấy cạnh đĩa mình có một chén bánh trôi, gấp bánh từ chén qua đĩa dễ dàng hơn nhiều. Diệp Căng Hoài bữu môi nói với cô: “Còn không mau cảm ơn Trác Kiếm đi?”

Dứt lời, không đợi cô nói, ông lại chuyển qua Trác Kiếm: “Trác Kiếm à, đây là lần cuối cùng nhé, sau này con đừng giúp nó như vậy, cứ để nó tự làm, nếu không sau này nó làm sao đây?”

Trác Kiếm liếc qua Hàn Hiểu vẫn đang cắn môi không chịu ngẩng đầu, cười cười nói với Diệp Căng Hoài: “Ba đừng lo, con xin hứa với ba, cho dù cả đời cậu ấy không biết dùng đũa, tương lai cũng nhất định không vấn đề gì!”

15. Chương 15

Bữa cơm hôm đó Diệp Căng Hoài rất nghiêm khắc nhưng sao ông lại không thấy vẻ quẫn bách của con gái chứ? Dù sao cũng là con đẻ, đánh là thương mắng là yêu, ông cũng rất đau lòng. Nên khi Trác Kiếm nói đỡ cho cô, ông không truy cứu tới cùng cũng không trách mắng Hàn Hiểu vì không nói cảm ơn Trác Kiếm.

Mà thực ra Hàn Hiểu cũng biết ơn Trác Kiếm nhưng lần đó giống như chìm cô xuống đất còn nâng hình tượng Trác Kiếm lên tận trời vậy. Lòng Hàn Hiểu khó chịu biết bao, lúc ấy không nói cảm ơn mà sau này cũng chẳng nhắc tới nữa. Đó là cảm giác mâu thuẫn phức tạp vô cùng. Một thời gian sau, cô chợt nhận ra mình chẳng còn ghét anh nhiều như thế nữa. Đôi lần đặt tay lên tim tự hỏi, cô không thể không thừa nhận là sống chung dưới một mái nhà với Trác Kiếm không hề khó khăn đến như vậy.

Trong bầu không khí ấm áp của gia đình mới, sinh nhật mười lăm tuổi của Hàn Hiểu cuối cùng đã đến.

Sau khi ly hôn một thời gian, mẹ Hàn Hiểu quyết định đến Thâm Quyến. Bà vốn là giáo viên cấp một, khi hôn nhân tan vỡ, bà dứt khoát từ chức vào miền Nam. Nghe nói ở đó có nhiều trường tư thục thiếu giáo viên, còn có rất nhiều gia đình muốn thuê gia sư, lương cũng cao hơn những chỗ khác nhiều. Mẹ Hàn Hiểu muốn chữa vết thương lòng nên đến một nơi xa lạ là chọn lựa tốt nhất. Biết đâu, ở đó bà lại có thể tìm được mùa xuân thứ hai của mình thì sao.

Thế nên sinh nhật năm nay Hàn Hiểu không được gặp mẹ, cô chỉ nhận được hộp quà mẹ gửi, bên trong có nhiều quần áo đẹp mặc theo mùa. Trong mắt người mẹ nào cũng vậy, con gái vĩnh viễn luôn cần mặc những bộ đồ thật lộng lẫy mà trong khoảnh khắc mở hộp quà, Hàn Hiểu lại càng thấm thía ước nguyện của mẹ. Được mua quần áo đẹp cho con mỗi ngày ước chừng đã trở thành niềm vui lớn nhất trong cuộc đời mẹ.

Lòng cô đau như dao cắt, cô không thể tưởng tượng hết nỗi nhớ thương không thể nói thành lời của mẹ, mỗi khi nhớ tới cô, mẹ từng thất vọng, đau lòng, hạnh phúc, lo lắng biết bao nhiêu. Ngay đến cả ngày sinh nhật hôm nay, mẹ cũng không gọi cho con gái một lần nào, có lẽ vì không muốn nghe bất cứ giọng nói của người nào khác ngoài Hàn Hiểu. Cô biết, nhưng vẫn không ngăn nỗi xót xa. Có lẽ mẹ im lặng như thế mới là biểu hiện của tình yêu lớn lao thâm lặng.

Trong hộp quà mẹ gửi còn có một tấm thiệp sinh nhật, trên đó viết một câu: Nếu con hạnh phúc giống như cười lúc ngủ mơ thì đó nhất định là lời nguyện cầu của mẹ đã được gửi tới các vì tinh tú.

Đó chính là mong ước của mẹ, ít nhất trong ngày sinh nhật hôm nay mong cô sẽ vui vẻ hạnh phúc như thế. Song những lời này lại làm Hàn Hiểu rơi nước mắt, cô nhớ tới hồi còn tiểu học, có một tối cô làm nũng đòi mẹ ngủ cùng. Không ngờ nửa đêm cô ngủ mơ cười phá lên, còn vừa cười vừa đạp chân loạn xạ, cả người rớt xuống giường, còn đạp cả gối đầu của mẹ. Mẹ bị cô đạp tỉnh xuống giường nhặt gối, thấy cô vẫn còn lăn qua lăn lại, đành phải đánh cô mấy phát cho tỉnh ngủ. Cô khó khăn lắm mới hết cười, xoay người mơ màng; trước khi lại chìm sâu vào giấc ngủ còn nghe mẹ vừa cười vừa ca thán: “Con nhỏ này, ngủ rồi còn bị điên!”

Đó là khi vẫn còn ở bên mẹ, cuộc sống hạnh phúc biết bao.

Vì thế đây là ngày sinh nhật buồn nhất trong mười lăm năm qua của Hàn Hiểu. Sáng sớm ra khỏi nhà, cô thầm cảm ơn trời đất vì không có ai chúc cô sinh nhật vui vẻ. Mẹ kể không biết ngày sinh của cô còn ba là đàn ông nên ít để ý những chuyện này, ngày xưa mỗi lần đến sinh nhật cô đều là mẹ nói trước. Cô không hề trách ba mà còn cảm thấy may mắn, vì với tình hình bây giờ mà có ai chúc sinh nhật cô, cô cũng không biết nên đáp lại như thế nào nữa.

Tan học, cô cố tình đi chơi với đám bạn thân, sau đó qua chợ đêm dạo, coi như tự chúc mừng sinh nhật mình. Chỉ có ở bên ngoài cô mới có thể thoải mái hưởng thụ ngày sinh nhật, cứ kéo dài thêm một giây, là bớt được một giây ở nhà.

Cứ dùng dằng như vậy, đến khi cô về nhà đã trễ hơn bình thường một tiếng. Cô nghĩ đến cảnh vừa bước vào nhà sẽ thấy Diệp Căng Hoài nổi trận lôi đình nhưng hôm nay cô không sợ, cô có thể ngẩng cao đầu nói với ba: Tuy ba không nhớ nhưng hôm nay là sinh nhật con đấy, dù ba không tổ chức sinh nhật cho con nhưng con vẫn có quyền hưởng thụ ngày sinh nhật của mình.

Nhưng cô không ngờ lúc đẩy cửa bước vào, đón chào cô là ánh nhìn lung linh ảm áp.

Nhìn phản ứng của Diệp Căng Hoài và Như Lâm, cô liền biết đĩa bánh gato được bao quanh bởi những ngọn nến lung linh trên bàn là của Trác Kiềm mua về. Nó không giống những loại bánh mà cô từng ăn, chiếc bánh gato này hình vuông, được ghép lại từ nhiều miếng bánh gato nhỏ khác, trên mỗi miếng còn có một trái tim nhỏ xíu màu đỏ, vừa đặc biệt vừa tinh xảo.

Diệp Căng Hoài tủm tỉm cười nói với Hàn Hiểu: “Nhìn xem, cái bánh gato Trác Kiềm mua cho con trông rất lạ phải không nào? Chưa từng thấy bao giờ đúng không?”

Hàn Hiểu nóng mặt, không thích câu “chưa từng thấy bao giờ”, cô cúi xuống đếm số miếng bánh ngọt, nhân mặt nói: “Sao lại có mười sáu miếng? Con cũng không phải mười sáu tuổi!”

Diệp Căng Hoài giận cô không hiểu chuyện, nhướn mày định trách mắng, Trác Kiềm mỉm cười nói đỡ: “Vay lát nữa tớ ăn một miếng, để một tuổi chạy qua tớ là được chứ gì?”

Hàn Hiểu cúi đầu cười gượng, không muốn nói “Được”, mà nói “Không được” cũng chẳng xong.

Như Lâm cười bắt bài chúc mừng sinh nhật để mọi người hát, rồi giục Hàn Hiểu thổi nến, ăn bánh gato. Trác Kiềm cười nói: “Đừng nói Hàn Hiểu chưa thấy bao giờ, đây cũng là lần đầu tiên con thấy bánh gato như vậy đấy, tò mò nên mua thôi, ăn không ngon cũng đừng mắng con nhé!”

Nói xong, anh cầm một miếng bánh, lăm bắm: “Trái tim nhỏ xíu này là đường hay nhựa nhỉ?” Nói xong, anh liếm một chút, rồi lại liếm một chút, có vẻ rất khó hiểu.

Hàn Hiểu tò mò, cũng cầm một miếng bánh, cầm hình trái tim kéo một cái, giật mình: “Gì vậy trời? Sờ đã biết là nhựa rồi!”

Trác Kiềm nhún mảy, Diệp Căng Hoài và Như Lâm đồng thời cười lớn, Hàn Hiểu cũng bật cười, lúc này cô mới biết vừa rồi là anh cố ý chọc cô.

Khi đó đã gần đến ngày thi lên cấp ba, những ngày sau đó vẫn trôi qua yên bình êm ả, tuy vẫn có vài chuyện khó xử nhưng đều nhờ Trác Kiềm khéo léo hóa giải êm xuôi. Một thời gian sau, Hàn Hiểu cảm thấy dường như những khó chịu về Trác Kiềm đã dần tan biến. Mặc dù vẫn chưa hoàn toàn chung sống bình thường được nhưng không khí giữa hai người đã tự nhiên hơn rất nhiều.

Ít nhất cô cũng có chút biết ơn Trác Kiềm, nhưng chỉ thầm cảm ơn trong lòng. Cô biết ơn Trác Kiềm vì anh đã xua đi những bất an, áp lực trong cuộc thi chuyển cấp, dù sao thi lên cấp ba vô cùng khó, nếu cảm xúc không ổn định, chắc cô đã không thể thi đậu vào trường trung học trọng điểm rồi.

Sau kì thi, Diệp Căng Hoài và Như Lâm muốn hai đứa trẻ được thư giãn, bèn quyết định đưa cả nhà đi dã ngoại. Ngày hôm đó thời tiết vô cùng đẹp, khí trời mát mẻ, chỉ khi làn da tiếp xúc với ánh mặt trời một lúc lâu mới thấy nóng. Dưới nắng ấm chan hòa và từng làn gió nhẹ miên man, con người ta cảm thấy như được thổi bùng thêm sức sống, thầm nói: Lúc này mà không đi dã ngoại thì thật lãng phí cuộc đời!

Ấn sáng xong mọi người đều về phòng thay đồ, Hàn Hiểu chọn áo phong màu cam và quần jean xanh, chợt thấy mình thật năng động, giống như tia nắng tự do thoải mái, không khỏi vui vẻ yêu đời hơn.

Ngay khi cô xuất hiện ở cầu thang, chợt thấy Diệp Căng Hoài và Như Lâm ngạc nhiên thốt lên, nhìn kĩ thấy Trác Kiềm cũng mặc áo phong màu cam và quần jean xanh đó!

Như Lâm cười chọc bọn họ: “Hai đứa trẻ này đúng là tâm đầu ý hợp nha, không hổ từ bé tới lớn đã hợp tác ăn ý như vậy!”

Diệp Căng Hoài thêm vào: “Ừ, bây giờ còn là anh em tốt nữa.”

Bọn họ nói vậy, Hàn Hiểu cũng chẳng có cơ gì để chạy về phòng thay đồ nữa, đành phải mặc đồ đôi cùng Trác Kiềm bước ra cửa.

Chắc trong mắt mọi người, bọn họ đúng là anh em tốt nhỉ?

Xe nhà họ mua sau khi Diệp Căng Hoài và Như Lâm kết hôn, là một chiếc Lexus SUV màu bạc, ánh đèn lớn chiếu rọi hào quang trong ánh mặt trời, tựa như cuộc sống của các thành viên trong gia đình lúc này, rạng rỡ tỏa sáng.

Điểm đến do Trác Kiềm chọn, nơi này chỉ có anh biết, nhờ hai năm trước ham vui đi chụp ngoại cảnh cùng công ty ba anh. Xe ra khỏi thành phố, chạy trên đường cao tốc chừng hai giờ rồi rẽ qua đường thứ cấp, đi chừng ba, bốn chục phút, đột nhiên tới một nơi hoang sơ thanh tĩnh, xung quanh đầy cỏ cây xanh ngắt một màu. Nơi đây như một thế giới ma mị đầy quyến rũ, giống như một khối lục ngọc khổng lồ.

Hàn Hiểu ngưng thở, như chợt thấy linh hồn mình bay bổng, trầm vào màu xanh đầy quyến rũ ấy. Trong khoảnh khắc, cô cảm động tới mức sắp khóc, không ngờ trên đời này lại có một nơi tuyệt vời u linh đến như vậy, khiến cô chăm chú nhìn tới mức hoa cả mắt.

Xe dừng lại ở đường lên núi, bọn họ xuống xe, bắt đầu đi bộ. Nửa đường gặp một vườn trái cây, trái táo nhỏ khuất sau tán lá còn đọng sương mai, những trái dâu tằm trên cành chín mọng... Diệp Căng Hoài cùng Như Lâm hào hứng chỉ cho hai đứa trẻ từng loại cây, bọn cô sống ở thành phố từ nhỏ, không biết những loại cây đó. Gần tới đỉnh núi lại ngửi thấy mùi thơm ngát, không ngờ ở đây toàn cây kim ngân lượng, không chỉ mùi thơm thấm vào ruột gan, mà màu sắc lại đẹp không tả xiết.

Kim ngân lượng, đẹp vậy nhưng k ăn đc đâu.

kim-ngan-luong

Mặc dù Hàn Hiểu và Trác Kiềm không nói với nhau câu nào nhưng cũng không ảnh hưởng tới không khí vui vẻ của một nhà bốn người. Càng lên đỉnh núi trời càng mát mẻ, sau khi Diệp Căng Hoài lặp lại hơn ba lần câu “Hôm nay thời tiết đẹp thật đấy”, Hàn Hiểu cũng muốn nói chút gì đó, cô dùng hết dũng khí nói một câu: “Dạ, đúng là không có một gợn mây!”

Nhưng vừa nói xong lại thấy phía chân trời có một đám mây trắng mỏng, cô xấu hổ im lặng.

Ba người kia cũng nhìn thấy, Diệp Căng Hoài và Như Lâm giả bộ không có việc gì, còn Trác Kiềm cười rộ lên: “Đương nhiên là không có một gợn mây rồi, bên này trời xanh ngắt một màu luôn ấy chứ!”

Diệp Căng Hoài cười lớn, lại quay đầu giáo huấn con gái: “Con thấy Trác Kiềm nhà người ta chưa, nói đỡ lời cho người khác không chỉ cần khôn ngoan mà hiểu biết cũng phải nhiều.”

Hàn Hiểu dỗi, quay mặt đi không nói gì, Trác Kiềm đổi chủ đề, giơ máy ảnh lên: “Chỗ này chính là nơi vị nhiếp ảnh gia nổi tiếng lần trước đến chụp, ba mẹ mau qua đây, con chụp hình cho ba mẹ nào!”

Đến khi xuống núi đã là chạng vạng. Đối với người trung niên, tình yêu mãnh liệt khiến họ háo hức muốn thể hiện mình vẫn còn trẻ lắm, Diệp Căng Hoài và Như Lâm đi rất nhanh, vừa nắm tay bước đi vừa hát những ca khúc mà hai người đều thích. Đó đều là những bài hát thịnh hành vào những năm tám mươi, mỗi khi hát, họ đều quay đầu nhiệt tình cổ vũ hai đứa trẻ hát theo.

Trác Kiềm hưởng ứng đầu tiên, đến khi Hàn Hiểu thấy mình im lặng thật lỗi thời, đành phải lí nhí hát theo. Vì thế những bài nhạc xưa, nhạc trẻ lần lượt cất lên, vang vọng khắp núi rừng, khiến ôi người dù thật lòng hay miễn cưỡng đều chìm đắm trong mê say, trầm mình trong những giai điệu tuyệt vời. Những bài hát của Diệp Căng Hoài và Như Lâm, Trác Kiềm và Hàn Hiểu đều không biết; còn Hàn Hiểu và Trác Kiềm hát, Diệp Căng Hoài và Như Lâm chưa nghe bao giờ, nhưng không sao, bởi mọi người đều biết, dù ca khúc cũ – mới thế nào đi nữa, cũng đều truyền tải giai điệu muôn thuở tình yêu.

Khi xuống tới chân núi, những tia nắng ấm áp vẫn còn chiếu rọi, chân trời có một vệt đỏ chạy dài, mềm mại đáng yêu, tựa như một dấu chấm lửng tuyệt đẹp.

16. Chương 16

Chuyến đi dã ngoại ngắn ngủi ngày đó đã gợi lên hứng thú trong lòng Diệp Căng Hoài và Như Lâm. Trên đường về nhà hai người bàn luận, liền quyết định đi du lịch một chuyến, coi như đền bù tuần trăng mật.

Hai đứa trẻ đã mười lăm, mười sáu tuổi, tự lo cho bản thân cũng như chăm sóc người khác không thành vấn đề gì hết, vả lại bọn họ ở khu chung cư cao cấp an ninh rất tốt nên để bọn trẻ ở nhà cũng không có gì phải lo lắng. Như Lâm ngày trước ở cùng ba Trác Kiềm không phải làm gì nên sau khi ly hôn chỉ mở một cửa hàng nhỏ, giao cho nhân viên quản lí là được, còn Diệp Căng Hoài xin công ty nghỉ phép là xong; hai người sau khi sắp xếp ổn thỏa nhanh chóng lên đường đi Tứ Xuyên du hí.

Ba mẹ vừa đi khỏi, hai đứa trẻ liền tự do thoải mái, tí như tha hồ xem ti vi, thích kênh nào xem kênh đó, không cần lo lắng gì hết. Hàn Hiểu thích nhất là tối thứ bảy được ngồi xem ‘The silence of the lamds’ và ‘Rồng đỏ’. Cô cực kì thích phim ‘The silence of the lamds’, nhưng Diệp Căng Hoài cấm không cho cô xem vì ông nghĩ phim kinh dị không tốt với sự phát triển trí tuệ của trẻ nhỏ. Còn nữa, Hàn Hiểu biết tới bộ phim ‘The silence of the lamds’ là khi cô lên qua nhà Trác Kiềm chơi, đó cũng là khoảng thời gian Diệp Căng Hoài và Như Lâm còn đang tư tình vụng trộm. Không lâu sau đó Hàn Hiểu mới ngộ ra, hồi đó có một thời gian dài mẹ Trác Kiềm không ở nhà, là vì bận hẹn hò với ba cô.

Những tâm tư đó từng chút một gặm nhấm tình cảm tốt đẹp của hai người, sau này cô không bao giờ muốn nhớ lại nữa, cũng không bao giờ muốn nhắc tới một thời vui vẻ vô tư bên anh.

Một nguyên nhân khác khiến Diệp Căng Hoài không cho Hàn Hiểu xem phim kinh dị là vì cô cực kì nhát gan. Mỗi lần xem xong đều bị ám ảnh một thời gian dài, sau đó cứ quần lấy mẹ bắt mẹ ngủ cùng. Từ lúc Diệp Căng Hoài cấm cô xem rồi đến khi ông và mẹ cô ly hôn, Hàn Hiểu đã hai năm không xem phim kinh dị rồi. Cô nghĩ mình đã lớn chắc không còn nhát gan như xưa nữa, mà bộ phim này được quảng cáo rầm rộ, sao cô có thể cảm lòng được chứ!

Nhưng đến khi xem ‘Rồng đỏ’, cuối cùng Hàn Hiểu vẫn thấy sợ. Trác Kiềm xuống lầu thấy cô đang dán mắt vào TV cũng ngồi xuống xem cùng. Bình thường nếu chỉ có hai người xem TV, Hàn Hiểu đều đứng dậy

đi trước, để TV cho anh xem một mình là xong. Nhưng hôm nay khác, không xem thì tiếc, với lại có anh ngồi bên cũng đỡ sợ hơn.

Xem xong phim đã gần nửa đêm, Hàn Hiểu lên lầu đánh răng rửa mặt trước, Trác Kiếm ở dưới xem chương trình thể thao một lát rồi tắt đèn đi ngủ.

Leo lên giường nằm Hàn Hiểu còn trầm đặc ý, nghĩ mình đúng, lớn rồi lá gan cũng lớn theo, xem phim kinh dị cũng không sợ nữa, không cần người ngủ chung vẫn có thể đánh một giấc ngon lành.

Nhưng tới nửa đêm, đột nhiên trời mưa lớn.

Tiếng mưa ầm ầm giống như từng cục sắt lớn đập vào cửa khiến Hàn Hiểu giật mình tỉnh dậy. Cô nghĩ đến ‘Rồng đỏ’, tiếng ầm ầm ngoài cửa giống như tiếng kẻ bắt cóc đang phá cửa vào, rồi cả tiếng súng bắn nữa, điều cô nghĩ đến đầu tiên là: Tiếng mưa như vậy có thể che đi tiếng của kẻ bắt cóc!

Cô lùi vào góc giường không biết nên làm gì, chợt tiếng điện thoại bàn vang lên, dọa cô thót tim. Nhưng lúc này cô rất cần người giúp đỡ, vội vàng nhắc ống nghe, run rẩy nói tiếng “A lô”.

Bên kia vang lên tiếng Trác Kiếm: “Đừng sợ, tớ ở đây mà.”

Hàn Hiểu ghen ngào, không thể nói rõ cảm xúc. Anh không hỏi “Cậu có sợ không” mà bảo cô đừng sợ, lời nói quan tâm dịu dàng không gì sánh nổi.

Hàn Hiểu không biết nói sao, chỉ “Ừ” một tiếng. Cô biết Trác Kiếm gọi vì nghĩ cô sợ sấm sét nhưng cô không muốn nói cho anh biết thực ra cô sợ vì nghĩ tới cảnh đột nhập vào nhà giết người trong phim. Một bên cô thấy mình lo lắng cũng đúng, cần phải nhắc nhở để anh cảnh giác nhưng lý trí lại cho rằng cô chỉ đang hoang tưởng lung tung, nói ra chỉ khiến người ta chê cười. Mặt khác, cô không dám nói vì sợ mình nói rồi, khiến kẻ xấu đến thật thì sao.

Trác Kiếm im lặng một lát, lại hỏi: “Cửa sổ phòng cậu có đóng không?”

Trời không quá nóng nên không cần bật điều hòa, Hàn Hiểu chỉ mở cửa sổ át, mà bàn học của cô đặt sát bên cửa sổ, nếu không đóng cửa nước mưa tạt vào sẽ ướt hết sách vở.

Hàn Hiểu xấu hổ trả lời: “Không đóng.”

Cô ngượng ngịu giải thích không dám lại đóng cửa, vì sợ lỡ may có người xấu đang chờ sẵn ở ngoài, cô lại gần bị hãm giết thì sao.

Trác Kiếm hình như cũng hiểu, không nói những câu đại loại như “Cậu nhanh đóng cửa sổ lại đi” mà nói thẳng: “Tớ qua đóng cửa sổ giúp cậu, được chứ?”

Hàn Hiểu sao có thể nói không được, vội vàng ‘Ừ’ một tiếng.

Cô bật đèn, xuống giường mở cửa cho Trác Kiếm. Trác Kiếm giúp cô đóng cửa sổ xong, bất chợt một tiếng sấm nổ vang, Hàn Hiểu giật bắn, hốt hoảng nhìn ra ngoài cửa, thấy ngoài nhà tối thui lại có một đốm sáng.

Cô vội kéo Trác Kiếm, chỉ vào đốm sáng run rẩy nói: “Cậu nhìn xem, dưới lầu có cái gì sáng vậy?”

Trác Kiếm bình tĩnh như không: “Không có gì đâu, là máy tính thôi.”

Cô hốt hoảng: “Sao máy tính tự đứng sáng vậy?”

Trác Kiếm trả lời cô: “Trước khi ngủ tớ có tải phim, lúc này sấm chớp ghê quá, cậu không thấy nhà cũng bị rung một chút sao, chắc máy tính bị lỗi mạng.”

Hàn Hiểu nói “VẬY À”, trong lòng vẫn chưa hết sợ, Trác Kiếm tự nhiên cầm tay cô: “Đừng sợ, ngủ đi! Nếu cậu còn lo thì để tớ xuống nhà xem sao.”

Hàn Hiểu không cần suy nghĩ, lập tức kéo tay anh: “Không cần đâu!”

Trác Kiếm quay lại nhìn cô, nhú mày ngạc nhiên.

Hàn Hiểu bất chấp, nói hết suy nghĩ trong lòng: “Lỡ có người xấu thì làm sao bây giờ? Lỡ người xấu đứng núp dưới lầu hay trèo cửa sổ phòng sách vào thì sao? Cậu xuống lầu bị đánh tớ biết làm sao bây giờ?”

Trác Kiềm cười cười, dịu dàng nói: “Được rồi, không đi thì không đi, tớ đi ngủ đây, cậu cũng ngủ đi nhé, đừng sợ nữa.”

Trên thế gian này chuyện đồng ý rồi nhưng khó thực hiện nhất có lẽ là “không sợ”. Hàn Hiểu quay về giường ngủ nhưng vẫn bất an, cứ nhìn chằm chằm ra cửa, nhìn lên ánh sáng mờ mờ ảo ảo hắt lên cửa kính. Một lát sau, đột nhiên ánh sáng kia biến mất, sấm chớp cũng im theo, giống như nguy hiểm đang từ từ kề cận.

Cô chợt nghĩ đến, tia chớp vừa rồi... sao mình không thấy phòng rung một chút nhỉ? Không lẽ người xấu từ ngoài len vào đục trủng máy tính nên máy tính hết rung sao?

Cô tưởng tượng lung tung đủ thứ chuyện, không biết đến mấy giờ, cũng không biết mình đã thiếp đi như thế nào, chắc là mệt quá ngủ quên. Nhưng trong cơn mộng mị, cô còn không ý thức được mình đang ngủ, bởi vì cô vừa ngủ vừa mơ lung tung, cô mơ thấy mình và Trác Kiềm bị hàng xóm đuổi giết, hai người chạy trốn chết, vừa sợ hãi tuyệt vọng vừa tìm đường trốn thoát, nhưng chạy mãi mà vẫn vào ngõ cụt. Cuối cùng đến trong mơ cũng đều mỗi một, giấc mơ mới dần biến chuyển, êm ả bình yên hơn.

Song, mưa to vẫn suốt một đêm không ngớt, kèm theo cả tiếng sấm chớp ầm ầm, mưa vừa nhỏ hạt trong chớp mắt lại rào rạt lớn hơn, có cơn còn giống như mưa đá, đánh ầm ầm vào cửa.

Tỉnh giấc lần hai, Hàn Hiểu giống như bị một bàn tay bóp chặt cổ, cổ họng đau buốt, đến thở cũng khó khăn. Có lẽ bị sững Amidan bên trái, cầm trái và bên tai giống như cũng bị sững theo, còn cảm thấy mạch máu cũng giật giật.

Cùng lúc, Hàn Hiểu thấy giữa hai chân dính dính, cảm giác này rất quen thuộc, không biết có phải do sợ hãi quá độ hay không mà kì sinh lí cũng tới sớm. Dù có sợ thế nào đi nữa thì cô vẫn phải lấy hết cam đảm đứng dậy vào nhà vệ sinh, lúc này mới thấy toàn thân lạnh buốt, có lẽ mưa to làm nhiệt độ giảm xuống nên cô mới lạnh như vậy, lúc quay về lại phải mở tủ lấy chăn ga ra thay.

Từ đó đến sáng cô cực kì mệt, cổ họng đau, bụng cũng đau, cứ nửa tỉnh nửa mê lăn qua lăn lại, mê man tới sáng.

Trác Kiềm thấy cô sáng rồi vẫn chưa dậy, tưởng cô mất ngủ cả đêm, giờ mới ngủ được một lát nên cũng không gọi, đến sau lại chờ mãi tới trưa mà vẫn không thấy cô ra khỏi phòng mới thấy không ổn. Anh gõ cửa, nghe giọng cô yếu ớt trả lời, vội chạy vào phòng ba mẹ lấy chìa khóa mở cửa.

Hàn Hiểu vui mình trong chăn, mặt đỏ bừng mỗi một dọa Trác Kiềm hoảng hốt, anh sờ trán thấy nóng phồng cả tay, vội lấy áo khoác mặc cho cô: “Để tớ gọi taxi, chúng ta đi bệnh viện.”

Hàn Hiểu cố hết sức lắc đầu: “Không cần đâu, tớ uống thuốc ra mồ hôi là khỏe thôi, không cần đi bệnh viện.”

Trác Kiềm chần chờ. Anh biết cô sợ đi bệnh viện nhưng nghĩ lại cũng đúng. Cô mới phát sốt, ở nhà quan sát một ngày rồi đi viện cũng không sao. Vì vậy anh đắp khăn lạnh cho cô, đợi cô ngủ một lát rồi xuống bếp nấu canh trứng gà.

Trác Kiềm nấu xong canh trứng mang lên lầu ngoài trời lại xắm xịt chuyển mưa, vừa khéo để Hàn Hiểu an ổn trong ổ chăn dưỡng bệnh.

Hàn Hiểu cầm chén canh, ngẩng đầu nhìn Trác Kiềm một cái, hơi bối rối hỏi: “Sao cậu làm được vậy?”

Trác Kiềm nhăn mặt: “Tớ xem hướng dẫn trên mạng.” Nói xong, vẽ mặt anh uể oải: “Tớ thấy hình chụp trên mạng trông vừa mịn vừa mềm giống caramen á, nhưng không biết tớ làm sao mà nó cứ cứng ngắt như vậy, trên mặt còn nhăn nhúm nữa.”

Hàn Hiểu cúi đầu ăn một miếng, nói: “Không sao mà, tớ thích ăn cứng như vậy.”

Trác Kiềm khó hiểu: “Không phải cậu thích ăn mềm một chút à?”

Hàn Hiểu im lặng ăn canh trứng, không trả lời.

Câu hỏi này cô không cách nào trả lời được.

Trác Kiềm nhìn cô, dần hiểu ra vấn đề. Anh cứ tưởng cô thích ăn canh trứng mềm vì mọi khi Như Lâm nấu như vậy, Hàn Hiểu cũng giống Diệp Cầm Hoài đều khen ngon. Hóa ra tất cả đều là khách khí, không phải thật lòng.

Dù thế nào đi nữa cũng không phải là mẹ mình.

Trác Kiềm nhẹ giọng nói: “Để bữa sau tớ nói với mẹ.”

Hàn Hiểu vội từ chối: “Không cần đâu!”

Trác Kiềm nói: “Vậy sau này mẹ làm cậu ăn ít thôi, có cơ hội tớ làm cho cậu ăn.”

Hàn Hiểu không nói gì nữa, chỉ im lặng ăn canh trứng gà, rồi uống thuốc Trác Kiềm đưa, vừa nằm xuống lại ngủ tiếp.

Dù sao cũng là thanh niên khỏe mạnh tràn đầy sức sống, lúc Hàn Hiểu tỉnh dậy đã hết sốt, mà mưa cũng tạnh, bên ngoài cửa sổ là bầu trời trong xanh và ánh mặt trời ấm áp, giống như đang mỉm cười vẫy chào cô.

17. Chương 17

Nghỉ hè lớp chín năm ấy, tình cảm giữa Hàn Hiểu và Trác Kiềm tốt đẹp bất ngờ.

Tuy nhiên, cũng giống như sau lần Trác Kiềm vất vả dùng bộ tranh minh họa tập san và xin tài trợ của công ty ba mình đổi lấy thiện cảm của Hàn Hiểu, lại vì vụ án trộm quần lót mà kiềm củi ba năm thiêu một giờ. Mới lên cấp ba không lâu, hai người lại có một trận cãi nhau lớn.

Lớp mười là “giai đoạn vàng” hiếm có. Vì khi đó mới vượt qua kì thi chuyển cấp ác liệt, ai ai cũng muốn thoải mái nghỉ xả hơi, dù chương trình học có nặng nề đến đâu cũng vậy, vả lại còn hai, ba năm nữa mới thi đại học, chưa cần phải lo.

Vì thế nhiều hoạt động ngoại khóa bị ngưng trệ lại tiếp tục được tổ chức.

Mới vào lớp mười, trường đã tổ chức cuộc thi diễn kịch, lớp Hàn Hiểu sau khi thống nhất bàn bạc, quyết định chọn vở kịch “Cô bé lọ lem”, Hàn Hiểu đóng vai lọ lem, Trác Kiềm vai hoàng tử, còn mục dì ghẻ là Kiều Tiểu.

Có Trác Kiềm lớp cũng được thơm lây, chủ yếu là được nhờ công ty quảng cáo của ba anh. Ví dụ như đạo diễn vở kịch là từ công ty mời đến, trang phục biểu diễn cũng nhờ công ty may cho.

Dù xét ở góc độ nào thì Trác Kiềm cũng là người thích hợp đóng vai hoàng tử nhất, không phải vì anh góp công lớn, dù không có thì vai này cũng thuộc về anh. Với lại, từ nhỏ anh đã đi diễn nhiều nơi, có nhiều kinh nghiệm, mà khí chất tao nhã cùng vóc dáng thư sinh của anh chính là sinh ra để làm hoàng tử. Còn trong mắt nữ sinh mà nói thì chuyện chẳng hề phức tạp như vậy, chỉ cần một điều kiện cũng đủ để bầu anh làm hoàng tử, đó là vì —anh vô cùng đẹp trai.

Đối với chuyện này, chỉ có duy nhất một người trong lớp không phục – đó là Triệu Nam. Cậu ta cũng có năng khiếu diễn kịch nhưng chỉ cần liên quan đến hoàng tử công chúa đều không đến lượt cậu ta diễn vai chính. Lúc đầu cậu ta muốn diễn vở “Vịt con xấu xí”, đến kịch bản cũng viết xong xuôi nhưng sau cùng lại thua kịch bản “Cô bé lọ lem” của Hàn Hiểu.

Vậy nên đến hôm chọn diễn viên, lúc các bạn nữ nói Trác Kiềm sinh ra để làm hoàng tử, cậu ta châm chọc: “Thấy ghê! Làm gì có soái ca nào đen như cậu ta chứ? Chỉ có đàn ông da trắng mới được xưng là anh tuấn thôi!”

Vừa mới biết kịch bản mình được chọn lại được đóng vai nữ chính, Hàn Hiểu cũng thẳng thừng đáp trả: “Mình không đẹp trai cũng không cần ganh tị tới mức đim chết người khác như vậy chứ?”

Nói xong câu đó, cô vừa quay đầu đã bắt gặp ánh mắt nóng rực của Trác Kiềm. Hàn Hiểu vội cúi xuống, thắm máng bản thân nhiều lời, nói vậy làm gì chứ.

Việc tập luyện vẫn diễn ra vô cùng thuận lợi. Hai ngày trước khi diễn, Hàn Hiểu đi cùng Trác Kiềm đến công ty ba anh thử trang phục.

Trước khi đi giáo viên còn hỏi Trác Kiềm: “Hai em đi có được không? Có cần mọi người đi thử một lần luôn không?”

Trác Kiềm từ chối: “Chỉ cần em và bạn Hàn Hiểu là được. Dù sao cũng chỉ cần cô bé lọ lem xinh đẹp là được, còn các bạn khác dù trang phục không vừa cũng không sao. Mà nhà thiết kế ở công ty ba em hơi kì quái, không thích đông người.”

Giáo viên thấy anh nói cũng có lí, bèn đồng ý để hai người đi.

Hàn Hiểu đi theo Trác Kiềm đến công ty, vừa tới đã thấy có người đứng đợi, dẫn Hàn Hiểu vào phòng thử đồ. Người ta nhiệt tình như vậy khiến Hàn Hiểu hơi bất ngờ, cô cứ nghĩ đúng ra bọn cô phải chờ một lúc mới có người dẫn đi xem trang phục, chọn lựa, rồi cuối cùng mới mặc thử chứ.

Thế này giống như người ta đã chuẩn bị sẵn cho bọn cô vậy.

Mà sự thật đúng là như vậy, nhân viên đã chuẩn bị sẵn cho cô hai bộ trang phục treo trong phòng thử. Khi ánh mắt Hàn Hiểu lần đầu tiên lướt qua bộ váy lọ lem mặc ở vũ hội, cô không khỏi sửng sốt, trong lòng thốt lên:

Chính là nó!

Đó là một chiếc váy công chúa trắng muốt không tay, thân váy đính ren lụa bông bênh để khi ở vũ hội cô nhảy múa xoay tròn váy sẽ xòe rộng, cô sẽ giống như đang ở trên những đám mây, bay cùng các vì tinh tú.

Nhưng dù sao cô vẫn là cô bé mười lăm tuổi, mặc váy không tay đã ngượng ngùng không dám gặp người rồi, đằng này chiếc váy còn hở một khoảng lưng nữa. Cô chôn chân trong phòng thử đồ, ngẩn ngía mình trong gương, lại không dám ra ngoài. Vất vả lắm mới lấy được can đảm đi ra, nhưng đến cửa cứ dừng dằng mãi.

Cô ở trong phòng thử đồ nữ, còn Trác Kiềm cũng thay đồ ở phòng nam. Hai người đều thống nhất mặc xong sẽ ra ngoài để mọi người xem thử, nhưng anh đứng đợi ở cửa một lúc lâu vẫn không thấy Hàn Hiểu đi ra, thấy hơi lo lắng, hỏi nhà thiết kế: “Hàn Hiểu vẫn chưa ra sao?”

Nhà thiết kế cũng lo lắng theo: “Đúng ra không cần lâu như vậy chứ, có khi nào đi vệ sinh không nhỉ?”

Stylish cũng bồn chồn: “Theo lý thuyết không nên lâu như vậy, có khả năng là đi vệ sinh!”

Im lặng một lát, nhà thiết kế lại nói: “Yên tâm đi, cuống lên làm cái gì! Sớm muộn gì cậu cũng được thấy mà. Anh thấy cô bạn gái nhỏ của cậu búng bình lắm đấy, thảo nào cậu phải vắt óc tìm cách lấy lòng cô bé. Đại ca cam đoan với cậu, nếu cô bé biết váy này do chính tay cậu thiết kế, chắc chắn sẽ ôm lấy cậu khóc ròng bày tỏ yêu thương nhưng nhớ à xem!”

Trác Kiềm bịt miệng anh ta, ngăn cấm: “Em cảnh cáo anh đấy, không được cho cô ấy biết váy này do em tự thiết kế, nếu không mai em mách ba xử lí anh!”

Hàn Hiểu vừa định đi ra, lại nghe được đoạn đối thoại này.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, thấy mình giống như bị cả đám người lừa gạt. Cô lập tức quay vào phòng thay đồ cởi váy, rồi ra ngoài kiên quyết nói với nhà thiết kế cái váy kia quá hở, vừa không hợp với cô vừa không thể qua xét duyệt của nhà trường. Đến lúc đó nhà trường sẽ hủy tiết mục của cả lớp, vậy nên nhất định phải đổi bộ váy kín đáo khác.

Nhà thiết kế nói thế nào cũng không thay đổi được ý của cô mà Trác Kiềm đứng bên đồng ý cũng không được, phản đối cũng chẳng xong, đành trơ mắt mình cô cầm một bộ váy xấu xí khác đi mặc thử.

Trên đường về nhà, mặt Trác Kiềm đen thui, chẳng nói chẳng rằng với Hàn Hiểu; Hàn Hiểu lại càng không chủ động bắt chuyện với anh. Thế nên hai người im lặng bước đi, không hề biết trong mắt những người qua đường, hai người họ giống như đôi tình nhân đang giận hờn ngang bướng.

Hai ngày sau, vở kịch “Cô bé lọ lem” của bọn họ chính thức công diễn.

Giống như tiết Sinh học hai năm về trước, trong quá trình diễn lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Nhưng chuyện ngoài ý muốn này khác với lần trước ở chỗ được mọi người hưởng ứng kịch liệt, được đánh giá rất cao.

Đó là: Kiều Tiểu tát Hàn Hiểu một cái.

Dĩ nhiên tình tiết này có trong kịch bản, vì thể hiện sự cay nghiệt của dì ghẻ với cô bé lọ lem nên trong kịch bản có một cảnh dì ghẻ tát cô bé lọ lem.

Nhưng vấn đề ở chỗ: Trong quá trình tập, đạo diễn đã hướng dẫn Kiều Tiểu cách đánh giả như thế nào, rồi Hàn Hiểu phối hợp ra sao để thể hiện chân thật nhất. Đơn giản là Kiều Tiểu khi tát sẽ hướng tay vào bên trong sân khấu để vỗ lên bàn tay kia, tạo tiếng đánh thật lớn, còn Hàn Hiểu sẽ theo đó lấy tay ôm mặt nghiêng người, che đi động tác vỗ tay của Kiều Tiểu. Sau khi luyện tập nhiều lần thuần thục, dưới khán đài sẽ thấy cảnh tát rất thật.

Nhưng khi diễn, Kiều Tiểu lại không giống trong diễn tập, thẳng tay tát mạnh lên mặt Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu vừa đau vừa bất ngờ, ôm mặt ngã quỵ xuống không thể tin được, nước mắt cùng bên má đỏ bừng lại vô cùng đúng chỗ.

Khán giả bên dưới sững sốt, sau đó vỗ tay vang dội, đều khen lớp này diễn xuất tốt, diễn viên có tinh thần hi sinh.

Mà những người đứng hai bên cánh gà chờ đến lượt diễn lại thấy vô cùng rõ ràng, mọi người đều hiểu, Kiều Tiểu đánh thật chứ không phải diễn trò.

Nếu Kiều Tiểu có thể ngụy biện rằng cô ta làm vậy là để cho vở kịch được diễn một cách chân thật nhất thì Trác Kiềm cũng có thể dùng lí do như vậy, bởi sau đó anh cũng tự ý thêm một tình tiết.

Hoàng tử tìm thấy cô bé lọ lem cũng đồng thời phát hiện mụ dì ghẻ và hai người chị bày mưu gọt chân cho vừa chiếc giày, sau đó anh tát mụ dì ghẻ một cái.

Một khắc đó, dưới khán đài vang vọng tiếng vỗ tay, khán giả hô lên ác giả ác báo, cái tát mang đầy tức giận, nên Kiều Tiểu cũng đành im lặng ôm một bên má, chịu đựng cái tát còn mạnh gấp mấy lần cô ta tát Hàn Hiểu.

Đương nhiên Hàn Hiểu không vì chuyện này mà giận Trác Kiềm, cô không phải loại người không biết phân biệt phải trái. Nếu không có vụ việc kia phát sinh, có khi cô còn cảm ơn anh đã trả thù giúp cô, và cũng bỏ qua chuyện lúc trước anh tự tiện thiết kế bộ váy hở lưng cho cô mặc.

Nhưng vấn đề là ở cảnh cuối cùng, Trác Kiềm hôn Hàn Hiểu.

Đây là tình tiết có trong kịch bản, đạo diễn chỉ đạo ở cảnh cuối cùng hoàng tử hôn cô bé lọ lem rồi màn từ từ hạ xuống.

Cũng giống vậy, đạo diễn hướng dẫn hai người cách hôn giả, từ đầu tập luyện đều là hôn giả, dù từ góc độ người xem là hai người đang hôn thật nhưng thực tế chỉ là giả mà thôi.

Đến khi diễn, Trác Kiềm không làm theo lời đạo diễn mà hôn thật.

Hàn Hiểu choáng váng, đây là lần thứ hai cô gặp chuyện không ngờ tới như thế, cô cũng chẳng thể nghĩ xem chuyện nào tệ hơn. Cô không tin được trọn tròn hai mắt, sững sờ nhìn Trác Kiềm, còn Trác Kiềm nhắm mắt lại, say mê chìm trong nụ hôn của hai người. Đây đều là nụ hôn đầu tiên của họ, cô lại không chịu hợp tác, răng của anh cắn vào môi làm cô đau, nước miếng xa lạ len vào khốe miệng, khiến cô vừa ngại ngùng vừa khó chịu.

Vấn đề ở chỗ trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người, khán giả còn huýt sáo trầm trồ khen ngợi, cô từ việc đứng yên chịu trận còn có thể làm gì khác đây?

Mãi lâu sau tấm màn mới hạ xuống, Hàn Hiểu vừa định đẩy Trác Kiếm ra thì Trác Kiếm đã buông cô trước, giống như mọi lần luyện tập, coi như không có việc gì xảy ra bước xuống sân khấu.

Hàn Hiểu giận đến run người. Cô chẳng thể nói được gì, nếu không muốn để mọi người biết chuyện họ vừa làm trên sân khấu. Hôn giả không giống như cái tát giả, bởi hai người đứng sát nhau, dù người đứng hai bên cánh gà cũng không biết họ hôn thật hay giả, Hàn Hiểu không muốn ‘chưa đánh đã khai’, dù muốn tát anh một bạt tai cũng không làm được, tức giận vô cùng cũng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Vở kịch năm đó của bọn họ được giải nhất, vang danh toàn trường.

Thật ra, nhiều năm như vậy trong lòng Trác Kiếm nghĩ gì sao Hàn Hiểu lại không biết chứ? Nhưng cô không biết bọn họ rồi sẽ đi về đâu, khi ba mẹ hai người lại tái giá sống cùng nhau như vậy.

Gia đình vốn dĩ hạnh phúc vui vẻ bị mẹ kế chia rẽ như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, mẹ mình còn đang phải đến một nơi xa lạ mưu toan cuộc sống. Hàn Hiểu biết, mẹ vẫn hi vọng tìm được một người đàn ông sẽ nguyện ý đem lại một mái ấm trọn vẹn ẹ nhưng với một người phụ nữ bốn mươi tuổi thì chuyện này nói dễ hơn làm. Mỗi khi nghĩ đến những khổ đau mẹ phải gánh chịu, cô không cách nào tha thứ ẹ kể được, thì sao lại đồng ý cảm tình của con trai bà ta chứ?

Còn với gia đình hiện tại, cô mãi mãi không thể ru êm chính mình rằng nó chính là nhà của cô được. Với cô, gia đình chỉ trọn vẹn khi cô được sống cùng ba mẹ đã sinh ra mình, trừ họ ra những người khác vĩnh viễn đều xa lạ. Nay sống trong ngôi nhà sang trọng rộng tới 180 mét vuông, nhưng cô chỉ coi nó như chỗ trú chân mà thôi, cô thường nghĩ: may là khi bị bắt tới đây sống cô đã hơn mười bốn tuổi, chỉ cần ở thêm bốn năm nữa thôi, đến khi mười tám tuổi là cô có thể ra khỏi nhà, vĩnh viễn không bao giờ quay lại đây nữa.

Nhưng nếu cô yêu Trác Kiếm, ngôi nhà này sẽ liên kết với cô càng bền chặt, sao có thể vĩnh viễn không bao giờ quay lại được nữa?

Còn nữa, nếu gả cho Trác Kiếm, tương lai có con thì làm sao bây giờ? Đứa bé sẽ xưng hô với người lớn thế nào cho phải? Nên gọi Diệp Căng Hoài là ông nội hay ông ngoại? Gọi Như Lâm là bà nội hay bà ngoại đây? Nếu dựa theo quan hệ ruột thịt mà xưng hô thì dễ, nhưng nếu đứa bé hỏi mình: tại sao nhà người khác đều là ông bà nội ở cùng nhau, ông bà ngoại ở cùng nhau, còn nhà mình sao ông ngoại lại ở cùng bà ngoại? Lúc đó biết trả lời thế nào?

Trong mắt người lớn, những băn khoăn lo lắng này của Hàn Hiểu chỉ bình thường như cân đường hộp sữa. Nhưng với đứa trẻ như Hàn Hiểu khi đó, thì đây chính là chuyện vô cùng lớn lao, là chuyện dù lo nghĩ thế nào cũng không thể tìm ra kết quả.

Trước cái kết quả ấy, dù Trác Kiếm nghĩ thế nào, hay tình cảm thật sự của Hàn Hiểu ra sao đều chỉ là con kiến, vô cùng bé nhỏ không đáng nhắc tới.

18. Chương 18

Sau vụ diễn kịch ngày ấy, rõ ràng Hàn Hiểu luôn đặt Trác Kiếm ngoài vùng quan tâm, không hề nói chuyện hay trao đổi gì với anh hết nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược. Trác Kiếm không những xuất hiện ở mọi nơi mà còn càng thêm bá đạo ngập tràn trong thế giới của cô.

Nếu hỏi cô nguyên nhân cụ thể ở chỗ nào thì cô cũng không thể nói rõ được, không lẽ bắt nguồn từ tiết thể dục ư?

Lên cấp ba, thi cuối kỳ có môn bóng rổ, nội dung thi là dẫn bóng và ba bước ném bóng vào rổ. Nam sinh yêu cầu chạy hai vòng quanh sân, ném bóng bốn lần, nếu ba lần bóng vào rổ thì đậu; còn nữ sinh thì chạy một vòng quanh sân, ném bóng vào rổ hai lần thì đậu.

Giáo viên yêu cầu cực kì nghiêm khắc, không những phải chạy trong thời gian quy định, mà dù động tác ném bóng có đẹp đến đâu chẳng nữa, nếu bóng không vào rổ thì cũng đánh rớt, ai cũng không ngoại lệ. Mà

nếu không qua môn bóng rổ thì học kì sau không cần học gì nữa, chỉ cần lo luyện bóng rổ thôi.

Đến lúc kiểm tra, nữ thi trước nam, Hàn Hiểu đau khổ lọt vào top bảy nữ sinh thi rớt.

Sau đó đến lượt các bạn nam thi, mọi người lại được mở rộng tầm mắt khi thấy Trác Kiềm ném trượt bóng, vô cùng ‘vinh dự’ rớt môn bóng rổ.

Phải biết rằng anh là chủ lực của đội bóng rổ đấy! Không nói những chuyện khác, danh hiệu “bàn tay vàng” của anh đã vang xa cả ngoài trường nữa.

Giáo viên thể dục mặt đen thui, vô cùng phẫn uất. Nhưng còn cách nào nữa chứ? Vừa rồi đã tuyên bố trước mặt mọi người là quyết không có ai ngoại lệ, nay học trò cứng té ngựa, thầy cũng đành phải theo luật thôi.

Còn những bạn học khác cùng chung số phận, thoát cái ai nấy đều ngẩng cao đầu hãnh diện: thấy chưa, đến Trác Kiềm còn rớt, bọn ta rớt có gì phải xấu hổ chứ? Không những không xấu hổ, mà là vô cùng quang vinh đó!

Vì vậy suốt một học kỳ tiếp theo, khi người ta đánh bóng chuyền, bọn Trác Kiềm và Hàn Hiểu đánh bóng rổ; khi người ta chạy tám trăm mét, bọn Hàn Hiểu và Trác Kiềm vẫn còn đang đánh bóng rổ. Mới đầu những người khác còn ganh tị vì bọn họ không phải học những môn thể thao khác nhưng một thời gian lâu như vậy cũng chán vô cùng. May mà giáo viên thể dục không quản bọn họ nghiêm khắc lắm bởi dù sao cuối kì thi đậu hay rớt là việc của bọn họ.

Bởi thế, vào những giờ học thể dục sau đó, cả đám chán nản uể oải tập luyện cùng hợp lại, quyết định chia làm hai đội chơi bóng, may sao số người vừa tròn hai đội. Lời đề nghị này được hưởng ứng nhiệt liệt, dù Hàn Hiểu không muốn cùng đội với Trác Kiềm nhưng cô cũng không muốn mình lạc loài, vì thế bảy phần miễn cưỡng ba phần bất đắc dĩ gia nhập đội bóng rổ.

Hàn Hiểu xưa giờ rất ít chơi bóng rổ nên đứng ra cô không biết chứ không phải không thích. Đến khi chơi quen và thuộc các quy tắc chơi bóng, cô tiến bộ rất nhanh, mọi người đều nhận thấy cô ném bóng rất giỏi, phản ứng linh hoạt cùng phán đoán chuẩn xác giúp cô ném bóng vào rổ vô cùng chính xác. Mà sở thích của một người thường là lĩnh vực mình am hiểu nhất, sau khi nhận ra khả năng chơi bóng của mình không tệ chút nào, Hàn Hiểu rất nhanh đã thích môn thể thao này. Dần dần khi tham gia hoạt động ngoại khóa cô đều chủ động tham gia thi đấu bóng rổ, mà mọi người cũng quen khi chơi bóng đều gọi cô, một đội ba nam ba nữ đánh bóng vui vẻ.

Đến cuối học kì, mọi người trong đội bóng đều đạt điểm cao, anh đứng thi qua cuộc thi cuối kì, mà lời thề trước đây của bọn họ là qua học kì này không bao giờ chạm vào bóng rổ nữa bị quăng lên chín tầng mây, vẫn theo thói quen cùng nhau chơi bóng, đến tận khi bọn họ tốt nghiệp.

Nếu... nếu Hàn Hiểu biết bóng rổ sẽ khiến cô gặp một chuyện vô cùng tai hại, thì e rằng cô nguyện cả đời không chạm môn thể dục cũng không bao giờ chạm vào quả bóng dù chỉ một lần.

Trẻ con sức đề kháng kém, một khi bị bệnh thường dai dẳng rất lâu. Có lẽ giống như người trưởng thành khi làm việc dù mệt tới cỡ nào cũng không bệnh mà bình thường rảnh rỗi lại bệnh lúc nào không hay. Hàn Hiểu giống như tâm lý biết từ giờ trở đi mẹ sẽ bên cạnh bé mãi mãi, dù ốm đau cũng sẽ có người yêu thương chăm sóc nên bé bị bệnh kéo dài cả nửa tháng, vừa hết sốt lại bị thủy đậu, đến khi khỏi hẳn đã gần tới tết âm.

Vì vậy Trác Kiềm để Hàn Hiểu qua Tết rồi mới bắt đầu đi làm.

Nhắc đến Tết âm lịch, Hàn Hiểu khó xử vô cùng. Đây là ngày cả gia đình sum họp, Trác Kiềm và Hàn Hàn nhất định sẽ về quê đón năm mới, còn cô không biết mình đã chuẩn bị sẵn sàng để về nhà gặp ba và mẹ kế hay chưa, để có thể đối mặt với vô vàn câu hỏi của bọn họ, rằng những năm qua cô đã đi đâu, ở đâu, làm gì.

Khác với dự đoán của cô, Trác Kiềm không bắt cô về nhà cùng anh mà khi nhắc đến Tết âm lịch, Trác Kiềm lơ đãng nói: “Tết ba mẹ định đi du lịch ở Vân Nam, nói tôi không cần đưa Hàn Hàn về.”

Không đợi Hàn Hiểu trả lời, Hàn Hàn đã reo lên: “Ba ơi, vậy chúng ta cũng đi du lịch đi?”

Trác Kiềm dịu dàng hỏi: “Con muốn đi du lịch ở đâu?”

Hàn Hàn chớp chớp đôi mắt to trong veo, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động đỏ bừng: “Đi Australia, được không ba?”

Trác Kiềm và Hàn Hiểu ngạc nhiên: “Sao con muốn đi Australia?”

Hàn Hàn nắm tay Hàn Hiểu, lắc lắc khoe khoang: “Mẹ, chính mẹ nói cho con biết mà. Chúng ta ở bán cầu Bắc, Australia ở bán cầu Nam, khi chúng ta vào mùa đông thì Australia là mùa hè. Con muốn đón Tết vào mùa hè, con chưa bao giờ được đi nghỉ mát hết mà.”

Hàn Hiểu và Trác Kiềm vừa mừng vừa sợ, cùng khen bé thông minh.

Nhưng đến khi bé Hàn Hàn đi ngủ, Hàn Hiểu tràn đầy khó xử: “Tôi không có hộ chiếu...”

Trác Kiềm không nhìn cô, nói lỏng cà vạt: “Hộ khẩu của em ở chỗ tôi, mai đi làm là được.”

Hàn Hiểu kinh ngạc: “Sao hộ khẩu của tôi lại ở chỗ anh?”

Trác Kiềm lời ít ý nhiều: “Tôi mang tới. Em còn chưa biết nhỉ, mấy năm nay trên danh nghĩa em vẫn làm việc ở công ty tôi.” Anh liếc cô một cái: “Sao vậy? Định cả đời không cần hộ khẩu à?”

Hàn Hiểu im lặng không nói gì, chỉ thầm thở dài.

Một tháng sau.

Ở châu Úc bây giờ đang giữa hè, bờ biển vàng trải dài lấp lánh mang đến vô vàn bất ngờ ột nhà ba người họ. Đầu tiên là cảnh hàng trăm nam thanh nữ tú nằm tắm nắng khắp nơi trên bãi biển. Nhưng rất nhanh sau đó họ đã quên đi cảnh tượng này, bởi tâm trí đều tập trung vào biển xanh trước mắt.

Bờ biển vàng (gold coast): là bờ biển nổi tiếng của nước Úc, trải dài một màu vàng bất tận...Gold-Coast-Beach_altered

Từ trên cao nhìn xuống, qua làn nước biển xanh mượt trong veo có thể nhìn thấu tận đáy, khiến người ta có thể đắc ý chỉ trỏ: đây là bãi cát, đó là đám rong biển, bên kia là rặng san hô... Vì độ sâu khác nhau nên màu nước biển cũng khác, chỗ này đậm chỗ kia nhạt, lung linh xinh đẹp vô cùng. Bãi biển đẹp như thế này xưa giờ Hàn Hiểu và Hàn Hàn chỉ được thấy trên TV, không ngờ một ngày có thể nhìn thấy tận mắt.

Không hổ danh là khu du lịch nổi tiếng thế giới, du khách và người dân địa phương qua lại như mắc cửi, ven đường đứng đầy người cho thuê trang phục truyền thống hoa hòe và người chụp ảnh dạo, lấy dăm ba đồng tiền phí. Hàn Hiểu dù sao cũng mới hai tư tuổi, một khi thoát khỏi áp lực cuộc sống liền quay về là một cô bé ham vui ham chơi. Nhìn thấy thuyền trưởng Jack trong phim Cướp biển vùng Caribe, cô bật cười, anh ta cầm một thanh kiếm chìa vào cổ cô gái chụp hình, khuôn mặt “thanh niên nghiêm túc” vô cùng gương gạo. Trác Kiềm thừa dịp Hàn Hiểu ôm Hàn Hàn cười không thôi, bất ngờ nói một câu: “Hai người này làm việc không chuyên nghiệp gì hết!”

Hàn Hiểu nhìn theo liền thấy David Jones đứng bên cạnh Jack, càn cười ngặt nghèo.

Khi chưa đến Australia, Hàn Hàn ngày nào cũng quần lấy Trác Kiềm hỏi đi hỏi lại những câu như “Chúng ta sẽ đi đâu vậy ba?”, “Chỗ đó trông như thế nào?”, “Ở đó có nhiều chỗ chơi không ba?”... Đó cũng là những câu Hàn Hiểu muốn biết nhưng cô không thể trắng trợn hỏi giống con được, đành ngồi bên cạnh nghe trả lời. Trác Kiềm nói: “Con biết không, ba có một khách hàng người Australia, có một lần ba hỏi ông ta “Lễ Giáng sinh ở bên đó mọi người thường làm gì?”, con đoán xem ông ta trả lời sao nào? Ông ấy nói là ‘We go to the beach!’ “

Câu trả lời xa lạ nằm ngoài dự đoán khiến Hàn Hiểu và Hàn Hàn bật cười, Trác Kiềm lại nói tiếp: “Vậy nên chúng ta cũng đi biển, đến bờ biển vàng nổi tiếng nhất của Australia. Sau này nếu ai hỏi chúng ta Tết âm lịch làm gì, chúng ta cũng có thể trả lời là ‘We went to the beach!’ có đúng không nào?”

Bờ biển vàng chính là một vương quốc rộng lớn trên biển. Vừa từ khách sạn đi ra tản bộ một quãng ngắn, bọn họ thích thú phát hiện chỉ cần lơ đãng cúi đầu là có thể bắt gặp cả loài cua vó ngựa mà bình thường chỉ thấy ở những công viên hải dương hoặc khu du lịch Thủy cung mà thôi. Khởi đầu tốt đẹp này khiến một

nhà bọn họ vô cùng hào hứng, suốt dọc đường đi cứ chăm chú nhìn xuống tìm xem còn gặp điều bất ngờ gì nữa không.

Mà vốn dĩ gọi ‘bất ngờ’, bởi đó là những điều chúng ta không thể đoán trước được. Kế tiếp, một lúc lâu họ chỉ nhìn thấy những đàn cá nhỏ đủ màu sắc. Nếu so với bờ biển Trung Quốc thì đó đã rất tuyệt vời rồi, nhưng con cua vỏ ngựa vằn rồi gây ấn tượng cho họ quá mạnh, nên những đàn cá đó chẳng còn giá trị gì để nhắc tới.

Đến khi họ bắt đầu cảm thấy thất vọng chuẩn bị bỏ cuộc, bỗng Hàn Hàn kinh ngạc hét lên: “Ba mẹ nhìn kìa, đó là cái gì vậy?”

Hàn Hiểu và Trác Kiềm nghe thấy ngẩng đầu nhìn. Nơi đây là một eo biển nhỏ, dưới nước tựa như có con quái vật vừa lướt qua, để lại từng gợn sóng lan rộng.

Hàn Hiểu ngơ ngác, nói chắc là rong rêu gì đó thôi.

Nhưng cô vừa dứt lời, con ‘quái vật’ đã lao ra khỏi mặt nước...

Là một con cá heo rất lớn!

Một nhà ba người cùng thốt lên “oa”, ánh mắt chăm chăm nhìn theo bóng dáng cá heo biến mất, luyến tiếc không nỡ chớp mắt. Vài giây sau, cá heo lại nhảy lên lần nữa, để lộ thân mình to lớn trên mặt nước, mà lúc này nó càng bơi lại gần bờ, khiến bọn họ vừa cười vừa thích thú.

Vì vậy Hàn Hiểu một tay kéo ba, một tay kéo mẹ, chạy theo con cá heo nhảy lên nhảy xuống, mà phía trước là một bờ biển trống trải, xa xa là những rặng đá, còn có một chiếc tàu lớn chở khách tham quan, cảnh đẹp vô tận. Trác Kiềm cầm máy chụp hình đi sau hai mẹ con không ngừng nói: “Nhanh nào, Hàn Hàn quay lại đây chụp một tấm hình nào... Hàn Hiểu, nhìn lại đây!... Hàn Hàn, con đừng quay đầu nhanh như thế chứ... Hàn Hàn, nói mẹ con nhìn về đây đi...”

Một bên anh không ngừng gian khổ chụp hình, một bên Hàn Hiểu bị Hàn Hàn lôi kéo đuổi theo cá heo còn không ngừng âm ỉ: “Oa nó lại nhảy lên kìa, ở đâu ở đâu, sao không thấy rồi? Lớn quá đi!”

Còn Hàn Hàn, đúng là mẹ nào con nấy, cũng vừa nhìn chăm chú vừa hét lên, toàn tâm toàn lực hưởng ứng theo mẹ “trẻ con”, hoàn toàn bỏ quên ba tận tít chín tầng mây.

Cuối cùng Trác Kiềm đành cười khổ bỏ cuộc: “Được rồi được rồi, hai người xem cá heo đi...”

19. Chương 19

Suốt thời gian ở Bờ biển vàng, mỗi sáng thức dậy bọn họ đều tìm trên mạng hoặc theo lời giới thiệu của khách sạn đi tìm những nhà hàng đặc sắc.

Trong số đó, có một nhà hàng đặc biệt nhất tên là Ranch House, chỉ bán điểm tâm sáng, cũng nhờ đó mà nổi tiếng. Tối hôm trước Trác Kiềm đã tra địa chỉ trên GPS (Hệ thống định vị toàn cầu), hôm sau trước khi đi còn hỏi nhân viên khách sạn địa chỉ của nhà hàng một lần nữa, cứ tưởng cẩn thận như vậy rồi sẽ không sao, cuối cùng vẫn phải đi lòng vòng lúc lâu mới tìm được.

Thứ nhất, địa chỉ trên GPS không tồn tại.

Thứ hai, bọn họ đi hết con phố trong địa chỉ nhưng không thấy nhà nào trông giống nhà hàng cả.

Cuối cùng Trác Kiềm đành phải vào một nhà hàng khác hỏi xem. Hàn Hiểu vất vả lắm mới không thốt ra câu “Anh thật biết cách hỏi đường đấy!”, quay lại dạy con: “Hàn Hàn à, con xem, người nước ngoài thật tốt. Nếu ở Trung Quốc, con vào một nhà hàng hỏi thăm địa chỉ của một nhà hàng khác, người ta có trả lời con không?”

Hàn Hàn nghiêm túc nhíu nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, lắc đầu: “Không ạ!”

Hàn Hiểu lại hỏi: “Vậy còn Hàn Hàn thì sao?”

“Nếu ai hỏi con công ty khác ở đâu mà không hỏi công ty của ba, con cũng không nói cho họ biết đâu ạ!”

Trác Kiềm sững sốt, Hàn Hiểu cũng bật cười, xoa đầu Hàn Hàn liên tục khen bé: “Con đúng là bé ngoan.”

Thật ra sau khi hỏi được địa chỉ, bọn họ cũng gần đi qua Ranch House, vì không thấy bảng hiệu đề tên Ranch House đâu hết, đến cả Hàn Hàn cũng bắt đầu tưởng tượng lung tung: “Ba ơi, đây không phải là khách sạn huyền bí chứ?”

Đến lúc đi qua rồi, Hàn Hiểu chợt quay đầu lại nhìn, kinh ngạc thấy nó ở ngay phố đối diện!

Thì ra nhà hàng này không phải là không có bảng hiệu, mà là bảng hiệu chỉ đề chữ ở một mặt thôi. Theo hướng của bọn họ đi tới chỉ nhìn thấy mặt sau của bảng hiệu, chỉ ai may mắn giống Hàn Hiểu tự đứng ngoảnh lại mới thấy.

Đến khi họ xuống xe, cả nhà ba người đều dói hoa cả mắt, Hàn Hiểu còn tiện thể dạy Hàn Hàn một câu thành ngữ: “Đây gọi là ‘rượu thơm không sợ ngô nhỏ sâu’ đấy!”

Hay là, rượu càng thơm thì càng phải ở trong ngô sâu, phải chăng vì sợ khách tới nhiều quá không đón kịp?

Trác Kiềm nghiêng răng: “Đồ ăn ở đây nhất định phải ngon đấy, nếu không chúng ta tức chết mất!”

Sự thật chứng minh là bọn họ không bị tức chết.

Vào đây một lát, bọn họ đã hiểu tại sao nhà hàng này có vẻ như không cần tiền, cũng không có ý định mở rộng làm ăn buôn bán. Người làm ở đây không phải ông già thì cũng là bà lão, hẳn cũng không có tham vọng tiền tài, chỉ muốn sống cuộc sống an nhàn tự tại; người già dậy sớm, cũng muốn nghỉ sớm, nên ở đây chỉ bán điểm tâm sáng thôi.

Trác Kiềm gọi cho Hàn Hàn món dinh dưỡng của trẻ nhỏ, còn bản thân và Hàn Hiểu ăn trứng cuộn và uống café, vừa nhâm nhi vừa ngắm cảnh. Tốn nhiều thời gian tìm đường, nên bây giờ đã chín, mười giờ sáng, những người còn đang ăn sáng phần lớn là người già cả, có vài người đến ăn một mình, cầm báo trên bàn đọc tin tức. Người lớn tuổi nhiều như thế, khiến con người ta như vô thức lạc vào trong những thước phim cổ xưa, đầy nhẹ nhàng hoài niệm.

Những món Tây ở Ranch House rất hợp khẩu vị với ba người, nhưng suốt một tuần đều ăn cơm Tây, Hàn Hàn còn đỡ, chứ Hàn Hiểu và Trác Kiềm đã sớm chịu không nổi, có cơ hội là lại đi tìm quán ăn châu Á. Mà theo bọn họ thấy, ở đây chỉ có đồ ăn Hàn và Nhật là ngon thôi. Trong số đó, bọn họ vừa ý nhất một nhà hàng Nhật Bản tên là Hana Yori, ở đó thực khách sẽ ngồi vây quanh một chiếc bàn dài, đầu bếp sẽ trực tiếp chiên cơm nướng thịt trước mặt mọi người, chế biến theo yêu cầu.

Bởi rất thích ăn cơm Nhật nên có một hôm đi chơi xa không thể về kịp giờ cơm, bọn họ thấy một nhà hàng Nhật Bản tên là Soho gần đó liền quyết định vào. Hàn Hàn tò mò không thôi, dù đã xem đầu bếp biểu diễn nhiều lần nhưng vẫn dán mắt chăm chú, cũng tự nhiên so sánh với nhà hàng Hana Yori.

Trẻ con luôn để ý đến những gì mình thích từng tí một, mà cũng nhớ kĩ hơn người lớn nhiều. Khi đầu bếp mới bắt đầu, Hàn Hàn đã nói: “Oái, sao không có núi lửa nhỉ?”

Từ sau khi Hàn Hiểu trở về, Hàn Hàn vẫn luôn bám lấy cô, kể đủ thứ chuyện cho cô nghe nhiều hơn Trác Kiềm, vì thế có nhiều chuyện Trác Kiềm còn chưa biết: “Núi lửa là sao?”

Hàn Hiểu giải thích thay bé: “Là khi xào đồ ăn, có ngọn lửa bốc lên đó.”

Trác Kiềm giờ mới hiểu: “Vậy à.”

Bọn họ tiếp tục xem, lúc này đầu bếp đang chiên cơm, hạt cơm bay nhảy tứ tung.

Chẳng cần so sánh, Trác Kiềm đã bình luận: “Kỹ thuật không tốt lắm.”

Đầu bếp chiên cơm xong, chia thành từng phần mang đến trước mặt họ, cả ba cùng thốt lên: “Sao ít quá vậy?”

Hàn Hiểu nói: “Chỉ bằng một nửa bên Hana Yori thôi.”

Hàn Hàn vốn thích lòng đỏ trứng gà bổ sung thêm: “Hình như không có bỏ lòng đỏ trứng nè.”

Trác Kiềm tổng kết cuối cùng: “Ừm, không bằng bên kia, xem ra bên Hana Yori vẫn được nhất.”

Đầu bếp vẫn tiếp tục, đến khi xào rau cuối cùng cũng có núi lửa.

Hàn Hàn vẫn chê bai: “Sao núi lửa bé tẹo vậy?”

Trác Kiềm giải thích thay đầu bếp: “Ài, tại kỹ thuật không tốt đó.”

Trong lúc đó, đầu bếp cầm một cái bình phun nước nhỏ, liếc Trác Kiềm một cái rồi quay qua xào tiếp, nói câu tiếng Nhật tiếng Anh gì đó mà ba người đều không hiểu, dập lửa, rồi đổ rau xào vào đĩa, hất một cái, chọt cái đĩa bay về phía Hàn Hiểu, vừa vịn dầm lại trước mặt cô.

Hàn Hàn tò mò: “Hử? Mẹ ơi, đây là đưa ẹ à?”

Hàn Hiểu nhún vai: “Chắc là vậy.”

Trác Kiềm vẫn đang chỉ trích: “Có khi nào ném trật không?”

Hàn Hiểu không nhịn được nói thay anh: “Aizzz, kỹ thuật không tốt lắm.”

Sau đó đến phần đặc sắc nhất ——

Ba người gọi đồ ăn khác nhau nên Hàn Hiểu chỉ món cá hồi của mình, hỏi Hàn Hàn: “Con muốn ăn cá không?”

Hàn Hàn gật đầu: “Một chút thôi ạ.”

Hàn Hiểu: “Vậy mẹ gỡ cá cho con nha.”

Đầu bếp im lặng đưa phần cá hồi còn lại tới trước mặt Hàn Hàn.

Hàn Hiểu sững sốt: “Có phải anh ta hiểu chúng ta nói gì không vậy?”

Đầu bếp: “Tôi là người Trung Quốc.”

Hàn Hiểu / Trác Kiềm / Hàn Hàn: (tập thể há hốc mồm)...

Bờ biển vàng là một nơi mang đậm không khí của biển cả, có khi ban ngày nóng vô cùng, lúc nóng qua không chịu nổi, Hàn Hiểu hay than thở: “Ồ đây giống ngồi trong lò nướng quá!”

Hàn Hàn lập tức tròn mắt: “Mẹ ơi, chúng ta không phải là miếng thịt đâu!”

Mà trong thời tiết nóng như lửa thiêu ấy, giữa trưa một ngày nọ bọn họ bắt gặp một chiếc xe, trên mui xe còn có một tấm nệm dày, một người ngồi trong vườn tay qua cửa xe giữ lấy tấm nệm, khiến bọn họ thấy vừa buồn cười vừa không còn gì để nói. Không biết đợi tới khi họ tới nơi, chắc tay người kia đã cháy đen thui mất rồi.

Ở đây có rất nhiều bến tàu nhỏ, ngư dân đánh cá về trực tiếp bày bán trên sạp hàng, có những con cá thật to, ngư dân xẻ chúng thành nhiều khúc nhỏ rồi mà nhìn vẫn choáng.

Chợt trời trở mưa, không khí dịu mát hẳn, lát sau trời quang mây tạnh, Hàn Hiểu chỉ cho Hàn Hiểu xem vào những đám mây phía chân trời, dẫn dắt bé phát huy trí tưởng tượng phong phú. Hàn Hàn bỗng bật cười chỉ vào một đám mây trắng, Hàn Hiểu nói giống một người cơ bắp, nhưng Hàn Hàn lại nói: “Nhìn nó giống như đang cố hết sức lái xe vậy, giống ba lắm luôn!”

Hàn Hiểu gắng cắn môi mới không bật cười ra tiếng còn Trác Kiềm buồn cười lắm nhưng không muốn cười, nhin đến sắp nội thương.

Chạng vạng, bọn họ dừng lại ở một cây cầu ngắm mặt trời lặn, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên, đến tận khi không nhìn rõ mặt người nữa. Đứng ở đây đến tối, có thể thấy thật nhiều con cá phát sáng bơi tung tăng trong nước, biến mặt biển thành một dải lụa bạc lấp lánh lung linh.

Đến khi quay về khách sạn, mở cửa xe bước xuống vẫn có thể ngửi thấy hương vị của biển. Biển lớn nằm gọn trong vòng tay bạn nhưng chỉ tại màn đêm buông xuống che giấu nó đi thôi.

Có khi ban ngày bọn họ sẽ lên tàu du ngoạn, một hôm nọ, bọn họ gặp một gia đình người Đức, người cha cao lêu nghêu giống cây sào, đến cả Trác Kiếm vẫn luôn tự tin về chiều cao của mình cũng bị dọa; còn người mẹ trẻ trung xinh đẹp, dáng người được chăm sóc rất tốt. Hai vợ chồng đi cùng hai con, con trai lớn chừng mười lăm mười sáu tuổi, còn bé gái khoảng năm sáu tuổi. Anh trai lớn ôm em gái nhỏ trong lòng chăm sóc bảo vệ, hai đứa trẻ đều xinh xắn đáng yêu mà hình ảnh kia cũng vô cùng ấm áp, khiến ai cũng phải nhìn vài lần, thầm hâm mộ.

Mà Hàn Hàn lại dùng phương thức mạnh mẽ nhất để thể hiện sự hâm mộ này. Bé kéo tay Trác Kiếm, lại ngẩng đầu nhìn Hàn Hiểu: “Ba mẹ, đến khi nào ba mẹ mới sinh cho con thật nhiều thật nhiều em trai em gái ạ? Con cũng muốn có một em gái nhỏ, đợi sau này con lớn rồi mà em bé vẫn còn nhỏ như búp bê í, con sẽ giống anh kia ôm em bé, yêu thương chăm sóc em!”

Hàn Hiểu đỏ mặt quay qua ngấm biển, đã vấn đề này cho Trác Kiếm giải quyết.

Bọn họ ở một resort gần bờ biển vàng, ở đây có một tòa nhà chính thiết kế như khách sạn, du khách có thể đặt phòng ở đó hoặc thuê những căn nhà gỗ riêng ở xung quanh, mỗi căn nhà gỗ lại có cấu trúc khác nhau, mà nhà Trác Kiếm thuê là một căn nhà hai phòng ngủ.

Cũng giống như ở nhà Trác Kiếm, Trác Kiếm ngủ một phòng, còn Hàn Hiểu và Hàn Hàn ngủ một phòng khác. Hai ngày đầu mới đến, vừa lệch mùi giờ, vừa đi đường mệt nhọc, đến tối Hàn Hiểu ngủ không ngon.

Đi dạo về trễ, bọn họ vệ sinh cá nhân rồi ngủ luôn, tới nửa đêm Hàn Hiểu chợt tỉnh giấc, trần trọc mãi vẫn không ngủ lại được, sợ đánh thức con, cô đành khoác áo bước ra ngoài. Trên giá sách ngoài phòng khách có vài cuốn truyện, trong đó có cuốn “Jane Eyer”. Mặc dù là bản tiếng Anh, nhưng cô cũng cầm lấy xem một chút, nghĩ chắc có thể đọc được, dù sao với tiểu thuyết mình đoán đại ý cũng được.

Jane Eyer: là cuốn tiểu thuyết của văn sĩ Charlotte Brontë, được xuất bản bởi Smith, Elder & Company of London vào năm 1947, là một trong những tiểu thuyết có ảnh hưởng sâu sắc và nổi tiếng nhất của nền văn học Anh.

Nhẹ nhàng mở cửa, phòng Trác Kiếm ở phía đối diện vẫn đóng chặt, ngoài phòng khách có cửa sổ sát đất cùng rèm cửa hoa trắng phủ dài. Lúc này ánh trăng dịu dàng xuyên qua rèm cửa, in những đóa hoa trắng muốt mộng lung lên nền đất, giống như từng bông hoa tuyết lung linh, thoáng dịu mát lòng người.

Hàn Hiểu nương theo ánh trăng nhẹ nhàng tới gần sofa bật đèn bàn, lại với tay lên giá sách cầm quyển Jane Eyer, bỗng dưng phát hiện một bóng đen đứng dán ngay sau lưng mình!

Hàn Hiểu hoảng hốt làm rơi cuốn sách, định hét lên, nhưng người kia lại nhanh tay ôm chặt lấy eo cô, một tay che miệng cô lại, thầm thì: “Đừng sợ, là anh.”

Hàn Hiểu vẫn chưa hoàn hồn, hai mắt mở lớn nhìn Trác Kiếm, ngực phập phồng.

Trác Kiếm rũ mắt, vẫn chưa buông hai tay ôm cô. Anh mơn trớn lên môi cô, vuốt ve hai má mịn màng, chợt tăng thêm lực, Hàn Hiểu không kịp phòng bị hé miệng.

Đầu lưỡi anh nhanh chóng lướt vào miệng cô. Hàn Hiểu chợt tỉnh lại, vội đẩy anh ra, miệng cũng phát ra âm thanh kháng nghị.

Trác Kiếm thoáng dừng lại, mút lấy môi cô, dùng giọng nói mơ hồ nhưng cũng đủ để cô nghe rõ: “Em muốn đánh thức con dậy à?”

Hàn Hiểu do dự trong chốc lát đã bị anh ấn vào tường, dùng thân hình mạnh mẽ áp chặt. Cô chìm đắm trong nụ hôn nồng nàn sâu thẳm tựa như cùng trời cuối đất của anh, đến thân thể dường như cũng ngập tràn hơi thở thuộc về anh. Cô vụng về hô hấp, cũng chẳng còn tâm trí bận tâm đến con còn ngủ ở phòng ngay cạnh, không thốt được lời nào ngoài tiếng rên rỉ đắm say...

20. Chương 20

Trác Kiếm hôn ngày càng chậm cũng ngày càng sâu. Tay anh lướt qua cổ Hàn Hiểu, mơn trớn xương quai xanh, thuận đường đi xuống, cách lớp váy ngủ mỏng manh xoa nắn.

Cả người Hàn Hiểu mềm mại vô lực, chợt cô cong người ngửa cổ ra sau, giống như con cá thiếu nước hé miệng nhỏ thở dốc. Cô không phải thiếu nữ mới lớn chưa hiểu sự đời, nhưng đây cũng mới chỉ là lần thứ hai của cô từ khi sinh ra tới giờ mà còn cách xa lần đầu tiên nhiều năm đến vậy... Những đau đớn thống khổ trong kí ức chợt hòa tan giữa niềm vui sướng, khoái cảm xa lạ như từng đợt sóng ập đến bất ngờ, khiến cô luống cuống không biết nên đón nhận sao cho phải. Chỉ thấy mỗi một tế bào trên cơ thể bỗng nhiên mất cảm khác thường giống như thân thể không còn là của mình nữa, hoàn toàn không biết phải làm sao...

Một tay Trác Kiếm lướt dọc theo sống lưng mảnh khảnh của cô, rồi từ từ xuống dưới...

Tư thế này khiến thân dưới hai người dán chặt vào nhau kín kẽ đến một khe hở cũng không có. Ý thức của Hàn Hiểu đã mơ hồ, giữa một tia lí trí còn tỉnh táo, cô mông lung tự nhủ: sao có thể như vậy chứ, sao có thể, không thể được, không thể...

Nhưng, nếu anh không thể thì còn ai có thể được chứ?

Anh... Chính là anh... Là ba của con mình... Thật sự không thể sao? Thật sự không thể sao?

Nếu thật sự không thể, cô nên làm gì bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Dù sao, chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa thôi, nhẫn nhịn thêm một lát nữa thôi, người đầu hàng sẽ là cô, người nói muốn anh sẽ là cô, đến lúc đó cô sẽ không còn lí do để hận anh nữa, sẽ không còn trốn tránh anh nữa.

“Ba mẹ...”

Hàn Hiểu giống như bị người ta đánh vào đầu một cái, đột ngột đẩy Trác Kiếm ra, vội quay người đi sửa lại váy ngủ rồi mới cuống quýt chạy đến bên Hàn Hàn.

“Mẹ ơi, con muốn đi tiểu.” Hàn Hàn dụi mắt, nửa tỉnh nửa mê nói.

Hàn Hiểu hôn lên đỉnh đầu bé một cái, vội vàng dắt bé vào phòng vệ sinh: “Được rồi, mẹ dẫn con đi tiểu nhé, ngoan nào.”

“Mẹ ơi, vừa rồi mẹ với ba đang làm gì thế ạ?”

“...”

“Ba mẹ đang nói nhỏ à?”

“Ừ...”

“Ba mẹ nói nhỏ gì thế ạ?”

“Bé con ngốc nghếch, đã là nói nhỏ thì đương nhiên không thể cho con biết rồi.”

“Đi mà đi mà, mẹ nói cho con biết đi mà, nếu không con đi hỏi ba đó.”

“Được rồi được rồi... Ba đang kể chuyện cổ tích ẹ nghe, để tối mai mẹ kể lại cho Hàn Hàn nghe trước khi ngủ đó.”

“Bây giờ mẹ kể cho con nghe được không ạ?”

“...”

“Đi mà mẹ...”

“Được rồi...”

Sáng hôm sau gặp lại Trác Kiếm giống như không có chuyện gì xảy ra, lòng Hàn Hiểu cũng dần buông lỏng, cứ coi như đêm qua là một giấc mộng xuân đi, dù đã xảy ra chuyện gì cũng không nên nhớ.

Nhưng đến nửa đêm, Hàn Hiểu lại tỉnh giấc.

Có bài học hôm qua, Hàn Hiểu không dám đi ra ngoài nữa, dù không ngủ được cũng nằm im trên giường trần trọc.

Đến lúc mơ màng sắp ngủ được, lại chợt nghe có tiếng cửa mở khe khẽ, lát sau cửa mở phòng mở ra.

Dù anh đã cố gắng không phát ra tiếng động nhưng cô không thể nào lơ đi cảm giác áp bách hãy còn mới mẻ trong ký ức đêm qua. Cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ, hi vọng anh hiểu được tối qua chính là lần cuối cùng, từ nay về sau không bao giờ có chuyện như thế nữa.

Nhưng có vẻ anh không quan tâm cô ngủ hay thức, đôi môi bá đạo ép xuống.

Tim Hàn Hiểu đập thình thịch, ngực giống như có đàn kiến chạy quanh, cô không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết cố gắng giả vờ ngủ. Song Trác Kiềm lại được voi đòi tiên, anh vén chăn, ôm cô nhấc bổng lên, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đến nước này, Hàn Hiểu thấy mình trừ việc tiếp tục giả vờ ngủ ra không còn lựa chọn nào khác. Nếu mình không biết gì cũng không cần phản kháng, không cần khó xử bản thân giữa việc có nên phản kháng tới cùng hay không, rồi sáng mai thức dậy, cũng không cần che giấu nỗi xấu hổ ngượng ngập trong lòng.

Nghe thấy tiếng anh dùng chân đá cửa, cô lên mở mắt. Khi thấy đây là phòng anh, cô cuống quýt nhắm mắt lại, tâm trí bối rối không biết vì lo lắng hay mong chờ. Cô thấy mình được đặt lên nệm giường mềm mại, mà anh cũng nghiêng người nằm một bên. So với tối qua, nụ hôn của anh không hề bạo ngược mà dịu dàng đắm say không thể nói thành lời, giống như để phối hợp với màn kịch “giả ngủ” của cô vậy.

Màn tra tấn âu yếm mềm mại này dường như kéo dài bất tận, cũng may là anh không tiến thêm bước nữa, cuối cùng cũng dừng lại, bế cô lên, lại nhẹ nhàng đưa cô về ngủ cạnh Hàn Hàn, đắp chăn cho cô rồi lặng lẽ rời đi.

Hàn Hiểu thật sự muốn coi chuyện hôm nay như đêm qua vậy, cứ lừa dối chính mình rằng đây là một giấc mộng thôi, chẳng có chuyện gì xảy ra hết, nhưng cô trần trọc mãi vẫn không thể ngủ tiếp được, mãi đến khi nắng mai vươn lên ngoài cửa sổ.

Những tối sau đó Hàn Hiểu đều khóa trái cửa. Cũng may Trác Kiềm để mẹ con cô ngủ ở phòng chính, trong phòng có toilet riêng, đi tiểu đêm cũng không phải ra ngoài.

Những ngày ở bờ biển vàng, họ dần quen với cảnh những chú cá bé xíu cứ bơi vây quanh mình. Có lần Hàn Hiểu bế Hàn Hàn xuống nghịch nước thấy một con cá màu bạc nhỏ bơi qua người họ. Thân con cá trắng đuột, không cong một tí nào hết, mà khi bơi cũng chẳng đong đưa người, cứ thế thẳng tắp bơi qua giống như có dây cốt sau đuôi vậy, vì thế hai mẹ con cứ tưởng nó là con cá đồ chơi của bé nào đó, đến khi nó bơi khỏi tầm mắt, họ mới nhận ra nó là một con cá thật!

Ồ đây thật nhiều cá quá đi!

Bơi mệt, bọn họ lên trên cầu ngắm cảnh. Từ trên cầu nhìn xuống có thể ngắm cảnh dưới nước rõ ràng, từng đàn cá bơi tung tăng, đâu đâu cũng thấy cá. Nhìn nghiêng theo ánh mặt trời là từng luồng sáng bạc lấp lánh như sao đêm, còn nhìn theo hướng ngược lại là những dòng chấm đen bé xíu không ngừng uốn lượn múa may. Ở đây có rất nhiều người câu cá, có người còn chẳng có cần dậu, dùng một sợi dây cước buộc mỗi thả xuống, trông vô cùng buồn cười.

Trác Kiềm và Hàn Hiểu đồng thời nhớ tới cái người dùng tay đỡ tấm đệm trên mui xe hôm trước, đồng thanh cảm thán: “Trí tuệ của nhân dân lao động đúng là vô biên!”

Hai người nói giống nhau không sai một chữ, Hàn Hiểu thấy vậy xấu hổ vô cùng, không dám nhìn mặt Trác Kiềm, mà cũng sợ Hàn Hàn nhanh nhẩu lại bình luận câu gì đó, vội vàng giả bộ đi qua chỗ khác ngó nghiêng, một tay che trán đứng trước lan can, đôi mắt nhìn về phía xa.

Cô chỉ lo dùng động tác này để che mặt mình mà quên mất đang đeo kính râm, hành động này trong mắt người khác càng trở nên ngớ ngẩn, giấu đầu lòi đuôi rõ ràng.

Người họ ướt sũng nước biển, gặp gió thổi qua nên mát vô cùng, cách vài bước lại có đình nghỉ chân, nên đứng ở đây không hề nóng một chút nào, còn rất thoải mái là đằng khác. Hàn Hiểu nhìn về phía xa cũng có thu hoạch, thấy được một đàn hải âu đang bay lượn gần mặt biển kiếm ăn, vì thế vội gọi Trác Kiếm và Hàn Hàn lại xem.

Suốt một giờ sau đó bọn họ vẫn dán mắt vào đàn hải âu. Hàn Hiểu và Trác Kiếm anh một câu em một câu thi nhau nhớ lại những bài học trong sách, tựa như quay lại những tháng ngày vô tư hồn nhiên lúc trước...

“Xem kìa xem kìa, nó vừa chui vào nước đã lập tức chui ra rồi, chỉ trong tích tắc thôi!”

“Đúng vậy, xem kìa, chỉ cần nó quay đầu lại, là em có thể biết nó có bắt được cá hay không thôi.”

“Đúng á! Con nào bắt được cá sẽ ngậm ở miệng rồi từ từ nuốt, còn con nào không bắt được cũng chẳng sĩ diện mà giả bộ bắt được đâu.”

“Ha ha, đương nhiên không rồi, sĩ diện? Đâu phải người đâu!”

“Mau nhìn kìa, con kia nãy giờ không bắt được con cá nào hết, giờ vừa mới bắt được một con kìa!”

“Ừ, cổ chúng nó dẻo thật.”

“Ừ, kiên trì thật đấy, anh xem con kia kìa, nó cứ bay vòng vòng tìm con mồi đó!”

.....

Những con hải âu đều có vẻ cố gắng bắt cá, bọn họ cũng chụp được rất nhiều tấm hình đẹp. Có ba con hải âu bay lại gần chân cầu, ở đây có nhiều cá, chúng nó thi nhau bắt ăn no nê. Trác Kiếm tìm được một góc chụp lí tưởng, có thể thu hết mọi hành động của chúng vào trong ống kính. Trong ba con hải âu này luôn có hai con đi cùng nhau, Hàn Hiểu liền đoán chúng là một cặp, còn Trác Kiếm tinh mắt lại thấy chúng là một con mỏ trắng và một con mỏ đen, không cùng một loài.

Hàn Hiểu bĩu môi không đồng ý: “Cái đó cũng giống như người da trắng với người da đen thôi, vẫn có thể thành một đôi mà!”

Trác Kiếm liếc cô một cái, lẩm bẩm: “VẬY à, thì ra là thế, anh cứ tưởng trong mắt em ai cũng không thể thành một đôi chứ.”

Hôm nay hai người họ xem hải âu bắt cá mãi không biết chán, cuối cùng Hàn Hàn không chịu nổi, đòi xuống biển bơi tiếp. Hàn Hiểu và Trác Kiếm vẫn còn lưu luyến, nhưng không nỡ để con buồn nên đành đồng ý, hai người một trái một phải nắm tay bé đi xuống cầu.

Đến chân cầu, chợt nghe thấy đám trẻ con người da đen hô to “Manatee Manatee”, Hàn Hiểu và Hàn Hàn cùng quay qua hỏi Trác Kiếm: “Manatee là gì vậy?”

Trác Kiếm vui mừng đáp: “Bò biển!”

Bò biển xấu xí:

tải xuống

Dứt lời, họ cùng nhìn về hướng đó, mừng rỡ phát hiện...

Có bò biển thật kìa!

Còn là ba con lận! Cũng giống ba con hải âu vừa rồi, có hai con bò biển đi cùng nhau, còn một con đơn độc. Chúng chơi vô cùng vui vẻ, không hề sợ người chút nào hết. Vài đứa bé da đen bơi lại gần sờ chúng, chúng cũng không né tránh, mãi tới khi Trác Kiếm và Hàn Hàn hăm mộ tới ngựa rặng ngựa lợi, kéo tay Hàn Hiểu hô lớn: “Chúng ta lại chơi với bọn nó đi!”

Hàn Hiểu lúc đầu thấy hơi sợ, nhưng nghĩ tới đây là cơ hội ngàn năm có một, sau này sợ chẳng còn được gặp chúng nữa, đành vừa miễn cưỡng vừa đi vừa nói: “Đợi khi chúng ta đến gần bọn nó bơi mất còn đâu.” Nhưng không có chuyện đó, bọn họ tới gần chúng còn bơi loanh quanh gần đó cả nửa tiếng nữa!

Song có điều khi lặn xuống nước không thấy rõ chúng đâu, chỉ thấy những bóng đen lớn phía xa lượn qua lượn lại. Một nhà ba người cùng những người khác nhẹ nhàng lại gần chúng, Trác Kiếm can đảm nhất bơi

tới gần sờ vào con bò biển, rồi quay về hưng phấn kể cho Hàn Hiểu và Hàn Hàn nghe người chúng nó trơn như thế nào, rồi trên da có những chấm lông tơ nhỏ, sờ vào thấy rắn chắc ra sao.

Còn Hàn Hiểu thì giống phần lớn những người khác, cô ôm chặt Hàn Hàn, khi con bò biển bơi lại gần vội trốn sang chỗ khác, Trác Kiềm cười cô, cũng bảo nếu bị con này đâm trúng chắc cũng phải gãy xương, vì chúng nó nặng lắm, một con ít nhất nặng một tấn.

Sau đó những con bò biển bơi ra xa, bọn họ dõi mắt nhìn theo đến khi mất hút, tới khi mặt trời cũng dần khuất sau mặt biển họ mới lưu luyến thu dọn đồ đạc đi về.

Trác Kiềm lái xe về khách sạn, dưới ráng chiều đỏ thắm, mặt biển càng nên thơ huyền bí. Đó cũng là ngày cuối cùng họ ở bờ biển vàng, một kết thúc quá hoàn mỹ.

Hôm sau, trên máy bay về nước, Hàn Hàn ngồi trong lòng Hàn Hiểu bám lấy Trác Kiềm thủ thỉ: “Ba ơi, ở đây chơi vui thật đấy! Con còn chưa muốn về đâu, sau này chúng ta lại đi tiếp được không ba?”

Trác Kiềm trả lời: “Được thôi! Con à, thế giới này rất rộng lớn, những chỗ chơi vui còn nhiều lắm, không ít chỗ còn đẹp còn vui hơn ở đây nữa. Ba nhất định sẽ đưa con và mẹ đi khắp thế gian, cả nhà chúng ta sẽ mãi mãi vui vẻ như thế!”

21. Chương 21

Sau lần Hàn Hiểu phát hiện Trác Kiềm trộm quần lót của cô, lại còn dùng nó làm chuyện đáng ghét, thì cũng ở hồi cấp ba năm ấy có một vụ khiến tình cảm của hai người tốt đẹp hơn.

Đó là khoảng thời gian mẹ Hàn Hiểu từ Thẩm Quyển về, bà nằm viện vì phát hiện bị ung thư cổ tử cung, cần phải cắt bỏ toàn bộ tử cung.

Đối với phụ nữ bốn mươi tuổi mà nói, cho dù tái hôn thì cũng không sinh thêm nữa, việc cắt bỏ tử cung cũng không ảnh hưởng lớn tới mẹ nhưng Hàn Hiểu lại thấy vô cùng đau lòng. Mẹ còn chưa tìm được mùa xuân thứ hai, sau phẫu thuật cũng chẳng còn là một người phụ nữ nguyên vẹn nữa, nhất định mẹ sẽ bị tổn thương nhiều lắm. Hàn Hiểu lại càng không thể tha thứ cho ba và mẹ kế được, ngày nào cô cũng đến bệnh viện thăm mẹ, về nhà không nói không rằng, chẳng quan tâm đến ai hết.

Càng khiến cô nhục nhã hơn nữa, là dù như vậy, cô vẫn phải – hoặc nói là vẫn luôn mang ơn mẹ kế. Biết vợ cũ của Diệp Căng Hoài nằm viện, Như Lâm mỗi ngày đều nấu cháo hoặc hầm canh để Hàn Hiểu mang tới bệnh viện cho bà. Hàn Hiểu không muốn nhận, nhưng cơm bệnh viện dù đủ dinh dưỡng nhưng không ngon, cơm bên ngoài lại chẳng đảm bảo vệ sinh, mà cô lại càng không biết nấu cơm. Vả lại cô đang sống cùng mẹ kế, không muốn làm mất lòng bà... càng nghĩ, ý tốt này của mẹ kế càng không thể từ chối.

Mẹ Hàn Hiểu phẫu thuật xong cũng là khi Như Lâm nhận được tin ba mình mất. Người già tuổi cao sức yếu ra đi là cũng chuyện sớm chiều nên khi nhận được tin buồn Như Lâm cũng không sốc lắm. Một ngày trước khi đi cùng Diệp Căng Hoài về quê bà vẫn còn thời gian nấu cháo và canh đủ ăn trong ba ngày, bỏ vào tủ lạnh bảo quản, dạy Hàn Hiểu cách hâm nóng như thế nào rồi mới yên tâm đi.

Tối hôm sau, khi Hàn Hiểu tan học về, hâm nóng cháo bỏ vào bình giữ nhiệt, theo thường lệ mang tới bệnh viện. Mẹ vừa nghe cháo do chính tay cô hâm nóng mừng rỡ vô cùng, vừa ăn vừa khen cô, ăn xong bà mới nói: “Hiểu Hiểu ngoan quá, lần đầu tiên hâm cháo biết thêm nước là giỏi rồi, lần sau con nhớ thêm nước rồi bỏ thêm chút muối nhé, như vậy ngon hơn.”

Hàn Hiểu giật mình, cô thấy giận bản thân vô cùng, hận không thể tự tát mình một bạt tai. Khi Như Lâm chỉ cô hâm cháo có nói rất rõ ràng, là cháo bỏ tủ lạnh sẽ bị đông đặc lại, khi hâm nóng phải bỏ thêm chút nước nếu không sẽ cháy khét, lúc cháo sôi còn phải nêm thêm chút muối, vì mình bỏ thêm nước nên cháo sẽ bị nhạt.

Hai bước đơn giản như thế mà cô cũng quên cho được...

Hàn Hiểu có thể tưởng tượng được cháo nhạt khó ăn nhiều đến thế nào, huống chi mẹ còn nằm trên giường cả ngày, lại phải luôn truyền dịch uống thuốc, miệng sẽ bị ám ảnh mùi thuốc đắng, chỉ mong khi ăn sẽ đỡ hơn một chút, nhưng mình lại...

Chiều hôm sau, tiết cuối thầy giáo dạy quá giờ, Hàn Hiểu ngồi học mà lòng nóng như lửa đốt. Hôm nay không giống như mấy ngày trước, dù sao thân thể mẹ cũng quan trọng hơn. Nếu cô đi học về trễ thì không kịp mang cơm ẹ thì mẹ kể cũng sẽ đưa cơm đến bệnh viện thay cô nhưng mấy ngày nay ba và mẹ kể không ở nhà, mẹ chỉ có thể dựa vào mình cô thôi.

Tối khi Hàn Hiểu định đứng dậy xin về sớm, thầy giáo cuối cùng cũng cho nghỉ. Hàn Hiểu lập tức nhét vội sách vở vào cặp, chạy ra khỏi lớp mặc kệ ánh mắt không vui của thầy giáo.

Hàn Hiểu về nhà, không thêm để ý tới Trác Kiềm vẫn theo sau, vội lấy cháo trong tủ lạnh bỏ vào trong nồi, đổ thêm nước hâm nóng lại, sau đó về phòng nhanh chóng làm bài tập. Cô canh thời gian, chạy xuống bếp thì thấy cháo đã sôi một lúc rồi. Cô tắt bếp, bỏ cháo vào hộp, nhanh chóng chạy đi.

Nhưng khi ngồi trước giường bệnh, thấy mẹ cầm muống cháo đầu tiên đưa lên miệng, cô chợt hốt hoảng. Cô la lên, giành lại bình giữ nhiệt, vội vã ném thử một miếng.

Sau đó, cô ngạc nhiên.

Mẹ hỏi: “Sao vậy?”

Cô ấp úng nửa ngày, mới nói: “Con... Con nhớ lúc này con quên bỏ muối mà, sao lại...”

Mẹ mỉm cười: “Con bé ngốc, chắc quên rồi chứ gì, hôm nay cháo ngon lắm.”

Hàn Hiểu giật mình, chợt quay đầu nhìn về phía cửa.

Ngoài cửa người đến người đi, không có gì khác thường cả.

Hôm đó, trước khi lên xe buýt, Hàn Hiểu chăm chăm nhìn trước cổng bệnh viện. Khi xe từ từ lăn bánh, Hàn Hiểu bất gặp Trác Kiềm đi ra từ cửa phụ, vẫy taxi.

Taxi nhanh chóng dừng lại rồi chạy thẳng.

Hàn Hiểu cắn môi, tựa lưng vào ghế.

Cô mặc kệ anh, đồ biến thái, đồ đi theo người khác, còn nghe lén nữa!

Mặc dù anh đã giúp cô một việc lớn...

Vậy thì sao chứ? Hai mẹ con đều giống nhau, chút bố thí này có đáng gì chứ? Các người nợ mẹ tôi đâu chỉ từng đó?

Nghĩ vậy nhưng Hàn Hiểu vẫn nhìn Trác Kiềm với ánh mắt khác, dù loại cảm tình này vô cùng khó nói. Cô không thể không biết ơn anh, nhưng cô cũng không thể hoàn toàn dùng thái độ biết ơn để đối đãi với anh được, nhưng muốn cô tiếp tục ngó lơ anh, cô lại càng không thể.

Đến khi thi cuối kì, thành tích của Trác Kiềm tụt dốc, Diệp Căng Hoài nói chuyện riêng với anh, thấy nguyên nhân ở việc anh dùng Internet quá nhiều.

Vì thế, qua kì tiếp theo Trác Kiềm quyết tâm học tập, đoạn tuyệt với Internet.

Để bắt buộc mình không dùng Internet nữa, anh tháo dây mạng đưa cho Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu ngơ ngác: “Đưa cái này cho tớ làm gì?”

Trác Kiềm nói: “Cậu cắt nó giúp tớ, nhất định đừng cho tớ biết nó ở đâu, dù tớ năn nỉ thế nào cũng đừng nói nha, như thế tớ cũng không thể lên mạng được nữa.”

Hàn Hiểu dở khóc dở cười, muốn nói lại thôi rồi cầm dây mạng rồi đóng cửa lại.

Khi đó hai người đều là học sinh cấp ba, ba mẹ còn chưa mua laptop cho họ, Trác Kiềm lên mạng bằng máy tính bàn, còn Diệp Căng Hoài dùng laptop riêng của ông. Đương nhiên Diệp Căng Hoài sẽ không cho Trác Kiềm mượn laptop nên chỉ cần cắt dây mạng đi là có thể chấm dứt cơn “nghiện Internet” của anh.

Hai ngày đầu tiên đều bình thường, Trác Kiếm không hỏi Hàn Hiểu chuyện dây mạng, vì thế Hàn Hiểu cũng quên chuyện này luôn.

Đến ngày thứ ba, đến lượt Hàn Hiểu trực nhật nên về trễ, đến khi cô về nhà, Trác Kiếm đã đợi sẵn ở cửa, cười đến thân thiết: “À... Ồ... Dây mạng của tớ có khỏe không?”

Hàn Hiểu liếc anh một cái, cũng cười: “Nó rất khỏe, cậu không cần nhớ thương đâu.”

Trác Kiếm cười “he he”, gãi gãi đầu, trơ mắt nhìn Hàn Hiểu đổi dép xong đi thẳng lên lầu, đi theo cô, lại bị cô đóng sầm cửa ngay trước mặt.

Một tuần sau đó, đến khi tan học Hàn Hiểu định về nhà, lại bị Kiều Tiểu kéo vào nhà vệ sinh.

Hàn Hiểu không biết phải làm sao. Quan hệ giữa cô và Kiều Tiểu đã dịu lại sau khi cùng phụ trách ban văn học, Kiều Tiểu lại bám lấy cô giống như hồi cấp một vậy. Hàn Hiểu là người hay mềm lòng, người ta thân thiện với cô, dù trong lòng không thích người đó thì cô vẫn vui vẻ nói chuyện với họ. Chỉ riêng Trác Kiếm là ngoại lệ thôi.

Cô vào nhà vệ sinh cùng Kiều Tiểu, nghe cô ta nói nhỏ: “Lát nữa tớ đi gặp bạn trên mạng, cậu đi cùng tớ nha, đi ăn cơm thôi, tớ mời nhé.”

Hàn Hiểu ngần ra, phản ứng đầu tiên là “Cậu khi nào, khi nào lại có thú vui đó”. Nhưng đây là chuyện riêng của người ta, cô không thể can thiệp vào, chỉ nói: “Cậu đi gặp bạn trên mạng, sao tớ đi theo được.”

Kiều Tiểu năn nỉ: “Giúp tớ đi mà, tớ hồi hộp lắm, nhờ may gặp người xấu thì sao?”

Hàn Hiểu ngẫm nghĩ thấy không tiện từ chối. Dù sao cũng chỉ ăn một bữa cơm thôi, có sao đâu chứ, vả lại ba và mẹ kể buổi trưa không ở nhà, không cần phải xin phép, đi một lát cũng không sao.

Hàn Hiểu thấy lạ, không hiểu Kiều Tiểu đang nghĩ gì. Đi gặp bạn rủ ai chả được, sao cứ nhất định là cô chứ? Nhưng ngẫm lại cô cũng có thể hiểu được một chút. Có lẽ thất bại trước Trác Kiếm đã để lại vết thương sâu trong lòng Kiều Tiểu, cô ta không tin mình luôn bại dưới tay Hàn Hiểu. Cho nên khi cô ta quyết tâm thử sức hút của bản thân, vẫn mong Hàn Hiểu có mặt ở đó. Nếu khi ấy người kia chọn mình, thì vết thương có thể nguôi đi phần nào.

Hàn Hiểu hiểu tâm lý cô ta, lần đầu tiên đánh giá cao cô gái này. Cô im lặng đi cùng cô ta, mỉm cười nhìn ánh mắt chàng trai kia tỏa sáng nhìn Kiều Tiểu.

Một chuyện không liên quan tới mình như thế, song không hiểu sao lại khiến Hàn Hiểu vui vẻ. Ăn xong về nhà, cô đang định lấy chìa khóa thì cửa bật mở. Hàn Hiểu còn đang ngỡ ngác đã bị Trác Kiếm kéo vào nhà, nhìn về mặt anh căng thẳng kích động, cô cũng hoảng theo: “Sao vậy?”

Trác Kiếm nhe răng một lát mới lấy lại giọng bình thường: “Giờ cậu mới về hả trời, dây mạng của tớ! Tớ giống con kiến bò trên chảo nóng á, tìm cả buổi trưa mà vẫn không thấy, ăn không ngon ngủ không yên, nếu cậu không về chắc tớ đi mua cái khác quá.”

Hàn Hiểu vừa bực mình vừa buồn cười, kéo tay anh, lên lầu mở tủ quần áo phòng mình lấy dây mạng ra, nhét vào tay anh: “Cầm đi, tớ không bao giờ cầm giúp cậu nữa đâu, cái đồ không có lập trường gì hết!”

Trác Kiếm cầm dây mạng đứng nhìn cô, chân không nhúc nhích.

Hàn Hiểu tức giận đẩy anh: “Sao? Muốn lấy lắm cơ mà, mau đi lên mạng đi!”

Trác Kiếm cúi đầu nhìn bàn tay cô còn đặt trên người mình, nhẹ nhàng hỏi: “Khi trưa cậu đi đâu vậy? Ăn cơm chưa? Cơm nguội mất rồi, để tớ đi hâm nóng lại.”

Hàn Hiểu vội kêu anh: “Tớ ăn rồi, cậu không cần phải quan tâm, đi lên mạng của cậu đi, dừng lại trước khi ba về là được.”

Trác Kiếm cúi đầu, dừng lại trước cửa phòng: “Ừm, đói bụng quá. Cậu ăn rồi nhưng tớ còn chưa ăn đâu.”

Hàn Hiểu sững sốt, quay lại chỉ thấy cánh cửa đóng im lìm.

Lòng cô chợt nhói, không hiểu vì sao, bỗng nhiên cảm thấy bóng dáng vội vã vừa rồi của anh, nói là muốn lấy dây mạng, nhưng càng giống như...

Nếu vậy, không lẽ ngày đó anh bảo cô giữ dây mạng giúp anh chỉ để lấy có...

Cô lắc đầu, xua những ý nghĩ đó đi.

22. Chương 22

Học kì cuối cùng của lớp mười hai, mục đích sống của tất cả học sinh chỉ có một: chuẩn bị chiến đấu thi vào đại học!

Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà giữa Hàn Hiểu và Trác Kiếm không phát sinh chuyện xấu nào hết, hai người chung sống hòa thuận tới tận khi thi xong đại học.

Ban đầu nguyện vọng một của Trác Kiếm là muốn học cùng trường với Hàn Hiểu, nhưng vì năng khiếu của anh là vẽ nên sau khi nghe lời khuyên của ba mẹ và Diệp Căng Hoài anh đành điền tên trường khác. Song, trường này ở cùng thành phố với trường của Hàn Hiểu, đây cũng là nguyên nhân chính khiến anh thỏa hiệp.

Sau khi thi đại học là chuỗi ngày nghỉ ngơi xả láng, hoàn toàn thả lỏng bản thân, nhóm bóng rổ bọn họ cũng tụ tập lại, cứ cách vài ngày lại chơi một lần.

Đến khi còn nửa tháng nữa là khai giảng năm học mới, cả nhóm hẹn nhau chơi bóng lần cuối cùng, bởi sau này mỗi người học một nơi, khó có khi nào gặp mặt đông đủ nữa. Có lẽ “chơi bóng lần cuối cùng” nghe có vẻ tâm trạng quá nên hôm đó mọi người đều chơi hết mình. Mọi người đều biết rằng một khi đã tốt nghiệp phổ thông, cho dù khi đó ai cũng hứa hẹn là “Sau này nghỉ hè nhất định sẽ cùng nhau chơi bóng, không gặp không về” nhưng tương lai đâu ai đoán trước được. Thời gian không đợi ai, nhóm bạn thân thiết đến mức muốn cắt máu ăn thề không lâu nữa thôi có lẽ sẽ mỗi người một ngã, sẽ chia xa, sẽ giận hờn, chẳng còn như ngày xưa nữa.

Lúc chơi bóng hăng say không tránh khỏi va chạm, hiệp hai mới bắt đầu không lâu, Hàn Hiểu một chọi một với Triệu Nam. Trong khi Triệu Nam quay người, không may đụng phải bộ phận nhạy cảm của phái nữ.

Hàn Hiểu thấy máu toàn thân như xông lên não, cô hét một tiếng, vội vàng tránh đi, không ngờ bị mất trọng tâm ngã bịch xuống sàn. Mọi người chạy lại đỡ, chợt một bạn gái hét lên, chỉ thấy chân cô bị rách da, chảy máu rất nhiều trông vô cùng đáng sợ.

Trác Kiếm nắm cổ áo Triệu Nam, giọng trầm ấm: “Mẹ mày, sao lại đẩy cô ấy mạnh như vậy hả? Mày có phải là đàn ông không?”

Triệu Nam bị dọa ngây người, cảm xúc mềm mại trên tay dường như vẫn còn khiến cậu ta ngỡ ngàng. Cậu ta nghẹn đỏ mặt, thốt lên: “Không phải... tớ, tớ lỡ đụng trúng cô ấy... cái chỗ kia ấy, cô ấy tự ngã, không phải tớ đẩy...”

Và hậu quả của những lời đó là cậu ta bị Trác Kiếm nắm một cái thật mạnh nhưng chuyện đó xảy ra sau khi Trác Kiếm đã đưa Hàn Hiểu tới bệnh viện băng bó vết thương và đưa cô về nhà rồi.

Hàn Hiểu chỉ bị thương ngoài da cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần đợi vết thương kết vảy là xong. Nhưng cô cũng phải đề phòng bị nhiễm trùng, băng bó xong không được đụng vào nước, so với bị gãy chân hay bong gân còn phiền phức hơn. Xui hơn nữa là mẹ cô đã quay về Thâm Quyển, còn Diệp Căng Hoài lại đi châu Âu công tác, Như Lâm cũng đi theo ông chăm sóc tới khi hai người nhập học mới về. Hàn Hiểu thấy mình chỉ bị thương nhẹ, không cần thiết phải nói ra để mọi người lo lắng, có Trác Kiếm chăm sóc là đủ rồi.

Trác Kiếm đôi khi nóng nảy nhưng cũng rất cẩn thận, những chuyện khác đều có thể chăm sóc cô chu toàn nhưng có một việc duy nhất anh không thể, đó là tắm. Vết thương của Hàn Hiểu không thể đụng nước, khi tắm phải ngồi trên bồn tắm, giờ chân bị thương lên cao, cẩn thận tránh nước. Mà khó khăn nhất là tắm xong đứng dậy. Dù Trác Kiếm đã mua thảm phủ kín quanh bồn tắm, nhưng khi đứng lên tắm thảm vẫn bị

trượt, gạch men ốp tường cũng trơn, mà chân của Hàn Hiểu lại yếu nên mỗi khi tắm Trác Kiềm vẫn luôn lo lắng cho cô.

Do sợ có chuyện không may xảy ra nên Trác Kiềm dặn Hàn Hiểu không cần khóa cửa phòng tắm, có chuyện gì anh còn có thể chạy vào kịp. Lúc đầu Hàn Hiểu cũng thấy khó xử nhưng Trác Kiềm nói có lý, vả lại cô biết Trác Kiềm luôn có chừng mực, chưa hề làm việc thiếu suy nghĩ, vì thế cô chấp nhận tin anh.

Tuy nhiên, động tác chống tay lên thành bồn đứng dậy mất quá nhiều sức lực, trong khi tắm Hàn Hiểu lúc nào cũng phải giơ chân lên cao, cơ thể đã tê rần rồi. Qua vài ngày, cả người Hàn Hiểu đau nhức, hôm đó lúc tắm xong đứng dậy, Hàn Hiểu bị trượt tay, dưới chân cũng trượt theo, ngã xuống sàn.

Thật ra cú ngã cũng nhẹ, may là cô vịn vách tường kịp thời nên không sao. Nhưng thanh âm trong phòng tắm bị phóng đại lên, Trác Kiềm đứng ngoài nghe thấy hoảng hốt, kêu lên “Làm sao vậy”, đẩy cửa chạy vào ôm cô.

Hàn Hiểu vừa thẹn vừa giận, vội giơ tay che ngực và giữa hai chân, chỉ hận mình không có sáu cánh tay để che hết. Cô giẫy khỏi vòng tay Trác Kiềm, hét lên: “Buông ra! Đi ra ngoài nhanh lên, đi đi! Tở, tở không sao...”

Trác Kiềm thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới lấy lại bình tĩnh. Những xúc cảm mềm mại này giờ bị bỏ quên chợt trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, chân thật mãnh liệt khiến anh không thể tin nổi. Cô gái trong lòng anh không một mảnh vải che thân, làn da mịn màng, từng giọt nước nhỏ lướt trên cơ thể cô, theo từng đường cong gợi cảm chạy thẳng vào tim anh, khiến hơi thở anh cũng loạn nhịp. Ánh mắt lơ đãng lướt qua, thấy bộ ngực bị cánh tay cô che lấy ép mạnh, theo từng hơi thở phập phồng lên xuống...

Trước khi nhận ra mình làm gì, Trác Kiềm đã mê muội ôm Hàn Hiểu, điên cuồng hôn lên môi cô. Hàn Hiểu tức giận muốn chết, thiếu nữ chưa trải đời nên không biết được, là vào lúc này quan trọng nhất là không để bộ phận riêng tư bị người khác nhìn thấy, hay là không thể để người ta ngang nhiên muốn làm gì thì làm? Hai tay cô vẫn cố che ở hai bộ phận quan trọng, đến tận khi Trác Kiềm đặt cô nằm trên sàn nhà, lúc này cô mới cố sức đẩy anh ra, mà hai tay một khi rời khỏi, bộ phận nhạy cảm hoàn toàn bại lộ trước ánh mắt Trác Kiềm, khiến mắt anh càng thâm trầm, gắt gao ôm chặt cô.

Hàn Hiểu chưa bao giờ thấy mình bất lực đến như thế, cô vừa tức giận vừa sợ hãi khóc lớn, hoảng hốt van nài: “Không, không cần! Cậu không thể như thế...a... xin cậu, dừng lại, xin cậu đấy!”

Trác Kiềm thở dốc, thân thể phản ứng điên cuồng khiến anh không thể ngờ nổi, anh thậm chí còn nghĩ chắc một giây sau tim mình sẽ nổ tung mất, dù như vậy, anh cũng không thể dừng lại!

Vì vậy anh chỉ có thể theo bản năng gặm cắn người Hàn Hiểu, cơ thể tựa như một con mãnh thú đói bụng lâu ngày, điên cuồng hoang dã. Trước lời cầu xin của cô, anh hoang mang đáp: “Không thể, không thể, không thể...”, trong mắt anh ngập tràn hình bóng cô gái anh ngày đêm mong nhớ mà trong đầu chỉ còn một ý nghĩ duy nhất: em là của anh, em là của anh, em là của anh...

Em thuộc về anh, ngay cả chỗ bị Triệu Nam động vào cũng phải thuộc về anh, anh phải có được nhiều hơn hẳn, phải được nhiều hơn gấp trăm ngàn lần!

Em là của anh, mãi mãi là của anh, dù em có oán hận anh thế nào anh cũng chấp nhận, nhưng anh không thể để em xa lánh anh, không thể để em làm như không quen biết anh được!

Hàn Hiểu gắng sức đẩy anh ra, nhưng nam nữ khác biệt, trước tấn công mạnh mẽ của anh, phản kháng của cô chỉ giống như bọ ngựa đá xe mà thôi. Hàn Hiểu nghẹn ngào: “Trác Kiềm mau dừng tay lại! Dừng để tôi hận cậu cả đời!”

Tim Trác Kiềm như bị dao đâm, sắc mặt âm trầm: “Dù sao em cũng hận anh lâu như vậy... Nếu là cả đời, vậy em cứ hận đi!”

Khoảnh khắc thân thể bị xuyên qua, đau nhức tựa như cơ thể bị tách làm hai nửa, Hàn Hiểu vừa khóc vừa hét lên: “Đau quá! Mau đi ra, đi ra nhanh lên, tôi không chịu nổi...”

Trác Kiềm hoảng hốt muốn nhẹ nhàng với cô, nhưng lại không biết làm cách nào. Anh cắn răng nhẫn nhịn, chỉ biết gầm nhẹ: “Không, không thể, không thể!”

Đây là lần đầu tiên của hai người, thời gian cũng không lâu nhưng Hàn Hiểu tưởng như mình đã trải qua màn tra tấn vô tận. Khi Trác Kiềm đổ gục xuống bên cạnh, cô cắn răng lê thân thể tưởng chừng đã gãy xương nát da lên, vung tay tát mạnh vào mặt anh.

Trác Kiềm bị đánh, đầu nghiêng sang một bên, nửa mặt bên kia va vào vách tường. Anh vẫn còn chìm đắm trong khoái cảm tươi đẹp vừa rồi, đầu óc còn chưa phản ứng kịp, vừa quay mặt lại nhận thêm một cái tát nữa. Giây tiếp theo, tay cô đánh đầm loạn xạ lên người anh, lực cũng ngày càng yếu. Anh không ngăn cản, lặng lẽ nhìn cô.

Chỉ thấy Hàn Hiểu ngồi bệt dưới sàn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt, mái tóc dài buông xõa mang theo vẻ khêu gợi, đôi chân trắng muốt co lại, có dòng máu đỏ cùng chất lỏng trắng ngà tràn ra, mà trên người đầy vết hôn đỏ theo từng nhịp thở của cô vội run run...

Hình ảnh đánh sâu vào thị giác, khiến hô hấp Trác Kiềm hỗn loạn, anh gầm lên một tiếng, một lần nữa ôm cô, nuốt hết những tiếng thét và khóc than của cô trong làn môi đỏ. Tra tấn lặp lại một lần nữa, Trác Kiềm thì thầm vào tai cô: “Thật thoải mái... thích quá... A... Hiểu Hiểu, anh thật thoải mái...”

Vết thương bị giày vò khiến Hàn Hiểu đau đớn choáng váng, cô chẳng còn sức để kêu la, chỉ như con rối mặc anh chà đạp, cõi lòng tan nát hóa thành cảm hận.

Hận, hận anh, hận anh đến chết...

23. Chương 23

Từ bờ biển vàng trở về, đến tận khi xuống máy bay Hàn Hàn cứ quẩn lầy Trác Kiềm muốn xem hình chụp: “Ba ơi ba ơi, con muốn xem hình, con muốn xem hình kìa! Cái tấm hình con với mẹ cho hải âu ăn đó, ba phóng to ra treo trong phòng khách được không ba?”

Trác Kiềm cả đoạn đường dỗ dành bé: “Được rồi, đợi ba chỉnh sửa hình xong rồi cho con xem liền, được không nào?”

“Ba chỉnh sửa lâu không ạ? Con và mẹ sửa cùng ba không được sao?”

“Có nhiều hình lắm, chắc phải sửa rất lâu đó, ba rảnh sửa hình mà, con không cần phải giúp đâu.”

“Ừ ừ, con muốn sửa hình, con muốn sửa hình cơ! Không phải ba nói con là họa sĩ nhỏ thiên tài sao? Ba xạo nha.”

...

Ầm ỉ cả đoạn đường dài như vậy, trước khi về tới nhà Hàn Hàn đã lăn ra ngủ, đúng là trẻ con. Xuống xe, Hàn Hiểu ôm bé, Trác Kiềm xách hành lý, một nhà ba người lên lầu mở cửa phát ra tiếng động không nhỏ, vậy mà bé vẫn ngủ ngon lành.

Hàn Hiểu đặt Hàn Hàn xuống giường, đắp chăn cho bé rồi đi tắm. Đi chơi cả tuần lễ, lại thêm đi máy bay, dù người lớn cũng phải mệt mỏi. Cô sấy khô tóc rồi chuẩn bị ngủ.

Ánh đèn ngủ ngoài phòng khách mờ ảo, cửa phòng Trác Kiềm đóng kín, có vẻ anh đi ra ngoài chứ không ở trong phòng.

Nhưng bên thư phòng lại có tiếng động nhỏ. Máy tính để trong thư phòng, nếu Trác Kiềm chỉnh sửa hình thì chắc chắn đang ở trong đó. Thật ra cô cũng hơi tò mò, chỉ là hình chụp thôi mà, sao anh cứ nhất quyết phải sửa xong mới cho con xem?

Nghĩ vậy, cô bước tới thư phòng, không gõ mà mở cửa bước vào luôn.

Trác Kiềm đang ngồi trước máy tính hoảng hốt giật mình, vội quơ tay lấy tấm nệm trên ghế che dưới bụng.

Hàn Hiểu như bị sét đánh, chợt hiểu ra anh đang làm gì, mà điều khiến cô xấu hổ hơn nữa là trên máy tính đang bật trình chiếu tự động, từng tấm hình của cô xuất hiện.

Đó là những tấm hình đến cô cũng không biết, trong hình cô mặc bộ bikini màu trắng, những tư thế khác nhau, thân hình mảnh mai trên nền biển trong xanh và tia nắng rực rỡ càng trở nên gợi cảm. Lúc đầu cô không chịu mặc bikini, nhưng ở đó ai cũng mặc bikini cả, mỗi cô mặc áo tắm kín đáo chắc bị xem là người ngoài hành tinh mất. Mà bộ bikini này là do Trác Kiếm và Hàn Hàn đi dạo mua về, cô vốn không muốn nhận, nhưng Trác Kiếm nói là Hàn Hàn đòi anh mua, cũng do Hàn Hàn chọn, Hàn Hàn cũng đứng về phe địch, gật đầu như trống bỏi. Đây là tấm lòng của con trai, cô không thể từ chối, đành phải mặc.

Nhưng cho dù mặc vào cô cũng không chịu đứng tạo dáng chụp hình. Trác Kiếm cầm máy chụp hình, cô không biết anh chụp những tấm hình “nóng bỏng” này khi nào nữa.

Hàn Hiểu vừa thẹn vừa giận, cũng thấy dở khóc dở cười: Rốt cuộc người kia muốn trình diễn trước mặt cô bao nhiêu lần mới vừa lòng đây? Cô cũng không thể giằng lấy những tấm ảnh đó được, vì đây là tự do cá nhân của mỗi người. Cô chẳng thể làm gì được, chỉ biết giận dữ quay lại, định ra ngoài...

Trác Kiếm đuổi theo ôm cổ cô. Tay anh vòng qua ngực cô, cũng không tiến thêm bước nào nữa, tựa đầu lên hóm vai cô, cổ họng dề nén tiếng rên rỉ.

Hàn Hiểu cảm nhận được động tác trên tay anh ngày càng nhanh, cúi đầu theo bản năng nhìn lại, trong khoảnh khắc, áo ngủ của cô mới thay dính đầy dấu vết màu trắng.

Hàn Hiểu mặt tái mét đẩy anh ra, nghiêm mặt cảm ghét: “Anh... đồ không biết xấu hổ!”

Về mặt Trác Kiếm mệt mỏi, dựa vào cô: “Em còn mắng anh? Đây là lỗi của ai hả? Anh còn chưa bắt em phụ trách đây...”

Hàn Hiểu không đợi anh nói xong lại đẩy anh ra, che tai chạy ra cửa, về phòng Hàn Hàn khóa trái cửa lại.

Khóa cửa xong, cô thấy toàn thân như mất hết sức lực, cô tựa người trên cánh cửa, đứng im nửa ngày.

Vì Tết Trác Kiếm không đưa Hàn Hàn về, ông Trác (ba Trác Kiếm) không được ôm cháu nội nên nhớ cháu vô cùng. Khi bọn họ còn ở bờ biển vàng ông đã gọi cho Trác Kiếm, nói sang năm ông tới thành phố bọn họ công tác vài ngày, lúc về sẽ dẫn Hàn Hàn về quê chơi một tháng.

Đề nghị này cũng khá đúng lúc, vì qua năm mới Hàn Hiểu bắt đầu đi làm ở công ty Trác Kiếm, mới vào làm chắc sẽ bận rộn nhiều việc, nếu Hàn Hàn không có ở nhà sẽ đỡ hơn.

Vậy nên Trác Kiếm để Hàn Hiểu nghỉ ở nhà vài ngày, đến khi ông Trác đón Hàn Hàn đi thì cô mới chính thức đi làm.

Lại nói, hai tháng rồi Hàn Hiểu không đi làm, hôm nay lại bắt đầu công việc mới khiến cô hồi hộp như đi đánh trận. Mới sáng tinh mơ đã dậy, ăn sáng xong đi thay một bộ quần tây áo sơ mi mới tinh.

Không ngờ Trác Kiếm vừa liếc thấy cô đã nhú mày: “Rốt cuộc là em thiếu tiền hay không có mắt thẩm mỹ hả?”

Bị anh châm chọc như vậy, Hàn Hiểu tự ái trong lòng, còn chưa kịp phản bác lại anh đã quay vào phòng ngủ, lát sau cầm một bộ áo sơ mi và váy ngắn đưa cho cô: “Thay bộ này đi, đừng dọa nhân viên trong công ty.”

Hàn Hiểu đỏ mặt muốn từ chối, nhưng nghe câu “Đừng dọa nhân viên trong công ty” quá nghiêm trọng, cô đành phải cầm lấy, về phòng thay.

Cô ở trong phòng cả nửa ngày, Trác Kiếm sốt ruột gọi mấy lần cô mới xấu hổ đi ra, váy đã thay nhưng vẫn mặc cái áo sơ mi cũ.

Trác Kiếm có vẻ tức giận: “Sao vậy? Áo như thế này cũng đòi phối với váy của anh hả? Mặc cái quần cũ của em còn hơn.”

Hàn Hiểu cắn môi dưới, ngang ngạnh: “Vậy thì em mặc quần của em.”

Trác Kiếm túm tay cô: “Có ý gì? Thay đồ ngay cho anh!”

Hàn Hiểu nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Nhưng không đợi cô nói Trác Kiềm đã giục: “Nhanh đi!”

Hàn Hiểu không còn cách nào khác, nghĩ nghĩ, đành cắn răng trở về phòng.

Đến khi bước ra, cô mặc bộ đồ Trác Kiềm mua.

Trác Kiềm nhìn cô, vừa lòng nói: “Ừm, được đấy. Đi thôi nếu không trễ giờ mất, sáng nay anh còn phải họp.”

Hàn Hiểu lại quay người muốn về phòng: “Em đi lấy áo khoác.”

Trác Kiềm nhanh tay giữ cô lại: “Áo khoác trên giá treo ngoài cửa, em đi lấy đâu vậy?”

Từ “vậy” cuối cùng giống như không phát ra tiếng, yếu ớt nghẹn trong cổ họng khô nóng.

Chỉ thấy tay Hàn Hiểu bị anh giữ lấy, cúc áo trước ngực căng cứng bị bung ra, để lộ bầu ngực tròn trịa trắng nõn.

Hàn Hiểu xấu hổ vô cùng, vội giữ chặt vạt áo, quay lưng đi. Đây là nguyên nhân vừa rồi cô không chịu mặc áo này, vòng ngực quá nhỏ, mà cúc áo lại hình cầu, chỉ cần hoạt động một chút đã bị bung ra rồi. Cô định lấy cỡ mặc áo khoác để lén thay, không ngờ vẫn bị anh phát hiện.

Trác Kiềm giữ vai Hàn Hiểu để đầu cô tựa vào ngực mình, nhẹ giạt một cái, một hàng cúc rơi xuống, thân thể trắng nõn lồ lộ trước mắt.

Hàn Hiểu giận dữ hét lên: “Dừng lại! Anh... anh không định đi họp à?”

“Không dừng, trời có sập xuống cũng không dừng!”

Trác Kiềm khiêng Hàn Hiểu đang vừa đánh vừa giã vào phòng ngủ, ngã xuống giường: “Đừng bướng bỉnh! Nghe lời, ngoan một chút đi, hôm nay chỉ bù cho tối hôm đó thôi, hôm đó không phải em đã đồng ý rồi sao?”

Hàn Hiểu đang tức giận đến khó thở cũng phải bật cười: “Em đồng ý anh khi nào chứ? Hôm đó vì không muốn đánh thức Hàn Hàn thôi.”

“Lúc sợ đánh thức Hàn Hàn có thể làm, thì khi không sợ đánh thức Hàn Hàn cũng có thể.”

“Anh... không phải anh nói đây là việc đã làm anh hối hận nhất sao?”

Trác Kiềm sững sốt, lảng máng nhớ ra mình đã từng nói câu này. Anh mơn trớn gò má cô, ánh mắt sâu thẳm, đặc ý nhếch miệng: “Hóa ra em còn dối vì câu đó ư?”

“Anh...” Hàn Hiểu vừa thẹn vừa giận, không còn gì để nói.

Trác Kiềm chậm rãi hôn lên xương quai xanh của cô: “Làm cũng đã làm rồi, đến con cũng đã sinh cho anh... một lần hay ngàn lần thì cũng có gì khác đâu...”

Hàn Hiểu bắt lực nhìn anh kéo cả áo ngoài lẫn áo trong của mình ném xuống giường, chợt tỉnh ngộ: “Quần áo này... anh cố ý phải không?”

Trác Kiềm cười một tiếng, hôn xuống dưới: “Thông suốt rồi đấy!” Hai đùi anh giữ chặt cô, bàn tay ngang nhiên lướt trên cơ thể cô, “Vì anh trứng độc của em, đã nhiều năm như vậy rồi... Em phải chịu trách nhiệm giải!”

Nụ hôn như mưa lướt trên gò má cô, đuôi lông mày, chóp mũi, đôi môi, Hàn Hiểu vừa né tránh vừa thở: “Dừng, dừng như vậy.”

Giọng Trác Kiềm khàn khàn: “Vậy phải làm thế nào?”

Hàn Hiểu nghẹn lời.

Trác Kiềm cười khẽ một tiếng, tiếp tục khiêu khích: “Sao? Phải làm thế nào? Nói đi, nói ra có lẽ anh sẽ nghe theo em đấy.”

Điều kiện thật hấp dẫn, nhưng Hàn Hiểu biết nói sao đây? Cô trơ mắt nhìn anh giăng bày, còn mình ngoài chuyện rơi vào đó thì chẳng còn lựa chọn nào khác, cuối cùng còn bị anh nói: “Anh biết mà, em cũng muốn.”

Hàn Hiểu tức giận trừng anh, khoe mắt then thùng liếc thấy bàn tay anh lưu luyến trước ngực mình, bàn tay kia từng nắm chắc quả bóng rổ, nhưng nay lại không thể giữ trọn ngực cô.

Cô chợt nhận ra: chắc chắn là anh cố ý! Dù trước kia không biết kích cỡ của cô như thế nào nhưng hai đêm ở bờ biển vàng không phải anh đã sờ qua sao... Thật ra lúc trước anh đã nhìn lên chán chê rồi đúng không? Đến bikini còn mua vừa vặn được thì sao lúc mua áo sơ mi lại không nghĩ đến chứ?

Song, những lời này cô không có cách nào nói ra được. Trong khoảnh khắc chần chừ ấy, Trác Kiếm dường như cũng nhìn thấu suy nghĩ cô. Anh cúi đầu nhìn chăm chú, lẩm bẩm: “Sao lại lớn như vậy?”

Hàn Hiểu trợn mắt, nói: “Vớ vẩn, em đã sinh con rồi còn gì!”

Trác Kiếm liếc nhìn cô, thân thể cuồng dã luật động trái ngược với khuôn mặt dịu dàng thâm tình: “Hiểu Hiểu, đừng xa rời anh nữa được không? Nhiều năm như vậy vẫn chưa đủ sao? Em yêu anh, anh biết là em cũng yêu anh mà! Em đã sinh Hàn Hàn, chứng tỏ em không thực sự trách anh!”

Hàn Hiểu muốn kịch liệt phản bác nhưng lời đến miệng lại chẳng thể nói ra.

Bao năm qua cô vẫn luôn chuẩn bị, rằng nếu có một ngày gặp anh, nếu anh dùng Hàn Hàn để truy vấn chuyện tình cảm của cô thì cô sẽ lạnh lùng nói: anh lầm rồi, tôi bắt đầu dĩ mới sinh Hàn Hàn, vì cơ thể tôi không được phá thai, tôi không muốn vì một lần lầm lỡ mà mất cơ hội làm mẹ cả đời!

Nhưng sự thật là khi cô học đại học một tháng thì phát hiện mình mang thai, phản ứng đầu tiên không phải là lén lút đi phá thai, mà dọn ra ngoài sống.

24. Chương 24

Lên đại học, mỗi ngày Trác Kiếm đều đứng dưới kí túc xá đợi cô, muốn xin cô tha thứ. Đôi khi anh gọi điện đến phòng tìm cô, Hàn Hiểu sẽ nhờ bạn cùng phòng nếu nghe thấy tiếng anh thì cúp máy đi.

Ban đầu đám bạn cùng phòng tưởng Trác Kiếm là tên đầu trâu mặt ngựa đáng ghét nào đó, cả đám thi nhau mắng chửi rồi cúp máy, đến chừng một tuần sau họ nhìn thấy Trác Kiếm đứng dưới lầu, ai nấy liền quay ngoắt 360 độ.

Mọi người đều khó hiểu: “Hàn Hiểu à, bạn nam kia cao to đẹp trai như vậy, nói chuyện cũng rất nhã nhặn lịch sự, lại còn si tình với cậu nữa, sao cậu lạnh lùng với anh ta vậy?”

Hàn Hiểu không muốn nói: “Không thích là không thích, không có lí do nào hết.”

Đến khi “dì cả” hơn nửa tháng rồi vẫn chưa tới, Hàn Hiểu mới hoảng hốt không tránh né ở trong phòng nữa. Cô chạy đến một tiệm thuốc xa trường học mua que thử thai, nhìn hai vạch đỏ thẫm, cô như bàng hoàng rơi xuống vực thẳm.

Nửa tháng sau đó cô không còn tâm trí đi học nữa. Hàn Hiểu cả ngày chỉ nằm lì trong kí túc, đa số thời gian dùng để ngủ. Cô không biết nên tiếp tục sống như thế nào nữa, con đường này, bước tiếp sao đây?

Quyết định trốn học của cô nảy sinh khi có một bạn học chung lớp tiếng Anh đến tìm. Các môn khác giáo sư đều không điểm danh, dù cô có trốn học cũng không việc gì; còn môn tiếng Anh là môn phụ, người dạy là một thầy giáo trẻ, thầy chỉ cần nhìn một lần là nhớ rõ tên của các bạn nữ xinh đẹp trong lớp.

Bạn cùng lớp đến truyền đạt lại lời thầy: “Này Diệp Hàn Hiểu, thầy giáo bảo tớ nói với cậu là đừng nghỉ học nữa, nếu không thầy trừ điểm đó.”

Hàn Hiểu cúi đầu nói cảm ơn, đóng cửa phòng lại, cô do dự một giây rồi bắt đầu xếp hành lí.

Mới vào học một tháng đã tự ý bỏ học, nhà trường sẽ tự động đuổi học cô, Hàn Hiểu cũng chẳng còn tâm trí để ý chuyện đó nữa. Cô gái mới mười tám tuổi gặp chuyện lớn như vậy, chẳng còn mặt mũi nào gặp ba mẹ mình, cô cũng không có cách nào đối diện với bản thân được, mà có lẽ nguyên nhân lớn nhất khiến cô xúc động đến thế, là vì...

Chắc ba mẹ sẽ không cho cô giữ đứa bé này lại đâu. Cho dù mẹ kể cũng vậy, dù người gây tai họa là con bà, dù đứa bé trong bụng Hàn Hiểu là cháu ruột của bà ấy nhưng có chắc bà ấy sẽ giữ lại nó không? Hàn Hiểu và Trác Kiềm mới chỉ mười tám, mười chín tuổi, còn trẻ người non dạ còn phải học hành, nếu đứa bé này sinh ra thì sẽ ra sao?

Khi trốn đi Hàn Hiểu mang theo mười ngàn (khoảng 35,3 triệu D). Trong đó năm ngàn là học bổng khi cô thi đại học đứng thứ ba toàn tỉnh, năm ngàn còn lại là tiền sinh hoạt ba mẹ cho, ngoài ra còn có hơn hai ngàn tiền mừng tuổi và tiền cô tiết kiệm được. Số tiền không nhỏ nhưng cô biết chỗ tiền này không bao giờ đủ, một mình nuôi con tốn rất nhiều tiền, cô không thể kham nổi.

Vì vậy, theo điều kiện kinh tế và để tránh mặt mọi người, cô mang theo hành lí đi tàu tới một tỉnh khác. Chi phí sinh hoạt ở đó rẻ hơn ở thành phố rất nhiều, nếu cô có thể tìm được việc làm thêm, chắc tạm thời không cần phải lo nghĩ.

Nhưng thực tế còn gian nan hơn cô tưởng tượng gấp nhiều lần. Qua hai ngày bôn ba trên đường, sau khi thuê một phòng trọ nhỏ, cô phát hiện mình ra máu.

Với một cô bé mười tám tuổi mới mang thai lần đầu, cô không biết đây là chuyện gì, chỉ thấy trên quần lót có một vết máu đỏ thẫm giống như kinh nguyệt, nhưng cô đang mang thai sao lại có kinh được? Cô bắt taxi tới bệnh viện tốt nhất ở đó, bác sĩ nghiêm nghị nói với cô: “Đây là triệu chứng lưu sản (sinh non), cần phải giữ cẩn thận qua mười hai tuần. Ngoài uống thuốc ra cháu phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, không thể làm việc nặng.”

Dự định tìm việc làm tan thành mây khói, Hàn Hiểu về phòng trọ đành nhờ bác gái chủ nhà tìm thuê một người giúp việc tới chăm sóc mình. May là thời gian an thai không lâu, nhưng tiền thuê nhà cao, cộng thêm trả tiền cho người giúp việc, tiền thuốc men, dù tiết kiệm hết mức thì đến khi cô có thể yên tâm hoạt động, chỗ tiền còn lại chưa tới hai ngàn.

Một thân một mình lưu lạc bên ngoài, Hàn Hiểu chỉ có mỗi chứng minh thư, đến bằng tốt nghiệp cấp ba cũng không có – vì có ai đi học đại học mang theo bằng cấp ba đâu? Vì thế cô không thể tìm được công việc nhẹ nhàng nào cả. Lúc đầu cô xin làm phục vụ nhà hàng nhưng đến khi bụng to ra ông chủ không cho cô làm nữa, mà cũng không dám để cô làm trong phòng bếp, sợ cô gặp chuyện gì chẳng lành, vì thế cô bị đuổi việc; sau đó cô đến làm thu ngân ở cửa hàng tiện lợi nhỏ đến khi sinh. Mấy tháng đó cô tiết kiệm ăn uống đủ để trả tiền viện phí, cũng may đứa bé sinh thường nên không cần tốn kém thêm, song vì khi mang thai cơ thể mẹ không đủ dinh dưỡng nên đứa bé gầy yếu, nặng chưa tới hai cân.

Hàn Hiểu biết những gì cô có thể làm được chỉ có thể là mang đứa bé đến thế giới này. Trong tháng ở cữ, may có bác gái chủ nhà thường tới chăm sóc giúp đỡ, cộng thêm Hàn Hiểu ý mình còn trẻ, thân thể cũng tốt nên cố gắng qua được. Hết tháng ở cữ, cô mang theo chút tiền còn dư, thêm cả tiền bác chủ nhà giúp đỡ, bé con bắt xe về nhà.

Đó là một ngày đầu tháng bảy. Sau khi Hàn Hiểu bỏ học, dù cô từng gửi thư báo bình an ẹ và vợ chồng Diệp Cánh Hoài nói bọn họ đừng nhớ cô, nhưng cả nhà vẫn điên cuồng đi tìm. Như Lâm không thể không đến ở cùng Trác Kiềm, cuối cùng mới đành chừng được Trác Kiềm để anh không bỏ học đi tìm cô hay làm ra chuyện ngốc nghếch nào khác.

Lúc này mới bắt đầu nghỉ hè, Trác Kiềm theo Như Lâm về nhà nhưng ngày ngày vẫn đi tìm Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu trốn ở gần đó, thấy một nhà ba người đi khỏi mới ôm con vào nhà. Cô không thể để con một mình, đành đứng trông chừng ở cửa sổ, đến khi thấy Trác Kiềm bước vào tòa nhà mới nhẹ nhàng đánh thức con dậy, sau đó khóa cửa rồi trốn trong góc cầu thang, nhìn Trác Kiềm bước ra khỏi thang máy.

Trác Kiềm vừa đến cửa đã nghe tiếng trẻ con khóc, lòng không khỏi lo lắng: không lẽ là em bé nhà hàng xóm? Nhưng sao tiếng khóc này giống như từ trong nhà mình vậy?

Lòng anh khẽ run, trực giác thúc giục khiến mồ hôi túa ra trước trán, anh luống cuống mở cửa đi vào, cùng lúc đó Hàn Hiểu chạy khỏi góc cầu thang, bước vào thang máy.

Trác Kiềm ôm lấy đứa trẻ khóc đến mặt mũi đỏ bừng đang nằm trên giường Hàn Hiểu, hoàn toàn rối loạn. Lòng anh nóng như lửa đốt, muốn đặt đứa bé xuống để chạy ra cửa tìm xem Hàn Hiểu có đang ở gần đây hay không nhưng vừa đặt đứa bé xuống nó liền khóc đến khàn cả giọng. Tình thương của cha theo bản năng khiến anh luống cuống, chạy qua chạy lại vài lượt, cuối cùng một tay ôm con, một tay gọi điện cho Diệp Căng Hoài.

Đến khi Diệp Căng Hoài và Như Lâm về nhà, Hàn Hiểu đã tới bến tàu phía Đông.

Suốt một năm trước, vì chuyện của Hàn Hiểu nên Trác Kiềm không còn tâm trí học hành; giờ lại có con mà Hàn Hiểu vẫn bất vô âm tín, anh càng không có cách nào bình tĩnh được. Ba anh thấy anh như vậy, đến đại học năm thứ ba bèn mở một công ty thiết kế cho anh, để anh có thể chuyên tâm làm công việc anh am hiểu nhất. Còn Trác Kiềm đã lên chức cha, anh cũng muốn gánh vác trách nhiệm nên đến khi anh tốt nghiệp đại học, công ty riêng của anh cũng làm ăn phát đạt.

25. Chương 25

Một tháng sau, Hàn Hàn trở lại.

Ba Trác Kiềm nhờ cấp dưới đưa bé về nên Trác Kiềm và Hàn Hiểu ra sân bay đón bé. Có lẽ đây không phải là lần đầu Hàn Hàn xa Trác Kiềm nhưng đây lại là lần đầu tiên bé xa Hàn Hiểu từ khi tìm thấy cô. Đường như bé sợ sẽ không thấy Hàn Hiểu nên khi vừa ra cửa đã nhìn thấy Hàn Hiểu, bé há miệng cười tươi, vui vẻ chạy nhanh đến nhào vào lòng Hàn Hiểu, gọi to “Mẹ.”

Vừa đến nhà, Hàn Hàn liền lấy bịch khoai tây chiên mà ông nội mua đưa cho Hàn Hiểu ăn. Hàn Hiểu không muốn tranh đồ ăn với con nhưng không nỡ từ chối lòng nhiệt tình của bé, đành ăn mấy miếng, vừa ăn vừa khen: “Hàn Hàn ngoan quá đi, biết báo hiếu mẹ rồi đấy.” Lời này không nói thì thôi, vừa nói ra lại giống như cổ vũ Hàn Hàn, bé cầm miếng khoai tây liên tục dứt cho Hàn Hiểu, giống như muốn chứng minh mình là đứa con ngoan nhất quả đất. Hàn Hiểu ăn một ít, về sau ngán quá thật sự ăn không nổi nữa, lại không nỡ từ chối con như vậy, đành âm thầm chuyển cho Trác Kiềm.

Trác Kiềm nhìn thấy Hàn Hiểu lúng túng như vậy, thầm cười: đúng là mới làm mẹ có khác! Anh vỗ đầu Hàn Hàn, nói: “Bé con, qua đây ba nói nhỏ nào.”

Quả nhiên Hàn Hàn bị lòng hiếu kì thu hút, quay qua nói nhỏ với Trác Kiềm, sau đó chỉ thấy bé vui vẻ gật đầu, rồi chạy về nhào vào lòng Hàn Hiểu, chọn một tư thế đẹp nhất ngọt ngào nhìn cô cười. Hàn Hiểu liếc qua bên kia, thấy Trác Kiềm đã cầm máy ảnh từ khi nào, cười nói với hai mẹ con: “Nào nào, Hàn Hàn à, lúc này ba nói với con thế nào nhỉ?”

Hàn Hiểu nghe thế cúi đầu nhìn Hàn Hàn, thấy Hàn Hàn lưng thẳng tắp, rướn cổ lên, đôi môi bé xịu hôn chụt một cái lên môi cô.

Cùng lúc, Trác Kiềm chạy ra sau hai người, cúi đầu ôm hai mẹ con vào lòng, máy chụp hình cũng kêu “tách” một tiếng, đem khoảnh ngọt ngào này dừng lại mãi mãi.

Tối hôm nay, theo thường lệ Hàn Hiểu dẫn Hàn Hàn đi ngủ sớm. Một tháng đối với trẻ nhỏ là vô cùng dài, lâu rồi mới ngủ cùng mẹ khiến Hàn Hàn vô cùng vui vẻ, Hàn Hiểu phải kể cho bé nghe mấy chuyện cổ tích liền thì bé mới buồn ngủ, mà Hàn Hiểu cũng mơ màng chìm vào giấc mộng.

Không biết bao lâu sau, Hàn Hiểu bỗng dưng thấy xung quanh như đang chập chờn lên xuống, cô hoảng hốt tỉnh dậy. Cô vừa mở mắt đã chạm vào cái ôm nóng bỏng của Trác Kiềm mà cửa phòng Hàn Hàn phía sau lặng lẽ khép lại.

Cô cuống lên, cũng hoàn toàn tỉnh ngủ, khẽ đẩy Trác Kiếm: “Anh... Em đã hứa tối nay ngủ cùng con, lâu như vậy không gặp... ưm...”

Trác Kiếm vừa hôn vừa bế cô vào phòng ngủ, thuận thế ép cô tựa vào cửa: “Chúng ta mấy tiếng rồi không gặp, chưa đủ lâu sao?”

Hàn Hiểu giãy dụa, yếu ớt đẩy bàn tay đang làm loạn dưới váy mình: “Anh thật là... không phải, không phải mỗi ngày anh đều... đều làm sao?”

Hô hấp của Trác Kiếm đã trở nên nặng nề: “Đúng vậy, em nợ anh nhiều năm đến thế, nếu mỗi ngày không đòi ít nhất một lần thì làm sao đủ chứ?”

Hàn Hiểu đỏ mặt nhỏ giọng mắng anh “cầm thú”, lại nghĩ con còn đang ngủ bên cạnh, dù cách vài bức tường nhưng cô không thể thoải mái được. Cô kháng cự làm Trác Kiếm không tiện làm việc, một trốn một đuổi, bọn họ rời khỏi cánh cửa, Trác Kiếm đẩy cô tới trước gương to, từ phía sau tiến vào.

Hàn Hiểu thở hổn hển, Trác Kiếm nhìn biểu tình của cô trong gương, lòng dâng lên xúc động: “Có vẻ hôm nay một lần không đủ đâu... A...Tiểu trướng thối, em đừng có nói một đằng làm một nẻo như vậy chứ, mỗi lần đều đầu hàng mà cứ ngang ngạnh như thế.”

Hàn Hiểu cắn môi chống người trước gương, tránh gây ra tiếng động lớn làm con tỉnh giấc. Cô gắng chất vấn anh: “Anh... Rốt cuộc anh có nhiều kinh nghiệm đến mức nào vậy? Sao có thể đa dạng như vậy chứ...”

Trác Kiếm hỏn hển cười, nói: “Vớ vẩn! Có nhiều kinh nghiệm? Nếu anh còn tìm ai khác ngoài em thì sao có thể bị em tra tấn nhiều năm đến thế chứ? Anh... a... mỗi lần anh tự mình giải quyết vẫn phải tưởng tượng muốn điên rồi. Nếu, nếu không tìm được em... chắc tay anh chai hết mất!”

Đến khi hai người mệt mỏi, đầu óc vẫn đắm chìm trong dư âm hưng phấn. Trác Kiếm ôm thân hình mềm mại của Hàn Hiểu vào lòng, hôn lên tóc cô: “Bà xã à, khi nào anh mới có thể nói cho con biết là ba mẹ nó đã kết hôn đây?”

Hàn Hiểu đen mặt: “Đừng nói... Chắc thằng bé vẫn luôn nghĩ cứ là ba mẹ thì đều đã kết hôn, mà chắc nó cũng không biết kết hôn có ý nghĩa gì đâu.”

Trác Kiếm nhéo mũi cô: “Em đừng tưởng bọn trẻ con bây giờ vẫn ngốc như mình ngày xưa, giờ chúng cái gì cũng biết hết.”

Hàn Hiểu im lặng, Trác Kiếm lại nói thêm: “Hơn nữa, hôn lễ của chúng ta cần con trai đưa nhẫn đây, sớm hay muộn cũng phải nói cho nó biết.”

Hàn Hiểu kinh ngạc, đỏ mặt: “Chúng ta... đừng tổ chức hôn lễ đi...”

Trác Kiếm cúi đầu, trừng phạt cô bằng một cái hôn thật mạnh: “Nói vậy! Như thế sao được?”

Sáng hôm sau, Hàn Hiểu và Trác Kiếm bị một con vật nhỏ chui qua chui lại trong chăn đánh thức. Hàn Hiểu còn chưa mở nổi mắt đã hoảng hốt kêu lên, luống cuống vụng vàng tìm áo ngủ, còn Trác Kiếm nhanh tay ôm lấy con, ấn đầu bé vào ngực mình, dỗ dành bé một chút, đợi Hàn Hiểu mặc quần áo xong mới buông bé ra.

Sau đó hai vợ chồng đổi chỗ cho nhau, Hàn Hiểu lại ôm Hàn Hàn để Trác Kiếm mặc quần, xong xuôi hai người mới thở phào nhẹ nhõm, lại nằm xuống giường.

Hàn Hàn ngoan ngoãn nằm chen giữa ba mẹ, nhìn bên này, lại nhìn bên kia, bỗng đứng ra vẻ thần bí hỏi: “Ba mẹ ơi, có phải con sắp có em gái bé nhỏ không?”

Trác Kiếm sững sốt, còn Hàn Hiểu mặt đỏ bừng.

Trác Kiếm ngạc nhiên xong, cố gắng trấn tĩnh cười hỏi Hàn Hàn: “Sao con lại hỏi như vậy?”

Hàn Hàn ra vẻ nghiêm túc: “Bạn của con ý, ba mẹ bạn ấy mới sinh cho bạn ấy một em gái bé nhỏ, ba mẹ bạn ấy cũng ngủ chung đó ạ.”

Trác Kiếm mỉm cười nhìn Hàn Hiểu, Hàn Hiểu trừng mắt liếc anh, hơi bĩu môi không lên tiếng, đá chuyện phiền toái này cho anh giải quyết.

Trác Kiềm cười xấu xa, cúi đầu tựa vào trán con: “Không thành vấn đề, con muốn em gái bé nhỏ thì ba sẽ làm ẹ sinh...Á!”

Hàn Hiểu coi như không có chuyện gì xảy ra ôm lấy con, giả bộ như vừa rồi không có ai nhéo mạnh lên đùi Trác Kiềm: “Được rồi được rồi, sáng sớm nói nhiều như vậy, bé con của mẹ đói bụng rồi phải không? Chúng ta dậy thôi nào, mẹ nấu bữa sáng cho con nhé!”

Tối qua đón Hàn Hàn về nhà đã muộn, nên ăn sáng xong Hàn Hiểu mới soạn hành lí cho bé. Trong hành lí của Hàn Hàn mang từ nhà ông nội về có một cuốn album cũ, Trác Kiềm cũng không biết đó là đồ vật mà ba anh luôn yêu quý, bên trong có rất nhiều tấm hình của anh, từ bé tới lớn. Trác Kiềm không biết đến sự tồn tại của cuốn album này, mà những tấm hình đa số đều là hình chung của anh và Hàn Hiểu, hai đứa trẻ cùng nhau ca hát hay nhảy múa, phần lớn là mặc trang phục biểu diễn và trang điểm.

Chỉ có một tấm ngoại lệ. Đó là trên bãi cỏ vào một ngày hè, Trác Kiềm mặc trang phục hải quân, Hàn Hiểu mặc váy công chúa màu trắng, cổ đeo một chuỗi vòng lấp lánh. Chàng hải quân vui vẻ ôm nàng công chúa bé nhỏ mà Hàn Hiểu cũng phối hợp nghiêng người, xấu hổ mỉm cười, trong rụt rè lại có vài phần kiêu my của thiên kim tiểu thư, khiến người ta muốn hết lòng bảo vệ.

Vừa lật đến tấm hình này, Hàn Hàn liếc mắt đã nhận ra Hàn Hiểu: “Đây là mẹ nè!” Sau đó, bé chỉ chỉ vào hình Trác Kiềm bên cạnh, khó hiểu nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ: “Đây là con phải không ạ?”

Hàn Hiểu và Trác Kiềm cười ngất, Trác Kiềm nói: “Nếu đây là con... thì ba cũng lợi hại quá rồi...”

Hàn Hiểu sững sốt, rồi đột ngột nhận ra anh nói lung tung trước mặt trẻ nhỏ, đánh “bốp” lên lưng anh một cái. Mà Hàn Hiểu dù không hiểu rõ ý của ba nhưng cũng biết mình nói không đúng, bé gãi đầu, cười khanh khách.

Giáo huấn Trác Kiềm xong, Hàn Hiểu cũng bật cười, cúi đầu nhìn con rồi lại nhìn qua hình chụp Trác Kiềm, không thể không đồng ý một điều: đúng là cha con có khác, dù mặt mũi Hàn Hàn giống cô, nhưng vóc dáng và khí chất lại giống Trác Kiềm y đúc, chẳng trách bé nhận lầm.

Hàn Hàn cầm tấm hình hỏi Trác Kiềm: “Ba ơi, ba đang bảo vệ mẹ đúng không?”

“Đương nhiên, con thấy không, ba là anh hùng, mẹ là mỹ nhân, ba là anh hùng cứu mỹ nhân đó.”

“Ba ơi, có phải ba rất yêu mẹ không?”

Hàn Hiểu không ngờ Hàn Hàn lại hỏi trắng trợn như thế, cô thấy hơi ngượng nhưng Trác Kiềm lại thoải mái trả lời: “Đó là điều đương nhiên!”

“Vậy ba có yêu con không?”

“Còn phải hỏi nữa à?”

“Ba ơi, vậy ba yêu mẹ hơn hay yêu con hơn?”

Hàn Hiểu ngẩn ra. Cô chỉ biết ba mẹ hay hỏi con trẻ là “Con yêu ba hay yêu mẹ hơn”, chứ không nghĩ trẻ con lại hỏi ngược lại như thế.

Tất nhiên việc trả lời câu hỏi này cũng dễ dàng hơn nhỉ? Có cha mẹ nào không trả lời là “Đương nhiên yêu con hơn” chứ?

Nhưng Hàn Hiểu không ngờ tới là Trác Kiềm lại trả lời khác.

Anh không do dự mà đáp: “Ba yêu con, nhưng ba lại yêu mẹ hơn. Sau này vợ con cũng sẽ yêu con nhiều như vậy, con hiểu chứ?”

Hàn Hiểu vừa muốn nhéo Trác Kiềm, lại bắt gặp ánh mắt ấm áp đầy yêu thương của anh.

Cô thấy mình như chìm đắm vào trong ánh mắt ấy, lòng mềm mại như sóng nước, mà bàn tay định nhéo anh cũng vô thức nhẹ nhàng đặt trong bàn tay anh, hòa trong ấm áp.

Ngoài trời đang mưa, tiếng mưa tí tách nhẹ nhàng rơi vào hư vô, tựa như cuốn người ta vào giấc mộng êm ả, chuyện xưa cũng nhẹ nhàng tan vào cơn mưa, biến thành muôn ngàn giọt nước êm đềm nhẹ trôi.

Phía xa chân trời bừng sáng một khoảng không, có lẽ mưa sẽ tạnh rất nhanh, mặt trời sẽ giống như một nàng thơ ngại ngùng hé lộ.

Nhiều năm như vậy...

Có rất nhiều chuyện đi ngang qua đời ta, vui có buồn có, hối hận cũng có, nhưng sau tất cả, nó cũng hóa tan thành kí ức.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong-la-noi-anh-yeu-em>